

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Dame-Bibliothek : Samling af moralske
Fortællinger, ved et Selskab.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 6

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kbh. : P. N. Nyegaards Forlag, 1792-1794

Fysiske størrelse | Physical extent:

6 bd.

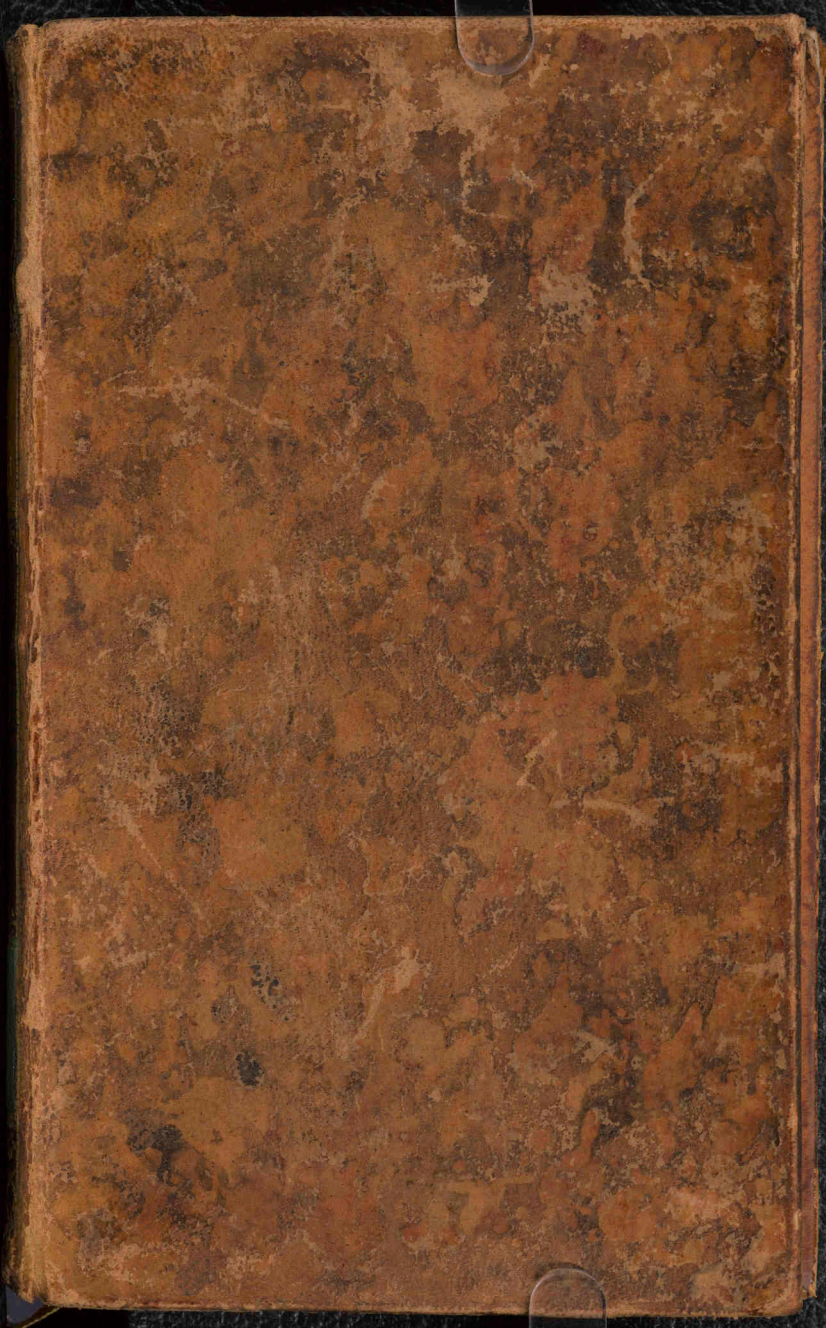
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

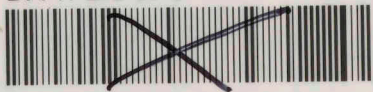
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00038 2

Det Kgl. Bibliotek

130025452780

57. - 7.

Dame = Bibliothek.

S a m l i n g

af

moraliske Fortællinger,

ved

et Selskab.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn, 1794.

Trykt paa P. N. Nyegaards Forlag
hos Zacharias Dreum.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or reference number, appearing as "Bibliotheca Regia Hafniensis".

Handwritten text in the upper middle section, possibly a name or title, appearing as "G. M. L. G.".

Small handwritten mark or character.

Handwritten text in the middle section, possibly a name or title, appearing as "Bibliotheca Regia Hafniensis".

Small handwritten mark or character.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or title, appearing as "G. M. L. G.".

Handwritten text in the lower section, possibly a name or title, appearing as "G. M. L. G.".

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a date or reference number, appearing as "Kopenhavn 1794".

—————

2

Herr Sitt, Schloß, Lissabon
Herr Sitt, Schloß, Lissabon
Herr Sitt, Schloß, Lissabon

Subskribenter.

(See 5te Bind)

Herr Sitt, Schloß, Lissabon
Herr Sitt, Schloß, Lissabon
Herr Sitt, Schloß, Lissabon

A.

Herr Hal.

B.

Herr Boehmann, Legationsraad.

C.

Herr Clausen, Indicas, Superkarge.

K.

Herr Kaatand, Kammerjunket.

M.

Herr Moller, Drugges.

O.

Hr. Outzen, Christian W.

P.

Herr Presh, Justitsraad.

S.

Herr Etie, Islands Kjøbmand.

— Stouenberg.

Mad. Svendsen.

Helsingøe

Frue v. Deurs.

Frefen Claerfeldt.

Gomfr. Metzgen.

Frue v. Wegener.

Hr. Wulff, Grosserer.

Laurvig.

Frue Kasmuksen.

Indhold
af
Sjette Bind.

Første Hefte.

Betty, eller en fornuftig Opdragelse
formaaer alt. = Side 1.

Andet Hefte.

Betty, Fortsættelse. = 79.

Tredie Hefte.

Betty, Slutning. = 159.

Wilhelmine ved hendes Moders Grav, 223.

(sit efter Schubart) .|.

Skrevet foran i et Exemplar af *** .|o 227.

Den russiske Prindsesse = 228.

(efter Joseph Gorani.)

Fjerde Hefte.

Breve fra Julie Verse	=	Side 239.
(Fortsat fra S. 5te Bind S. 273.)		
Sang paa en Mand's Fødselsdag . .	=	282.
I en Stam bog. . .	=	284.
Usbek, en østerlandsk Fortælling.	=	285.
En svensk Dame af Stand giver sig med		
Anførelsen for en Kæverhaand.	=	290.
Bemærkning over Almuen i Neapolis	=	297.
(efter Joseph Gorani.)		
Samtale	=	302.
(af Joseph Gorani.)		
Anekdoter.	=	307.
I en Stam bog	=	311.
(Den 4. Sept. 1794. N. . . d.)		

Rettelser:

I 3die Hefte Side 226 under Wilhelmine ved hendes Moders Grav maatte Tegnet A—i behagelig forandres til .|.

B e t t y ,

eller

en fornuftig Opdragelse

formaaer alt.

1 0 3 3 3 2

elle

en formant le D'horoscope

formant le

B e t t y ,

eller

En fornøstigt Opdragelse formaaer alt.

Første Kapitel.

En let og lystig Zigeunerbande havde lejret sig ved Themsens Bredde nogle Mile fra London, og togte der sin Budding. Dagen var varm, og Solens Straaler faldt lodret ned paa den brændende heede Jord. Den brune Flok, afklædt til Skjorten, med blot Hoved og blotte Fødder, laae deels i Busken og ventede roligen sit Maaltid, deels strippede de om paa den nærliggende Landevej og fordrede Almisse.

Sir William, en Maler fra London, kom seglende paa en liden Fiskerbaad ned af Themsen. Hvor han vilde hen, eller hvorfor han just gav sig til Priis for Middagsolens brændende Straaler, veed jeg ikke; nok, han kom her til Stedet, betragtede dette Bøsen, fandt

Dame: Bibl. Ste B. U

fandt Gruppen Skjøn, lod sætte i Land og ud-
 saae sig en beqvem Standpunkt paa Siden.
 Haand og Nidsefjer hvilede paa Papiret, og
 hans opmerksomme Øje drog lidt efter lidt en-
 kelte Deele sammen til hele Partier. En lille
 skalkagtig Tøs, i en Alder omtrent af sex Aar,
 sneeg sig luffende hen til ham, og saae begjer-
 lig efter hvad han gjorde. Sorte vare hendes
 Øjne, gniddrende sorte hendes Haar, hendes
 spæde Hud var endnu ikke brunet af Solen,
 kun lidet rødlig, og igjennem det pjaltede Lin-
 ned kunde man see hvor blændende hvid hun
 var under Brystet og om Hofterne. Flygtigt,
 men dog med Velbehag, betragtede Sir Wil-
 liam hende, i det han drog et hvidt Tørklæde
 op af Lommen, for at vidske sig Sveden af
 Panden. Han var for meget sysselsadt med sin
 Gjenstand, til jo at kunne glemme alt andet,
 og stak derfor Tørklædet kun paa Hals igjen i
 Lommen. Den rene hvide Farve fristede Pi-
 gens lystne Øje, og hun vidste at snappe det
 bort, imedens han tegnede fort, og usformærkt
 at putte det i sin lille Kandsel.

Tegningen var færdig, og Maleren put-
 tede Papir og Nidsefjer i den eene Lomme, ime-
 dens han i den anden strax greb efter Tørklædet.
 Forbausset og noget forlegen drog han den tomme
 Haand

Haand tilbage. Men grumt foer han løs paa den lille Taske, og truede, at drukne hende i Themsen, om hun ikke strax bragte ham hans Tørklæde tilbage. Grædende bad hun for sit Liv, og — nægtede dog Gjerningen. Han bød hende et Stykke Sølvpeng, om hun vilde bringe ham Tørklædet, og smilende trak hun det nu frem af Randselen, smilende bød hun ham det med den ene Haand, men hoppende, og ved at udtrække den anden, gav hun ham at forstaae, at hun først vilde have Pengene, for hun gav Tørklædet tilbage.

William stod forbausset ved denne lille Original. I hans Sjæl veltede sig allehaande Tanker paa hinanden, endelig trængte Medlidenheds og Menneskekjerlighedens Følelse sig frem, han blev varm, og raabte Pigen atter tilbage.

B. Hvad hedder du, Lille?

B. Betty.

B. Hvem er din Fader?

B. Der sidder min Moder.

B. Hvor er da din Fader?

B. Det maae De spørge min Moder om.

B. Veed du da intet af ham at sige?

B. Nej!

B. Kjender du ham, heller ikke?

B. Nej!

B. Har din Moder endnu ikke fortalt dig noget om ham?

B. — Nej!

B. Hvorfra er din Moder?

B. Det veed ikke jeg.

B. Hvor have I da hjemme?

B. Allevegne og Ingensteds.

B. (ved sig selv). Allevegne og Ingensteds!

— Hvor arm og dog hvor riig, hvor fri, hvor uafhængig; og dog hvor foragtet, hvor ulykkelig, hvor afføret og forfulgt! — Her Betty! har du længer Lyst til det Levnet? Bilde du ikke heller boe iblandt andre Mennesker, saasom i en Landsby, eller end og i en stor Kjøbstad?

B. (bedrovet). Man kan jo ingensteds lide os! hvor vi kommer, der jager man os strax bort igjen.

B. Har du da aldrig været i London?

B. O nej, kjære Herre! Vi vare engang ved Porten, men i det vi vilde gaae ind i Byen, kom der en forbistret Herre, og pidskede min Moder ud igjen.

B. Hvorfor det?

B. Han

B. Han skjeldte os ud for lumpent Vaf,
og sagde: for slige Hunde er ingen sikker.

(hun græder.)

B. Hvorfor græder du, Betty?

B. Ere vi da Hunde? — Har jeg da
ikke ogsaa et Ansigt ligesom andre Mennesker?
Jeg kseeg igjennem Porten, og saae at der løb
Hunde paa Gaden, og dog slap han os ikke
ind; og jeg vilde dog saa gjerne seet London!

B. Jeg skal sige dig, hvorfor man
ikke lod Jer komme ind: I stjæler, og det er
ikke ret.

B. Maatte jeg kun komme til London,
jeg skulde sandelig ikke stjæle; jeg vilde bare
betle.

B. Betle! det er heller ikke tilladt.

B. Kjere Herre! hvad skulle vi da leve
af, naar vi ikke maae betle og ikke stjæle?

B. I skal leve af Arbejde.

B. Hvem giver os vel Arbejde i London?

B. Mange Mennesker.

B. O da vil jeg strax bede min Moder,
at hun gaaer til disse Mennesker, at jeg ogsaa
maa komme til London. Jeg vil selv lære at
arbejde.

B. Vil du det?

B.

B. (Klingende sig op til ham). Ja sandelig vil jeg det, kjære Herre! — O Gud! andre Mennesker maae dog have det meget bedre, end vi!

B. Kan du læse?

B. Læse? — Nej, ikke det jeg veed.

B. Kiender du noget til Gud?

B. Nej! jeg har aldrig seet ham.

B. Og din Moder har heller ikke sagt dig noget om ham?

B. Jo! naar det torduede og lignede, saa sagde hun altid: hører du hvor Gud larmer.

B. Maaskee hun dermed vilde sige dig, at du fortørnede Gud, naar du stjael?

B. (seende). Jo! Pnt!

B. Og det troer du ikke heller?

B. Nej! da maatte han tidt bleven forternet paa min Moder, og paa os allesammen; men det har han aldrig ladet os merke.

B. Du mener vel altsaa, at man har Ret til at stjæle?

B. Ja det forstaaer sig! Hvor skulde vi ellers faae Klæder fra?

B. Dem kan man fortjene ved Arbejdet — Men hvorfor stjael du da mit Tørklæde? Det kunde du jo ikke gjøre Klæder af.

B. Jh jo! min Moder kunde svøbe lille John i det, naar han fryser om Natten. —

Hu!

Hu! De kan ikke troe hvor koldt det er om Natten, og hvor ynkeligt lille John græder, naar han fryser.

B. Gjør det dig ondt for ham?

B. Ja Herre! Jeg græd tidt med ham, naar han saadan jamrede sig, og saa bredte jeg mit Skjort over ham, skjønt jeg selv frøs.

B. (efter en Pause). Hør Betty! er det dit Allvor, at du vil tage med mig til London?

B. O ja, kjere Herre! Men min Moder og den lille John maae ogsaa med.

B. Kan du da ikke leve din Moder foruden?

B. Oh hvorfor ikke det! Jeg har somme tider været fra hende hele Dage.

B. Seer du Betty! din Moder og den lille John kan jeg vel ikke tage med, men du følger med mig, og skal altid blive hos mig. Jeg vil give dig smukke Klæder og god Mad og Drikke, du skal sove i en god Seng og ikke fryse; jeg vil lære dig at arbejde, og at læse; jeg vil lære dig at kjende Gud. — Men betle eller stjæle maae du aldrig.

B. Oh jeg vil gjerne med, naar bare min Moder vil give mig Lov.

B. Kald hende hid.

Moder

Moderen kom og hørte Malerens Forslag. — Giv mig to Guineer, sagde hun, og tag saa Tesen, og gjer med hende hvad I vil. Bliver I feed af hende, saa kan I kaste hende i Themsen.

William betragtede dette Uhyre med Rædsel, greb i Kommen, slængte de to Guineer paa Jorden, og gif bort med Betty.

Andet Kapitel.

Ved sin nye Plejefaders Haand kom Betty til London. Aldrig havde hun endnu været inde i nogen Stad, hun saae med Forbauselse paa alle de store Bygninger, og gjorde store Ohje til alle de mange Mennesker og alt, hvad der mødte hende.

Sir William var Kunstner, og havde som de fleste Kunstnere sin egen sønderlige Maade, at tænke og handle paa; om man ellers kan kalde det besønderligt, at hist og her enkelte Mennesker just ikke tænker og handler aldeles ligesom den store Hob troer det burde være. Den ædelmodig-gavmilde Britte lader ikke Kunsten lide Nød eller Fortjenesten hungre. William fik sin Pensels Arbejder vel betalt. At forsørge en Kone havde ikke været ham vanskeligt;

ligt; ti til femten Aar før kunde han have været lykkelig gift; men han flyede Elskovs Baand. Eensom heboede han nu et rummeligt Huus i Forstaden; en gammel Tjener og en stor Hund vare hans eneste Selskab.

I en smudset Kittel stod Lobbj og rød Farve, i det hans Herre traadde ind i Værelset med Betty ved Haanden. "Her bringer jeg dig et Selskab, min gode Lobbj! sagde han, som du skal have Glæde af." — "Ej, ej! hvor har De faaet den lille Bildkat?" spurgde Lobbj. "Bed Gud! jeg troer De har fanget den i Skoven." — "Du har nesten gjættet det, sagde William; men Betty bliver nu hos os; hun skal være min Datter, og du maae strax skaffe mig en Kone, der kan pleje hende; forstaae mig vel, Lobbj: det maae ingen gemeen Gadefjelling være, men en fornuftig Kone, som veed at omgaaes Børn — Ha! der falder mig just noget ind: Den Præste-Enke, som nylig lejede Kvistkammeret i Sommers Huus; hun er fattig, og lader til at være en fornuftig Kone — Jeg vil tage hende til mig; hun kan jo da ogsaa føre min Huusholdning. — Gaae, løb Lobbj, og hent hende!"

Lobbj

Tobby gif, og bragte strax Enken med sig. William fandt hende ganske efter sit Onske, neste Dag drog hun ind i hans Huus, og Betty blev hende nu ganske overleveret. Sir William kunde til sin Hensigt ikke valgt bedre: Madame Padge besad Fortrin, saa at hele London neppe skulde kunne sætte hende Een ved Siden. Hun besad en stor Sjæl, som hverken Tabet af en god Mand, eller den Trang hun efter hans Død maatte kæmpe med, havde kundet undertrykke. Hendes Alderdom gjorde hende ikke vranten, hendes Skjebne ikke surseende. Hendes Mand havde for sin meeste Tid beskæftiget sig med Opdragelsen, og derved havde hun i hans Dmgang samlet sig saadanne Grundfætninger, at det nu blev hende let, end og af en Betty at danne et Menneske. Sir William indrømmede hende og hendes Eleve tvende smukke Børelser, og bad, at hun nest Betty's Opdragelse, og til Afsværling vilde lade Bestyrelsen af hans lille Huusholdning være hendes anden Forretning. Han gav hende en Pige til Opvartning. Hendes og Betty's Selskab skulde ved Bordet være hans Opmuntring, og der ønskede han fra Tid til anden at høre, hvad Fremgang hendes Eleve gjorde. Madame Padge indgif dette med Fornøjelse;

nejelse; og mine Læserinder kunne nu lettelig gjøre dem et Begreb om Sir Williams nye Indretning, og ville gjerne troe mig, at Madame Padge vel forestod, hvad hun havde paa- taget sig.

Men til at tæmme en Betty udfordredes ikke liden Tid. Et Aar og endnu længer varede det, inden hun kunde vænne sit Legem til Keenlighed og Orden, inden hun lærte at fløde sig paa, og inden hun lærte de Regler for Sædelighed og Belansthændighed, hvortil Børn af en bedre Art neppe behøve Læremester. Stedse beholdt hendes Aand noget af sin naturlige Frihed i at tænke og dømme, og med god Betænk- somhed vilde Madame Padge ikke ganske undertrykke denne Frihed, fordi hun troede, at dette Utvungne ville ved modnere Aar give hende et elskværdigt Fortrin. En Udyd: hendes Hang til at stjæle, var allervanskeligst at afvænne hende. Intet var sikkert for hende, naar først eengang hendes Dine havde faaet Lyst dertil; Sir William, Madame Padge, Pigen — alle bleve bestjaalne af hende; fra den gamle Tobby tog hun engang endog hans Tobakspibe, fordi den var beslagen med Messing. Riset eller anden Straf vilde her ingent Virkning gjort, da hun ikke ved nogen Ting lod

lod sig sætte i Frygt, og var allerede saa følelses og afhærdet mod alle legemlige Smerter, at man havde maattet behandle hende grusomt, naar man med Strengthed vilde forbedret hende. Madame Padge udtænkte et meget mildere og dog virksomt Middel.

En af de kjæreste Kostbarheder Madame Padge ejede, var et Guld-Anker, som hun sædvanligt bar i en Silkesnoer om Halsen. Betty havde længe været lysten efter dette Smykke, og havde allerede ofte bedet hende derom, men aldrig blev denne Bøn opfyldt. Men paa det Betty dog ogsaa kunde have noget om Halsen, saa kjøbte Madame Padge hende et forgyldt Tombakskors, og hængte det i en Silkesnoer af samme Slags som hendes. Betty glædede sig derved, og dog ønskede hun stedse hemmelig at komme i Besiddelse af Guld-Ankeret, — og hvorfor? det var af Guld, det vidste hun, men hendes Smykke var kun af Tombak. Tilfældigviis glemte Madame Padge en Morgen at binde det om Halsen, og gik ud af Bærelset.

Betty mærkede det, og vips puttede hun det lille Anker i sin Fikke. Madame Padge kom tilbage og savnede det. Hun vidste at hun ikke havde bundet det om Halsen, vidste hvor hun

hun havde lagt det, segte, men fandt det ikke. Hendes Mistanke falbt strax paa Betty; men hun taledede ikke et Ord til hende, og lod som om hun aldeles ikke tænkte paa Ankeret. Om Aftenen gjennemsøgte hun hemmelig en lille Kasse, hvori Betty forvarede sine Kostbarheder, og fandt det skjult i det Indersle af Kassen. Betty tænkte ikke paa, at Mad. Padge skulde lede i hendes Kasse; thi ellers havde hun vist forvaret det paa et andet Sted. Madame Padge søgte kun at blive overbevist, og lod det ligge. Da Betty stod op den følgende Morgen, savnede hun hendes Sølv-Skoespænder, hendes Tombakskors og en Pung med nogle Smaaepenge, som Madame Padge havde givet hende, for at have noget at give Fattige, naar hun spadserede. Betty var utroestelig og kom grædende til hende:

B. Ach tænk engang, kjære Madame Padge! — mine Sølvspænder, mit Halssmykke og min lille Pung....

M. Padge. Naa, mit Børn!

B. Ach, jeg kan ingensteds finde det.

M. P. (forundret). Dine Sølvspænder, dit Halssmykke og din Pengepung?

B. (grædende). Ja! — det er altsammen borte!

M. P.

M. P. Det gjer mig ondt for dig, mit arme Barn! — Har du maaskee tabt det?

B. O nej! thi i Aftes, da jeg gik i Seng, havde jeg det altsammen.

M. P. Ih nu, saa har du vel forlagt det etsteds?

B. Nej heller ikke! thi jeg veed vist, at jeg lagde det altsammen i den øverste Kommodekuffe.

M. P. Bevares vel! Saa maae der vist Nogen have stjaalen det fra dig.

B. Det kan ikke andet være! O, vidste jeg kun hvem...

M. P. Ja du har Ret i det, Betty! — det er ikke saa ganske sikkert i dette Bærelse. Jeg vilde selv give noget til at jeg vidste, hvem...

B. Har man da ogsaa stjaalen noget fra Dem?

M. P. Ja, tænk engang! mit Guld-Anker savner jeg fra i Gaar!

B. Guld-Ankeret?

M. P. Ja, det smukke Guld-Anker, som jeg altid havde saa kjert, og som jeg ikke vilde give dig, i hvor meget du end bad mig derom; du veed jo...

B. Ih, det er dog forskrækkeligt!

M. P.

M. P. Jeg havde dette lille Smykke saa kjert. Det var et Mindestegn af min gode Mand, som han forærede mig i Brudgave; og nu maae jeg paa saa lumpen en Maade miste det!

B. Og jeg — mine skjøne Spænder, som Hr. William forærede mig, da jeg første gang kunde skrive mit Navn — det smukke Kors, som De kjøbte mig, og min lille Penges pung. — Jeg maae jo skamme mig nu, om en Fattig beder mig om en Almisse, og jeg ikke kan give ham saa meget som en Halopenny!

M. P. Ja du har Ret! og Hr. William vil vist nok ikke give dig nye Spænder igjen, og jeg har nu heller ingen Penge at give dig. Du maae finde dig i at gaae ud uden Spænder; og møder der dig en Fattig, saa saae du at sige ham: Gud hjælpe dig min gode Mand, jeg er selv fattig.

B. O hold dog op, jeg beder — jeg beder! — Jeg vil ti gange heller blive hjemme, end udsætte mig for den Tort.

M. P. Men ikke sandt, Betty! du indseer dog nu, hvilken hæffelig Last Tyveri er, og hvor højligen man fornærmer den, man bestjæler.

B. B.

B. Ja tilvisse er det en afføhelig Last, og det fortrynder mig, at jeg nogensinde i mit Liv har stjaalet!

M. P. Du har højlig Marsag til at fortrynde det; men dermed er det endnu ikke nok, du maae ogsaa aldeles aflægge denne Last.

B. (uforsømmet). Jh, jeg stjæler jo aldrig.

M. P. (i en alvorlig Tone, og med oploftet Pegefinger). Betty!

B. (rødmes Udte kaster Udte). Sandelig, jeg stjæler aldrig.

M. P. (endnu alvorligere). Betty!

B. (mere og mere bestortset). Jeg forsikrer Dem, at...

M. P. (med adelig Fortrødelse). Pige, Pige, driv ikke Ondskaben for vidt! — eller, ved Gud! jeg beder Hr. William, at han i Djeblisset lader dig pidske ud af Byen!

B. (Hjælpende). Ach kjere — bedste Madam Padge!

M. P. Og saa skal Gadedrengene omringe dig og raabe efter dig: see her den skændige Løs, som bestjal sin Belgjører, sin Plejemoder, ja endog den gamle Tobby og den fattige Tjænestepige!

B. (i Taarer, kastende sig for hendes Fødder). For Guds Skyld, kjereste Madame Padge!

M. P.

M. P. Naa, hvad vil du?

B. Jeg har, — jeg — jeg vil jo....

M. P. Naa?

B. Jeg tilstaaer — Guldankeret —
Det er sandt — jeg har det....

M. P. Saa, min smukke Betty! saa har
du atter beviist mig en Gavtyvstreg? — Nu
vel! — strax bort fra mine Øjne! jeg vil
ikke see dig mere.

B. Ach kjereste Madame Padge!

M. P. Jeg vil intet mere høre af dig;
fort, fort!

B. Tilgiv mig!

M. P. Uforfammede! — du har be-
stjaalen mig — og jeg skulde tilgive dig?

B. (gribende hendes Haand). De var jo dog als-
tid saa god imod mig.

M. P. Slip mig! du er ikke værd at
røre noget ærligt Mennecke.

B. Jeg vil jo gjerne lade mig straffe, De
maae gjerne lade den gamle Lobbj pidffe mig
med Riset — kun at De vil tilgive mig!

M. P. Og om jeg nu tilgiver dig, og om
end gamle Lobbj pidffede dig med Riset; saa
stjæler du dog igjen.

B. Nej sandelig skal jeg ikke!

M. P. Hvor er mit Halsmykke?

Dame: Bibl. 6te B.

B

B. Her,

B. Her, kjære gode Madame Padge!
 her er det. (hun tager det frem af sin Kasse.) Oh tag
 det dog igjen!

M. P. (i det hun modtager det). Skændige,
 hæsselige Pige!

B. (holder Forklædet for Mune, og vil gaae grædende bort).

M. P. Betty!

B. Hvad befaler De?

M. P. Om du nu ogsaa vidste, hvem der
 har bestjaalen dig, vilde du da ogsaa tilgive?

B. (sier).

M. P. Vilde du?

B. (sier).

M. P. Om denne Person gav dig det
 Stjaalne igjen, ligesom du nu gav mig mit
 tilbage?

B. (griber hendes Haand).

M. P. Naar hun hellig og paa sin Sam-
 vittighed lover dig, aldrig at stjele, ligesom
 jeg haaber du nu vil love mig det samme?

B. (kysende hendes Haand).

M. P. Naar hun saa af sit ganske Hjerte
 angrede sin Fejl, som jeg haaber, at du an-
 greer din?

B. (vædende hendes Haand med sine Taare). O gode
 Madam Padge!

M. P.

M. P. Betty, Betty! — nu og aldrig mere!

B. (endnu i samme Stilling). Kjere, gode Madame Padge! nej sandelig aldrig mere!

M. P. Men skulde disse Laarer være Hylleri — skulde du kunde drive Forstillelsen saa vidt! da, Betty! — da skal jeg sandelig neste Gang holde mit Ord; da maae du fort, og om det ogsaa kun var en Knappenaal, du havde stjaalet.

B. Stjæler jeg nogensinde mere, da tilgiv mig aldrig.

M. P. Vi ville holde hinanden vort Ord. — Bring mig min Strikkepung.

B. Her er den.

M. P. Der har du dine Spænder, dit Kors og din Pengepung igjen. — Jeg tog det, for at aflukke dig din Tilstaaelse, at du havde taget mit Halsmykke. — Gaae nu!

Betty gif, og var i nogle Dage ganske nedslagen. Hun gjorde sig al Umage for igjen at vinde Madame Padges Bevaagenhed; hun syntes at have Affkye for sig selv, og fra denne Dag foragtede hun Tyveri som den affkyeligste Last.

Madame Padge lagde den første Grund til Betty's Dannelse med Guds Kundskab af

Naturen. Betty maatte overalt selv bedømme, og af hendes egen Bedømmelse uddrage Slutninger; saaledes lærte hun, hvad endnu saa mange af hendes Kjen fattes: — at tænke fornuftigt og at tænke selv. Hun maatte i Særdeleshed lære at gjøre sig et rigtigt Begreb om sig selv; saaledes lærte hun hvad ligeledes kun saa af hendes Kjen vide: ikke at sætte Priis paa Skjønhed, Klæder, Wittighed; — men paa sit eget sande Værd som Menneske. Hun maatte lære at kjende det menneskelige Selskabs naturlige Forfatning, Menneskets Rettigheder og Pligter, og saaledes blev hun efterhaanden selv et sødeligt godt Menneske. Ogsaa lærte hun at kjende Naturens Love og Huusholdning, paa det hun maatte erkjende Skaberens Størhed og lære at ære og elske ham. Nu først gjorde hun hende bekjendt med det store og vigtige Skridt fra Naturen til Aabenbaringen; og den moralsk gode Betty blev nu ogsaa en god Christinde. Hendes Hjerte og hendes Sjæl var altsaa dannet, og hvad hun ellers havde at lære, var blot som til Tidsfordriv.

Tredie Kapitel.

Betty havde nu opnaaet sit femtende Aar. Ved sin Plejemoders Side traadde hun nu

lidt

lidt efter lidt ind i de smaa selskabelige Sirk-
 ler af gode Venner, og ved disse aabnedes
 hendes Porten til den store Verden. De Fornuf-
 tige beundrede hendes skjøne Sjæl, og Bel-
 lystingen hendes lige saa skjøne Begeme. Det
 uskyldige Naturbarn havde nu atter meget
 at lære; og nu først overlod Madame Padge
 sig ofte til dyb Eftertanke, om hvorledes hun
 ogsaa skulde lære den gode Pige, med sikke
 Skridt at vandre denne slibrige Bane. Det
 fornuftigste Menneſke strander ofte paa denne
 farlige Klippe. Det var meget let at leve
 blandt Menneſker, naar de kun ikke kunde for-
 stille dem, naar kun hver Skurk bar sit Hjer-
 tes Brændemærke paa sin Pande, eller naar
 kun alle Slags Bedragere lode sig henføre un-
 der visse Klasser, saa at man kunde lære at kende
 dem, ligesom Planterne af Systemerne. Men
 just de ere mindst farlige, som ere saa ærlige,
 offentlig at udhænge Skildtet, eller saa fattige
 paa Masker, at de maae nedes til hver Dag
 at bruge een og den samme. — Hvo lærer os
 verdslig Klogskab? — Sandelig, ingen an-
 den Læremester end Erfaringen! Den lærer
 den uerfarne Søemand at kæmpe mod stormende
 Binde; den gjør ham dygtig til at svømme
 igjennem de brusende Bølger, og at trodse
 enhver

enhver Fare: den maae ogsaa lære os, paa det store Verdens Hav at føre Roret, saa at vi ikke forgaae. Snigge og Campe have vel tegnet os de første Linier; de gjorde alt hvad de kunde, men dog er alt dette endnu meget lidet. Man kan neppe kalde det Fragment, hvad de leverede os, og dog, hvor megen Tak skyldte vi dem for dette Lidet. Man gjør sig forgjæves Umage for at skille de forskjellige Arter og Udarter fra hinanden, og aldrig vil man bringe det til i Almindelighed at kunne fastsætte en bedre Regel, end den sædvanlige; Værrer snilde som Slinger, men oprigtige som Duer.

Betty holdt sig fast ved sin Ledfagerske, og hvor Begge vilde snuble, der greb Sir William dem under Armene. Saaledes stode og vandrede de i lang Tid faste og urokkelige. Mange Snarer bleve lagte for den elskværdige Betty; hun blev dem vaer, og gik sin Behen over dem. Endelig blev hun midt paa Banen pludselig forladt af sin Ledfagerske. Madame Padge døde, og Betty, som allerede havde opnaaet det attende Aar, — Betty var nu for det meeste overladt til sig selv. Men skjælver ikke for hende, mine Skjenne!

ogsaa

ogsaa uden Ledfageriske Stod hun uroffelig, og beviste ofte, at en Padge havde dannet hende.

Lord Seymour, en ung forslagen Bel-
lystling, øvet i alle Forsførelsens Rænker, og
riig som Kroesus, havde allerede længe haft
Betty i Sigte, frem for alle unge Piger un-
der hans Stand. Men han efterstræbte hende
ikke, som Høgen den frygtsomme Due; han for-
fulgte hende ikke, som Glenten den flygtende
Agerhøne; han valgte sikkrere Forholdsregler,
for desto mindre at gaae glip af hende. Sir
William var den, hvis Gunst han bejlede til.
Iver for Kunsten førte ham daglig i hans Huus,
og William — og hvilken Kunstner skulde ikke
kunne være svag fra denne Side? — William
lod sig villigen blænde. Seymour slumrede ved
hans Barm, han læste i hans Hjerte.

Fjerde Kapitel.

Ogsaa Betty følte Kjerlighed. Men
Gjenstanden for hendes Bængsel var hverken
Lord eller Esquire; det var en retskaffen Ung-
ling af Borgerstanden; han hed Edwin. —
O at jeg kunde dyppe min Pen i Morgen-
solens Straaler, for værdigen at skildre denne
reene Kjerlighed!

Edwin

Edvin havde opofret sig til Handelen. Da han var født i Armod, saa havde han intet andet at bygge sin tilkommende Lykke paa, end Flid og Sparsonhed. Hans Ønsker vare maadelige, og iblandt dem alle var visselig Længselen efter Betty's Besiddelse det mindst beskedne. Som en vidløftig Beslægtet, vovede han undertiden at besøge Sir William, og i disse saa Øjeblikke indgød hans Piges Ulyst ham Tilfredshed og Sjelefred for mange Dage. — Sir William bemærkede dette, før han opdagede Lord Sejmours Hensigter. Denne Snedige syntes ved hans Besøg neppe at lægge Mærke til Betty; han lod end og som om det var ham ledsommeligt, naar det faldt ham ind, at tale nogle Ord med hende. Edvins Øjne derimod funklede i Betty's Nærværelse, og medens han talte med Sir William, vare hans Øjeblikke stedse henvendte paa Betty.

Vel havde Sir William endnu ikke erklæret sig for Betty i Henseende til det Tilkommende; men dog kløede han hende standsmæssig, han kaldte hende sin Datter, og hun turde ogsaa gjøre sig sikret Haab om, engang at vorde hans Arving. Han udfrittede hende i Begyndelsen for Spøg men snart ogsaa for Alvor om hendes Sindelag mod Edvin, og hun tilstod ham

ham det oprigtig. — "Godt! vi vil see til," svarede han. "Jeg kan ogsaa lide Edwin, og hvem veed? — Tiden bringer Blomster og Frugt!" — Betty kyskede taknemmelig hans Haand, og hendes Kjerlighed vorte med hendes Haab.

Edvin sadte sig stedse mere i Yndest hos William, og Ynglingen blev stedse driftigere i sine Onsker, og Pigens Kjerlighed stedse frysigere. For gif der Uger, ja Maaneder forbi, inden han igien vovede at opvarte Sir William, men nu forfemte han sjelden nogen Dag, og skeede det end, saa spurgte hans Ven vist om Aftenen: "hvorfors kommer Edwin ikke i Dag?" At Edwin paa denne Maade ogsaa blev bekjendt med Lord Seymour, er let at begribe. Denne Suedige bruste ikke op i Jaloufie mod Edwin, men meget mere, han søgte hans Venskab, og fik det. Lighed i Alder og lignende Tænkesmaade ere Nøglerne til den Uerfarnes Hjerter. Lorden vidste saa aldeles at phantasere sig ind i Edwins jævne Sindelag; han, som nedlod sig saa meget til den borgerlige Edwin, som i den fortrolige Kreds i Williams Huus var saa aldeles kun Seymour, og ikke Lord, og syntes ikke at være et Haarbred meer end enhver Anden, denne Seymour vidste saa aldeles at ind-

snige

snige sig i Edvins redelige Hjerte, saa at denne Edvin, der i ham kun saae den, Seymour vilde han skulde see, gav ham end og Fortrin for William, og aabenbarede ham frem for nogen de hemmeligste af sine Hemmeligheder — Saaledes stjæler den lumske Morder ofte hemmelig Sværdet af Skeden fra den, hvis Hjerte han vil gienembore. Hellige Venfæb! saaledes vide de Dandskabsfulde at lege med dig! Ingen Fornuftig vredes paa den fælsomme Mand, om han enten aldeles ikke vil kjende dig, eller om han først forsøger Ildprøven paa den, han vil hylde ved dit Alter!

Femte Kapitel.

Mennesket ligner den lette Fjer, som i fri Luft omtumles af Vinden; den stiger og falder, uden enten at blive i Højden eller ved Jorden; saaledes ogsaa Mennesket: lykkeligt, kan det dog aldrig bestemme, at det bestandig vil blive det; og ulykkeligt, aldrig at det stedse skal være saa. Edvins og Betty's Kjerlighed var en i Haabets Arm opklækket Ruse; og hvad frygter den Haabende mindre end Hindringer!

Sir

Sir William blev pludselig syg. Det var første gang i hans Liv, og altsaa desto mere uventet for ham. Hvad han mindst befrygtede, var Døden. Edwin og Betty stode skjælvende ved hans Seng, og han bebrejdede dem deres Mismodighed: "Jeg døer endnu ikke, og jeg vil ikke heller døe, thi jeg har endnu en glad Dag i Vente, sagde han ganske muntert. — Jeg maae først see Jer lykkelige, jeg maae først have havt en Søn af Jer paa mit Skjød, og saa vil jeg finde mig i, at I med eders Børn ved Haanden hædre mit Gravsted med eders Taarer. Men denne gang bliver der intet af! Naturen er min Veninde, hun vil vist hjælpe mig. Giver jer tilfreds, mine Børn! for eders Lykke er befæstet, døer jeg ikke; thi det maae jeg endnu have i Rigtighed, og vil det ogsaa, der have I min Haand derpaa!" — Begge trykkede hans Haand til deres Mund, og han blev ved: "Lad mig kun først komme til Kræfter igjen, saa vil vi strax lægge Haand paa Verket, og hvad William kan gjøre for Jer, det skal visselig skee!" Her traadde Lord Seymour ind, og William lagde endnu til: "Tænk nu ikke mere derpaa, Børn! jeg døer sandelig ikke endnu, det maae jeg vide."

Hvad?

Hvad? raabte Lorden leende, og det veed De saa vist? J. Sandhed, jeg havde nesten Lyst til at vedde med Dem.

B. Det er et Ord, Mylord! bedre kunne mine Smerter heller ikke blive betalte.

S. Edwin og Tobby ere Bidner.

B. Men Væddemaalet maae være ansæelig.

S. To tusinde Pund!

B. Min heele Formue!

S. Top!

"Betty, Betty!" raabte William leende — "det giver et godt Udstyr!" — Men Betty og Edwin og Tobby loe ikke med. Lægen havde allerede forud forsikkret dem, at Sir William var farlig syg, — inden saa Dage vilde det vise sig — de maatte belave dem paa alt.

Sejmour triumpherede hemmelig, thi det kom kun an paa, at han vandt Væddemaalet, saa var jo Betty ganske i hans Magt. Betty indstuttede sin Kummer i sin store Sjæl, og Edwin haabede mere end han frygtede; Sejmour var jo hans Ven, og efter hans Mening kunde han vente alt af ham. Sir William blev ved at paastaae, at han ikke skulde døe, og endnu i deres Nærværelse sov han ind. Hans

Søvn

Søvn var den roligste, og han drog sin Vande saa let som et sundt Menneſke. Edwin og Betty merkede det, Lorden ſaae det, og anſaae ſit Væddemaal allerede halv tabt. Hine tænkte ikke paa Væddemaalet, men møttede deres opmuntrede Syn ved Billedet af den atter oplivende Rolighed, ſom Himlen havde nedſendt paa deres elſkede Fader. De forlode den Snges Bærelſe, og kun Betty ſaae undertiden igjennem Døren til den Sovende.

Sjette Kapitel.

Sir William vaagnede ikke. Det var allerede langt ud paa Natten. Lord Seimour og Edwin vare gangne hjem, gamle Lobby laae i Bæneſtolen og ſov, og Betty ſad fuld af Uro ved Natlampen med Hænderne under Hovedet; ſkulde hun vække ham eller ikke? det var det Spørgsmaal hun gjorde ſig ſelv. Hun ruſkede gamle Lobby vaagen, og ſpurgte ham til Raads.

"D lad ham ſove, ſagde Lobby: han har jo ikke i tre Nætter havt Søvn i ſine Dine. De ſkal ſee, hvor munter han vil vaagne. Men Dem, arme Barn, beklager jeg! De nægter Dem al Hvile, og har jo nu i nogle Næ

Nætter ikke været af Klæderne. Vi vil see hen til ham, og saa vil jeg bede Dem, at De i Nat tillader mig at være allene hos ham, og at De dog i nogle Timer vil lægge Dem tilfængs. Jeg har nu allerede faaet min Søvn, og er sikker paa at kunde holde Djnene aabne." Ved disse Ord tog Lobby Lampen, og nu listtede de dem paa Lærne til Williams Bærelse. Lobby holdt Haanden for Lyset, paa det den Sovende ikke skulde foruroliges ved Skinnets; de overbeviste dem om, at han endnu sov roligt, og gik igjen tilbage. Lobby nødde atter Betty at gaae tilfængs, men hun vilde ikke, fastede sig kun i Bænestolen, og sov strax ind. Han hentede nu en gammel Historiebog med Træsnit i, og med Brillerne paa Næsen moroede han sig ved at læse og see paa Billederne. Midt i Bærelset laae Ami, den gamle store Hund, og sov. Lobby vaagede lidet over een Time, men endelig lod han ogsaa Hovedet synke: om det var Alderdommen eller Historiebogen, der gjorde ham søvnig, veed jeg ikke. Lampen havde for lidet Olie, den brændte svagere og svagere, lidt efter lidt glimtede kun en liden blaae døende Flamme af den tørre Bæge, og endelig — sluktedes — ogsaa den.

I disse Djeblig traadde den grusomme Morder-Engel til Williams Seng, og stjal det sidste Aandedræt fra hans kolde Læber. — Staaer da ogsaa Døden i den sorte Skæbnes Sold, at han i den stille Nat og i Rolighedens Arme overfalder sit Kov? — Hidindtil troede jeg ham at være Menneffenes Ven; maaskee var det ogsaa denne gang hans Hensigt at giere vel.

Williams troe Ven, som allerede i tyve Aar var næret og kareseret af hans Haand, Ami havde hidtil sovet roligt; men nu — hvor besynderligt! — nu vaagnede han pludselig, og løb igjennem den halv aabne Dør ind i Sygestuen. Han kom klynkende og hylende tilbage, og sprang op paa Betty, som nu ogsaa pludselig vaagnede. Hylende syntes han at ville vise hende Vejen til Bærelset, hun fulgte ham i Mørket, og klynkende oversnusede han sin hensovede Herre. Betty kunde vel intet see, men med et Angestskrig sank hun ned over Liget, og i det hun greb hans kolde stive Haand, faldt hun ganske i Usmagt. Imidlertid var ogsaa Lobby vaagnet, og bragte Lys. — — Jeg udmaler ikke denne Scene; den er alt for rædselsfuld!

Sjovende Kapitel.

Tidlig om Morgenen kom Edwin, og noget sildigere Lord Seymour. Begge jamrede ved deres Vens Liig: kun at den Ene inderlig glædede sig, men den Andens Hjerter blødede. Betty græd uophørlig i tvende Dage og Nætter; og Edwin, selv manglende Trøst, Edwin standsede ikke hendes Sukke.

Man stædede Liiget til Jorden, og den forladte Familie fulgte det med stum Beemodighed. De kom tilbage fra Graven, og deres Huus, før den stille Glædes Bolig, var nu saa tomt og øde, at hvert Fodtrin der gav sørgelig Gjenlyd.

Edwin og Betty, for saa Dage siden saa Ulykkelige, faldt nu hinanden i Armene, og klagede: Ach, hvo er ulykkeligere end vi! — "Men hvad? sagde Betty, hvor nedrigt maatte jeg tænke, om det tabte Beddemaal krænkede mig? Kan jeg fordrø mere af min Belgjører, end han har givet mig: denne Opdragelse, denne Hjertets Dannelsse, som gjorde mig min Edwin værdig?" — "Hvi skjalve vi for Fremtiden, svarede Edwin. Bør ikke Arbejd og Flid ernære sin Mand? Erhvervede jeg mig end ikkun nogle hundrede Pund i min Tjeneste, saa forstaaer jeg dog saa at bruge dem, at vi ikke

ikke behøve at lide Mangel. Elsker du mig, Dige, saa vælt denne Sorg fra dit Hjerte, den er alt for ringe til, at en stor Sjæl deraf skulde lade sig nedtrykke; følg mig i Tilfredsheds ringe Bolig, og vore Hjerter skulle der gjøre os lykkeligere end i Palladser. — Saaledes trostede sig disse Elskende, saaledes bleve de snart standhaftige nok til med koldt Blod at overlevere Lord Seymour Williams hele Efterladenskab.

Edvin selv gik strax til Seymour, og bad ham tage Huset i Besiddelse, hvortil han overleverede ham Nøglerne.

”Hvorledes? — Hvad tænker De? svarede Seymour. — Vel sandt, at jeg har vundet Beddemaalet; men aldrig skal jeg være saa nederdrægtig, at berøve Betty....”

E. Det er just hende som lader mig anmode Dem herom. Hun erkjender Ghyldigheden i Deres Beddemaal, og vil langt fra ikke gjøre mindste Paastand paa vor Vens Efterladenskab.

S. Troer De da ikke, min Ven! at jeg vilde agtet mig lykkelig, om jeg havde tabt Beddemaalet.

E. Jeg kjender Deres Hjerte for vel, til so at være overbevist derom, men....

S. Intet Men, Kjereste, bedste Edvin!
De maae nu engang tillade mig at være egen-
sindig, tillade, at jeg tiltrodsfer mig en Lykke,
som ellers vilde undgaae mig. — Jeg forærer
Dem ikke allene Williams hele Formue, men
end og de to tusinde Pund, som jeg med Glæde
havde tabt.

E. Mylord!

S. Hvorfor Lord? hvorfor ikke Ben?

E. Paa den Maade kan jeg ikke kalde Dem
Ben.

S. De vil dog ikke støde min Haand til-
bage?

E. Jo! ved slikt Tilbud, ganske vist.

S. De vil altsaa virkelig ikke modtage
denne Bagatel?

E. Nej, saa sandt jeg er en Britte!

S. Vil De da heller ikke længer være
min Ben?

E. Jo, saa sandt som Gud lever!

S. Besønderlige Mand! — De sætter
mig virkelig i Forlegenhed. Forklar mig dog
Deres ubegribelige Forhold.

E. Naar De derved vil overbevise Dem
om, at jeg agter Bennen højere end Penge,
saa vil De lettelig forstaae mig.

S.

S. Skulde De da miste den Ene ved at modtage det Andet?

E. Ja ganske sikkert.

S. Hvorledes det?

E. Bennen vilde derved forvandles til Belgjører; den Ben, som allerede Fødselen har sadt over min Sphære, vilde da end mere ved Fortjenesten hæve sig over mig, og jeg vilde derved gjøres uskikket til længer at bevare hiin Eiighed, der er det sande Benskabs uopløselige Baand. Jeg vilde derved vorde Mylords taknemlige Tjener, isteden for at jeg hidtil var Sejmour's Ben. — Nei Seymour, det er Udelmodighed nok, at De hidtil nedlod Dem til mig! tag heller Alt, men unddrag mig kun ikke dette Hjerter, kun ikke dette Benskab, som mit Hjerter stedse saa varmt modtog og giengjældte. Betty er mig dyrebarere end alle Rigdomme: jeg forstaaer at ernære mig og hende, og vi have begge lært, end og i Armod at være lykkelige.

S. De rører mig, Edwin! sig Tænkemaade, — sandelig — jeg veed ikke, — jeg vil stræbe at blive Dem værdig.

Saaledes skildtes de ad, og Edwin var endnu uvis om, hvad han havde udrettet hos Lorden. Han kom til Betty, fortalte,

og tilsidst udbrod de begge: Himlen velsigne
 vor ædelmodige Ven!

Ottende Kapitel.

Sejmour fulgte ham nesten i Hølene, og
 overraskede ham og Betty i samme Øjeblik,
 da de endnu vare saa indtagne af Venndring
 over hans Stormodighed. Hvo beskriver de
 blandede Udtrykke af Æmhed og Højagtelse,
 hvormed man modtog denne Skurk? Hvo hiin
 ædle Kappelyst hos disse gode Menneſker, hvor-
 med enhver af dem stræbte at overgaae hinan-
 den i Ord og Feleſer? Lord Sejmour stod
 imellem dem som en tilbedet velgjørende Guddom,
 hvis alt lykfsaliggjørende Haand nu ogsaa vilde
 udgyde sin bedste Velsignelse over disse Dede-
 lige. Han gjentog sit ædelmodige Tilbud, han
 nedlod sig til at bede, han vilde paanøde dem
 det; men Edwin og Betty vægrede dem med
 lige Standhaftighed. Han gav nu Sagen en
 anden Bending, hvorved han var vissere paa
 at opnaae sin Hensigt, og hvorved han, naar
 han først havde bragt det dertil, troede, at
 have alle Midler i sin Magt, til at erobre sig
 sine Duffers Gjenstand.

De

"De tillade mig da ikke, mine elskede
 Venner," — sagde han med kunstlet Følelse
 — "ganske at opfylde den Pligt, hvortil Ven-
 skab og Menneskekjerlighed forbinde mig.
 Dette smerter mig, dog nedtrykker det ikke mit
 Haab saa aldeles, at jeg skulde tvivle paa,
 De jo i det mindste ville tillade mig at gjøre
 det for Dem, som i ingen Maade kan fornødre
 Dem, og hvorved jeg heller ikke erhverver mig
 sonderlig Fortjeneste; men hvorved jeg dog fø-
 ler mig lykkelig i den beroligende Bevidsthed:
 dog i det mindste at have gjort det halvt for
 Dem, hvad jeg egentlig havde været forbun-
 den til heelt at opfylde. Hør mig, og om Ven-
 skab er Dem helligt, saa tænk ikke paa Mod-
 sigelse. Jeg erkjender — da De ikke ander-
 ledes vil — vor afdøde Vens hele Efterladens-
 skab som min Ejendom, og vil strax i Morgen
 ved min Forvalter lade beregne Værdien deraf.
 De agter at gjøre Deres Lykke ved Handelen;
 men hvad er en Kjøbmand uden Penge? Jeg
 laaner Dem altsaa dertil saa meget De forlan-
 ger; i det allermindste den hele Sum som nu
 tilfalder mig, og endnu mere, om De vil.
 Dette Huus er i sin hele Indretning beqvemt
 til et Handelshuus; De forbliver i Besiddel-
 sen deraf, og kan paa min Regning gjøre de
 endnu

endnu fornødne Indretninger, efter eget Bes-
 hag. At jeg intet taber herved, det er Deres
 Indsigter mig Borgen for, og vi kunne jo give
 hinanden lovlig Forskrivning, saa at enhver
 af os er i Sikkerhed, indtil De have erhver-
 vet saa meget, at De selv vil betale mig. An-
 staaer dette Tilbud Dem, saa staae til." —
 Edwin gjorde saa, uden Betænkning, og Lord
 Seymour takkede ham til, at han i det mindste
 ikke havde nægtet ham denne Fornøjelse.

Edvins og Betty's første Ønske var de-
 res Forbindelse, og ogsaa dertil bød den berede-
 villige Lord sin hjælprige Haand. Hvorledes
 skulde de ikke ogsaa nu været ganske blændede
 af ham, da hans Venskab, hans Edelmo-
 dighed, hans ædle uegennyttige Hensigter skin-
 nede dem saa klart i Øjnene! Endnu under-
 tvang han sine Begjærigheder, endnu havde
 han ikke tilladt sig noget tvetydigt Ord, endnu
 ikke engang eet Øjeblik til Betty. Vel taledes
 han varmere med hende, han besøgte hende
 daglig, han fandt hende ogsaa undertiden al-
 lene; men stedse var han beskeden, og under
 fire Øjne endnu kortere, mere tilbageholden
 og koldere end i Edvins Nærværelse. Hvo
 havde ikke kundet være sikker, hvo skulde vel
 kundet frygte for ham! — Han blev tilbedet;
 de

de kaldte ham deres Befrier, deres anden Fader.

”Den som saaledes forstaaer at drive sit Spøg med Mennesker, han maae i Helvede selv have stjaalen den Kunst at bedrage” — saa ville vel mange tænke, der skjælvte tilbage for denne Sejmours Billede. Maaskee der vel ogsaa hist og her findes Andre, der besidde saa megen Menneskekjerlighed, ikke at kunne tiltroe end og det forvorpneste Menneske slige Rænker. Men jeg tør derfor ikke forvanske min Original; og til Skændsel for Menneskeheden maae Menneskekjenderen give mig det Vidnesbyrd: at Sejmours affkyelige Træk ere tagne af Naturen. Under vor kultiverede Himmelegns store Stæder findes vel mangen Sejmour æret og forgudet. Blandt alle Maasker bedrage ingen mere, end Bensfabs og Menneskekjerligheds; thi under den spilles Bedrageriet saa snildt, at ofte den Bedragne, endog i Dødens Time, taknemlig trykker Bedragerens Haand.

Niende Kapitel.

Lord Sejmour havde et Landgods, som laae kun nogle faa Mile fra London; den glade Natur

Natur helligholdt sin Blomsterfest, og Edwin og Betty droge i Lordens og nogle faa Vidners Folge derud, for at sværge hinanden evig Trocks hellige Sed. Al Pragt blev tilfidesadt, og Skjemt og Glæde frydrede det simple landlige Maaltid. Betty var en ivrig Tilbeder af den frie glade Natur. Efter Bordet gik hun omkring i de grønne Buegange, Arm i Arm med en vis Lady Faerwall, som lige saa entusiastisk istemmede i Betty's Glæde over den skjønn Natur. Lord Seymour og Edwin kom strax efter, men gik atter til Selskabet; Lady Faerwall førte den glade Brud fra en Skjønhed til en anden, og endelig kom de til Enden af Lustkoven. Ved Naturens Yndighed syntes den henrykte Betty paa nogle Dørblikke at have glemt sin Edwin, og den snedige Faerwall vidste at henrive hende fra en Henrykkelse til en anden. — "De har seet meget af denne skjønn Egn, min Veninde," sagde dette Helvedes Redskab, "men det Aller-skjønneste, hvorimod hele England intet skjønnere har at fremvise, — Eremitagen der paa Højen bag de høje Elmebuske, — ved Gud! det er Naturens og Kunstens Underverk! — Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse! — min Ven-

Beninde! — jeg beder, — det er endnu kun to hundrede Skridt længer...

Lady Faerwall var en yndig Dame, ung, meget munter, og klæd som en Huldgudinde. I Skjønhed gav Betty hende intet efter, hun overgik hende end og; men hun faldt ikke saa meget i Dine ved første Bjekast, fordi hun ikke visde blænde. Hendes Dragt var simpel og beskeden, og naar man ikke kjendte hende, skulde man i den glimrende Faerwall's Selskab troe, at hun var — i det høieste hendes Kammerjomfrue. Vel havde Betty her heller ønsket sig sin Edvin til Bedfager; men Lady bad hende saa indstændig, at hun omsider bød hende sin Arm. Ganske trofskyldig gik hun ved hendes Side op ad Højen. Imellem Busskene slyngede sig adskillige smaae Gangstier, ved Siden af den brede Landevej, men tæt ved Foden af Højen, stod en firespændig Vogn med aaben Dør. — "Det er vist nok Wenner, som vil overraske os," sagde den listige Lady, i det Betty med et Skrig sled sig løs fra hende, og hurtig som Atalanta ilede tilbage til Haugen. Hun havde seet tvende maskerede Karle at snige sig ud fra Busskene, hvilke strax grebe Lady, pakkede hende i Vognen og ilede bort med hende.

Betty

Betty kom aandesløs tilbage til Selskabet; Edwin, Lord Seymour, Alle sprang hende imøde; hun var endnu ikke istand til at frembringe noget Ord, thi naar hun begyndte at tale, kvaltes Stemmen ved hendes Hjertes ængstelige Banken. Edwin holdt hende skjælvende i sine Arme. Lord Seymour stampede med Foden og sunste, de Dvrige saae paa hinanden. En frygtede et, en Anden et andet; men Seymour allene vidste hvad der maatte være foregaaet. Et eeneste opmerksomt Diekast havde paa engang kunnet demaskere den Redderdrægtige, saa aldeles forglemte han sig selv; men hvorledes var det ved en sliq Overraskelse mueligt.

Lidt efter lidt erfarede Alle hvad der var forefalden, og nu rejste der sig en almindelig Tumult. Man raabte alle Domestikerne tilfammen, man væbnede sig, man steg til Hest, og reed, saa at Hestefoene fløi dem om Ørene. — Kun Edwin blev tilbage hos Betty. Efter nogle Timers Forløb kom man tilbage, man var utrøstelig; thi al Eftersøgning havde været forgjeves.

”I hele London, i hele England vil man tale om den forbandede Historie,” raabte Lord Seymour, og slog sig for Panden. — ”Hvem skulde

ſkulde turde underſtaaе ſig — paa mit Guds
 — at foretage en voldsom Bortførelſe, —
 og dog — dog er den yndige Lady alt for viſt
 bleven et Offer for hendes Skjønhed! — Ha!
 kjendte jeg den Ondſkabsfulde, han ſkulde bøde
 for det med ſit Liv! — Fembundrede, tuſinde
 Pund, alt hvad man vil ſætter jeg paa hans
 Opdagelſe; og i Morgen ſkal jeg gjøre det of-
 fentlig bekjendt. Lord Seymour ſkal vide at
 forſvare ſin Ære og ſin Retſkaffenhed!” —
 Saaledes bar denne Lord ſig ad, og ingen af
 de gode Menneſker, der omgav ham, turde til-
 lade ſig en eeneste ond Tanke om ham.

Tiende Kapitel.

Under ſlige Omſtændigheder forlod Sel-
 ſkabet, Dagen efter, dette Landgods, mindre
 fornøjet, end det var kommen dertil. Lord
 Seymour var den der mindſt syntes at kunde
 fatte ſig, og dog var Sagen i ſig ſelv aldeles
 ikke farlig: Lady Faerwall var kun kommen een
 Dag tidligere til London, end hun havde fore-
 ſadt ſig.

I Byen fortsadte Lord Seymour den paa
 Landet anlagde Komoedie: Han udfadte Præ-
 mie, man gav ſig al Møje; men al Eſter-
 forſkning

forskning var forgjeves; thi man havde pludselig sendt Lady til et hemmeligt Sted, hvor hun umuligen kunde opspores. Endelig saae man sig nød til at opgive alt Haab, og at lægge Hænderne uvirksom i Skjødet. Man sukede, man beklagede sig og blev igjen beklaget.

Man havde nu fattet saadan Mistillid til alle Bortførelser, at man begyndte at tænke paa andre Midler. Vist nok smertede det til Sjælen, at man blot som tredie Person maatte see til, hvorledes begge disse Meennesker vare Et og Alt for hinanden, og hvor frydefuld Edvin suede Honningen af eet Blomst efter det andet, som man dog saa gjerne først havde villet smage.

Edvin var særdeles sysselsadt med Indretningen af sin Handling, og inden kort Tid saae man i Williams Huus det skjønneste Varelager af de udsøgteste Varer. Lige omhyggelig beskæftigede Betty sig med at ordne sin Huusholdning: reent og nydeligt var alt hvad man der saae, og dog sporede man ingensteds det mindste Tegn til Adselhed. Lykken syntes at smile til disse unge Ægtefolk; thi fra Morgen til Aften var Edvins Bod fuld af Kjøbere, og hans Forretninger bleve med hver Dag større og fordeeltigere. Den virksomme Kjøbmand

ligner

ligner Ornen: han stiger stedse op ad i sin Flugt; han opdynger Spekulationer paa Spekulationer, og er stedse forvissat om Opfyldelsen af sine Hensigter, saa længe kun Grunden under ham ikke vakler. Saaledes vor Edvin — Lord Sejmour spekulerede ogsaa; og mine gode Bæserinder ville forundres over, hvor besønderligt det er, at tvende saa forskellige Personer dog ofte kunne have een og samme Tanke.

Elleve Kapitel.

En Dag kom Lord Sejmour ganske ilførdig løbende, og med den gladeste Mine fortalte Betty, at Lady Faerwall nylig var kommen tilbage. Hvem var nysgjerrigere end Betty, hvem kunne vise mere Glæde ved denne Sag, end Lorden? — Efter Forløb af nogle saa Hviletimer skulde Lady ile tilbage i sin Venindes Arme, og kun i hendes Nærværelse vilde han selv først lade sig hendes Tildragelse fortælle.

Nu mine Skjønne, bereder Dem til at høre den største Løgn, som nogensinde er udtænkt i England.

Til den bestemte Tid kom Lord Sejmour og Lady. Edvin og Betty ilede dem imøde og
mod-

modtog dem ved Bognen. — Gud! hvor skjælvende de tilbage! — bleg som et Liig, med forstyrret vildt Afsyn udstrakte den Beklægelsesværdige sin Arm mod dem; ned over Kinderne havde hendes Taarer indgravet en dyb Sammerfure; ved hvert Trin vaskede hendes Fod; i halv afbrudne Ord svævede hendes svage Stemme over de blege Læber, og Armene hængte slappe ned af det slanke Legem. En hivende Hoste tilkjendegav, hvormeget hendes Sundhed havde lidt ved Kummer.

”Kjender De mig endnu, min Bedste?” — begyndte hun, i det hun traadde ind i Værelset. — ”Jeg Ulykkelige!” — og med disse Ord sank hun ned i Sopha'n. Ved hendes ene Side sad Lord Sejmour, ved den anden Betty, og nest ved hende stod Edwin. Alles Opmerksomhed var fæstet paa hende. — ”Forbarm Dem over mig; hav Medlidenhed med mig: jeg er den Ulykkeligste under Solen!” — Betty flød i Taarer. — ”O hvor lykkelig, min Bedste! hvor lykkelig undgik De Faren! Ach, De havde været, om ikke lige ulykkelig med mig, saa dog det ulykkeligste Bidne til min Elendighed. — Neppe havde jeg seet mig om efter Dem, før jeg blev greben af tvende maskerede Mænd, som kastede mig i

Bog-

Bognen. Forfkrækkelsen havde betaget mig al Kraft til Modstand; jeg tabte end og Bevidstheden, og da jeg kom til mig selv, var det aldeles for sildt at vove noget lykkeligt Forsøg til min Befrielse. Uvis om hvad der skulde blive af mig, bad jeg de Folk, som sadde i Bognen hos mig, at de kun med eet Ord vilde erklære, paa hvis Befaling de havde bemægtiget dem mig; men de lagde Pegefingeren paa Munden og taug. Jeg kæmpede med Fortvivlelsen, og fattede den Beslutning at dræbe mig selv." —

"Det er skrækkeligt!" raabte Betty. — "Men jeg fandt ikke det mindste Redskab hos mig, hvormed jeg kunde udføre mit Forehavende. Ved Midnatstimen kom vi til en Port, som strax aabnede sig, men blev pludselig lukket efter os. Vi holdt stille for en stor Bygning, hvorfra nogle Personer kom ned uden Lys, bandt for mine Dine, hjalp mig af Bognen, og førte mig ind i Huset, Trappe op og Trappe ned, indtil jeg endelig befandt mig i et prægtigt Værelse, hvor man i Begyndelsen lod mig være ganske allene. Der var en prægtig Seng opredt, og alt hvad der hørte til Omklædning. Paa et Consohbord brændte tvende Lys, og paa et andet Bord var der dækket til een Person. Strax efter kom tvende gamle Fruentimre ind,

som

som ærbødigen hilsede mig. Tause besørgede de Anretningen, og bade mig med et Vinf, at jeg vilde spise. — Jeg spiste intet, men fastede mig paa Knæ for dem, og bade dem paa det bevægeligste dog at sige mig, hvorfor, og i hvis Bold jeg her befandt mig; men de vendte mig ryggen, og lode mig være trostesløs allene.”

”Jeg Elendige rendte i Fortvivlelse til Bordet, og haabede i det mindste at finde en Kniv eller Gaffel; men Maden var allerede saaledes tillavet, at jeg dertil intet andet behøvede end en Stæ. Jeg rev Binduet op, men fandt Binduesskaaderne tilriglede med uopbrudelige Laase. Jeg undersøgte Døren, men ogsaa denne var tillukket. — Min Tilstand var den ynkværdigste! Jeg troede at jeg ved Taalighed ville udrette mere, og stræbte at fatte mig. Jeg spiste og drak; Fruentimrene kom igjen, og syntes at være fornøjede derover. I deres Nærverelse fastede jeg mig uafslædt paa Sengen, de afdækkede Bordet, slukkede Lyse, og ginge bort. Urolig fastede jeg mig længe frem og tilbage, men ved den ringeste Lyd foer jeg sammen af Skræk. Endelig blev jeg overrasket af Sønnen, denne de Lidendes Belgjører; rolig var den ikke, men dog styrkede

bede den mig, saa at jeg desto standhaftigere kunde bære nye Lidelser."

"Jeg vaagnede, og sluttede af alle Omstændigheder, at det var højt paa Dagen, skjønt ikke en eeneste Lysstraale kunde trænge ind i mit Bærelse. Mine stumme Opvarterster kom atter tilsyne, bragte Lys, og opvartede mig paa det omhyggeligste. Jeg forholdt mig stedsse taalig, fordi jeg saae, at jeg derved virkede mere paa dem. De opholdt dem nu mere hos mig, og søgte paa alle Maader at vise dem fejelige imod mig. Nogle Timer efter traadde en skjøn Masse ind i Bærelset til mig, og Fruentimrene forsvandt strax. Det var en høj og veldannet Skabning i grøn og rosenrød arkadisk Dragt. Den faldt paa Knæe for mig, og vilde gribe min Haand, men jeg trak den tilbage. Den gjorde adskillige andre Bevægelser, men hvilke jeg stedsse undveeg. Da den endelig saae, at al Møje var forgjeves, lagde den et forsejlet Brev paa Bordet, og gik bort. Dette Brev har jeg hos mig; Mylord er saa god at forelæse det." — Sejmour læste:

"Til min Skønne Sangne."

"Mylady!

"De har allerede lang Tid været tilbedet af en Mand, der er nægtet at Haab om Deres lovlige Besiddelse; og dog brænder denne Ulykkelige saa af Kjerlighed til Dem, at han ikke har kunnet nægte sig at gribe til et Middel, der, i det mindste paa nogen Tid, forsikkrer ham Nydelsen af Deres Yndigheder. Enhver yderligere Forklaring er her overflødig, ligesom ethvert Foretagende fra Deres Side er unyttigt, til enten at modsætte Dem, eller til at erfare hvo jeg er. Mit Middel gjorde sin Virkning, og De er nu aldeles i min Magt. Fyldestgjør De mit Forlangende uden Modsigelse, skal De finde, jeg veed at lade mig nøje; hvis ikke, maae jeg betjene mig af de Kettigheder som den Magt tilstøder mig, hvilken jeg paa en saa møjsommelig Maade har erhvervet mig over Dem. — Overtænk dette, og fat en klog Beslutning! Masken."

"Angest og Fortvivlelse bemægtigede sig mig," blev Lady ved. — "Skaan mig for det Øvrige af denne Historie!" — Hun sank ned til Betty's Barm, og syntes at vilde skjule sin Undseelse. — "I fire Uger saae jeg mig
saa

saaledes indsluttet, som en elendig Skabning, hvilken denne Ondskabsfulde nu ikke kunde berøve mere end Livet. Endelig, i en Midnatstime, kom Fruentimrene ind til mig, og gave mig at forstaae, at jeg maatte berede mig til Afreise. Med opløstede Hænder takkede jeg dem, og var snart færdig. Man bandt for mine Øjne, og bar mig atter igjennem mange Omveje til Bognen. Den var mig et Fængsel, som det Bxrelse jeg forlod, kun med den Forskjel, at her ved begge Sider var anbragt smaae Nabninger, hvor igjennem Lys og Luft kunde trænge ind. De samme toende maskerede Personer der havde greben mig, sad nu atter hos mig; man førte meget hurtigt, og skiftede ofte Heste. Hver Aften og Morgen fik jeg varm Mad; men hele Dagen maatte jeg lade mig nøje med Bagværk og koldt Kjøkken. Saaledes reiste vi, om jeg ellers ikke talte fejl, otte Dage og Nætter, indtil Bognen endelig holdt stille, og mine Ledfagere tilod mig at stige ud. Det var tidlig paa Morgen. O hvor vel var det mig, at jeg atter paa fri Fod kunde drage frisk Luft; men mine Fodder nægtede mig deres Tjeneste, og jeg sank ned imellem Bognen og en liden Buss. Neppe fik jeg Tid til at see mig om hvor jeg var, før

mine Ledfagere ilede bort; men hvort henrykt blev jeg, da Eremitagen paa Mylords Landgods var den første Gjenstand det faldt mig i Sjæne! — Jeg fik Mod paa nye, greb mig an, og gik, saa hurtig mine Kræfter vilde tillade mig det, hen imod Haugen. En Gartnerdreng, som arbejdede ved Indgangen, saae og kiendte mig strax. Han sprang mig glad imøde, og førte mig ind i Forvalterens Huus. De gode Folk vilde strax sendt et ridende Bud til Mylord, med Efterretning om min Ankomst, men jeg tillod det ikke, da jeg selv agtede snart at være i London. Min Helbred havde lidt overordentligt, og endnu samme Dag fik jeg et heftigt Anfald af Feber. Jeg lod strax kalde en Læge, men med min Helbredelse gik det saa langsomt, at jeg fra Dag til anden maatte opsætte min Rejse. Endelig har jeg været saa Inkkelig atter at see dem der saa inderlig elskede mig. Jeg har tabt Alt, kun ikke disse saa Venner; og beklaget af dem, er Døden mig Herkommen.”

Med disse Ord greb hun Lord Sejmours og Betty's Haand, og sluttede med en ægte theatralisk Anstand. En stum deeltagende Beemodighed bandt den brave Edvins og hans gode Kones Tunge. Lady fortsadte sit Spil
 endnu

endnu nogen Tid, og bad endelig Lord Sejmour at følge hende hjem.

Tolvte Kapitel.

Lady Faerwall, denne beundringsværdige Vognerske, havde ingen anden Hensigt havt, end at betage de gode Folk al Mistanke over Sejmours mislingede Foretagende; men hendes Kunst havde endnu virket mere, end hun selv ventede: Betty's medlidende Hjerte blev hende derved aldeles hengiven. Hun beklagede og elskede hende som en Søster; hun troede at finde Oprigtighed, og var i sin Omgang med hende Oprigtigheden selv; hun ansaae hende for at være dydig, og holdt sig til hende af sit ganske Hjerte. Edwin saae gjerne denne Forbindelse med Lady, og holdt det for billigt, at hans Betty fandt det samme hos Lady, som han indbildte sig at besidde i Lord Sejmour. Man besøgte hinanden verelviis, og ansaae til sidst enhver Dag tabt, naar man ikke havde seet hinanden.

Men paa det mine Læserinder bedre maae lære at kjende denne Faerwall, end Edwin og Betty kjendte hende, vil jeg meddele dem en

Sam-

Samtale, som endnu samme Dags Aften foresaldt imellem hende og Lord Seymour.

F. Er De nu atter tilfreds med mig, Mylord?

S. Fuldkommen, Mylady! — De har jo gjort et Mesterstykke.

F. Seymour, Seymour! det var et stort Offer jeg bragte Dem.

S. Vist n P!

F. (omfindlig). Og dog — dog ingen anden Tak, end et koldt: Vist nok! — (roer) Er indrer De Dem hine lykkelige Tinner, som førte den blomstrande Faerwall i Deres Arme? Er indrer De hvad hun fra denne Time har været Dem? — O Seymour, Seymour! jeg troede ikke saa at vorde lønnet!

S. Mylady! Bæbre'delser ventede jeg ikke af Dem. Guld opvejer enhver Fortjeneste; Guld var hidindtil Deres Løn; og er det Dem blot derom at gjøre: — denne Berel paa fem hundrede Pund er hvert Øjeblik sældig til Betaling.

F. Og ellers havde De ingen anden Løn for mig?

S. Men hvad forlanger De da mere?

F. Intet, intet! — Jeg Daare, hvi glemte jeg ogsaa, at den yndigste Frille er til-

sidst

sidst lykkelig nok, naar hun som Robblerske maae blive staaende paa halv Sold! Deres Excellence er leed af mig, og det vilde ingen Noje koste Dem, inden i Morgen saa aldeles at forglemme mig, som om De aldrig havde kjendt mig.

S. Mylady!

F. Naar jeg ikke stedse havde anseet Kjærlighed som det Behageligste hos Frillen, naar jeg ikke stedse havde været indtagen af den sæde Indbildning, ogsaa hos Deres Excellence at finde Gjenkjærlighed, saa skulde dette Hjerte maaskee været dristigt nok til at føle mindre for den yndige Seymour, end for den ringeste af hans Tjenere. — Mylord troede at jeg boiede for Penges Skyld: det er sandt, jeg kunde have beriget mig ved Dem, naar Egennytte havde været Drivesjæren til mine Handlinger; men jeg lod mig altid nøje med det Nødvendige, og levede sparsom af min Ejendom. I denne lille Kasse gjemmes den hele usle Løn, hvoraf Deres Herlighed saa pralerisk brnstedede Dem. Tag den tilbage; De beroliger mig derved! — Vi skilles ad, Mylord! — Jeg undvæerer gjerne denne Skat, thi ethvert Brug jeg gjorde deraf, vilde blive min vroilige Samvittighed den pünligste Smerte. — Vi skil-

les

les ad, og den Bevidsthed at have opofret min Dyd og min Vre til en skuffet Kjærlighed, skal tilstræffeligen straffe mig fordi jeg vovede at træde Retskaffenhedens Love under Fodder.

S. Er det Deres Alvor, Mylady?

F. Mit sande virkelige Alvor, Mylord! det er denne Time jeg ventede mig af hiint Djeblisk, da De aabenbarede mig Deres Tilbejlslighed for Betty, og valgte mig til Redskab for Deres Ondskab. Af Hævni mod mit eget Hjerte gjorde jeg, hvad De forlangte. Frygt ikke, Mylord, at jeg jo skal tie med det Passerede. Jeg havde ret gjerne udført Sagen efter Deres Onske, naar ikke Umueligheder var kommen mig i Vejen. Betty er aldeles værdig til at foretrakkes mig; men just dette Værd... Deres Excellence tilgive mig, jeg har nu intet mere at sige i denne Sag! — Mylord! hvorfor fordømte Skjebnen mig til at være Deres Frille; hvorfor nægtede den mig at vorde Deres Gemal? Endnu har intet Hjerte elsket Dem som mit; i hele Riget var ingen Kone bleven lykkeligere ved Dem end Faerwall!

S. Mylady synes at ville gjøre mere af Sagen, end den virkelig er værd. Kunne vi ikke blive det samme for hinanden, som vi hidtil vare: De min Faerwall, og jeg Deres Sejour,

mour, naar De kun vil overvinde Dem til at tillade mig, at ogsaa Betty....

J. Jeg seer at Mylord endnu ikke saa ganske kjender mig, som De dog i denne lange Tid burde have lært, og at jeg maae gjøre mig endnu forstaaeligere for Dem. — De gjorde Bekjendtskab med mig paa en Tid, da det syntes, som om Skiebnen havde unddraget mig al Lykke. Jeg var ung, skøn, og ufordærvet; det veed De alt for vel. Havde det kun været mig om Tilfredsstillelsen af min Sandfælighed at gjøre, saa stod mig Watget imellem de fornemste Lords frit for; men iblandt mange foretrak jeg Dem, fordi jeg haabede, i Dem at finde den Mand der vidste at sætte mere Pris paa mit Hjerte end paa min Skjønhed. Lang Tid bedrog dette Haab mig, og min Kjærlighed var døv til mangen Mistanke, hvortil De saa ofte gav Anledning: thi hvo undskylder og tilgiver lettere end Kjærlighed! — De opfordrede mig til det forvovne Foretagende med Betty, og jeg paatog mig det med blodende Hjerte, fast besluttet, dermed at bryde Staven over mig selv, og fra det Øjeblik for stedse at undflye Dem. Hvad kan det nu ligge mig Magt paa, om jeg nogensinde eller aldrig elskes af Dem? De bedrog mig jo dog med den

sterste

største Sandfærlighed; og hvad er i Grunden vor bedste Lykke andet end Bedrag! — Kjen-
der De mig nu, Mylord?

S. Mylady! jeg agter og ærer Dem, for
denne Tænkmaade, og min Kierlighed
Faerwall! forandrer De ikke Deres Beslut-
ning?

F. Nej!

S. Ikke?

F. Nej, saa sandt jeg er en Brittinde!

S. Mylady! — saa sandt jeg er en
Britte! — jeg frygter at De har taget en alt
for hastig Beslutning, og

F. At jeg snart vil fortryde den? —
Vent ikke det, Mylord! Jeg bjerger endnu
saa meget fra Stormen, at jeg iblandt de fre-
delige Landbeboere kan leve, om end ikke præg-
tigt, saa dog eensom og tilfreds. Vel er jeg
nu vant til den store Verden, men hvor ofte
havde jeg ikke gjerne villet bortbytte al denne
Storhed for en simpel Lærredskittel. Det fal-
ske Rygte om min Bortførelse er bekjendt over
hele Byen; ingen vil altsaa forundre sig, om
jeg undrager mig de Nysgjerrige, som kun
derfor heste Dinene paa mig, som kun, for
ikke at falde i Søvn i Selskaberne, taler om
mig, eller for at skjærpe deres bagtaleriske Tun-
ger.

ger paa mig. Den der saa ofte og saa længe som jeg har givet Stof til Byesnak, bør man vel ikke misunde, i Eensomheden, med eller uden Bønner, at søge Hvile og Forfriskning. Mit Temperament gjør mig tilbøjelig til Sværmeri, og jeg glæder mig som et Barn ved den rene Fornøjelse jeg skal nyde, naar jeg snart i aaben Mark vil være Tilskuer ved Landmandens flittige Sysler, snart i Krattet lytte til Fuglens nydige Stemme, snart ved Vandet belure den muntre Fisk, og overalt, og i det mindste Græsstraee beundre Skaberens Storsbed; — og naar i min stille lunkne Sæue ved den varme Kamin, min Guithar og en Bog fuld af sund Menneskeforstand skal være mig mere, end alle Lords og Esquires i London.

S. De har allerede saa levende drømt Dem ind i Deres nye Lyksalighed, at det maatte være grusomt at hindre Dem derfra.

F. Jeg takker Deres Excellence for denne bevaagne Estergivenhed.

S. Til da denne Fornøjelse imøde, saa snart De vil; fra min Side skal intet holde Dem tilbage. — Vi skilles ad, Mylady! Jeg takker Dem for den Udgang De hidindtil forundte mig til Dem, for enhver Fornøjelse jeg nød ved Deres Side. Til Beviis paa min

Tak-

Zaknæmmelighed vil jeg ikke antage noget af hvad De vilde give mig tilbage; og denne Bærel maae De lægge dertil. . . . Uden Modsigelse, Mylady! — Lev vel! og naar vi herefter see hinanden, saa vilde vi ikke tænke paa vor forrige Forbindelse, men blot betragte hinanden som Venner. Jeg skal stedsse opføre mig saaledes mod Dem, som den Agtelse fordrer, hvilken jeg er Dem skyldig.

Saa roligt ophævedes en Forbindelse, der stedsse havde været holdt saa skjult, at aldrig nogen Tredtemand havde kunnet opdage den. Lady blev fast i sin Beslutning, og efter nogle Maaneders Forløb forlod hun London for bestandig. Hun havde lidt efter lidt indskrænket sin Omgang med Betty, og Afstænen for hendes Afreise erfarede Betty først hendes Forhavende. I Lord Sejmours Nærværelse tog hun koldt Afsked med hende, og ledsagede den med nogle fortrædelige Anmerkninger, som den gode Kone aldeles ikke vidste at forklare sig.

Maaskee første Gang i sit Liv havde Lady Saerwall her handlet skjont og ædelt, naar virkelig hendes tilbagevendende Dyd, og ikke Jalouste havde været Drivehjælen til hendes Handling. Hun fik siden Tid og Kølighed nok til at indsee dette; og vi ville i det Følgende
over:

overbevise os om, om hendes Forbedring var alvorlig eller ikke. Exemplet er i det mindste ikke ulimeligt; at en sliq Synderinde omvender sig.

Trettende Kapitel.

Ingen Sorg, ingen Græmmelse mærkede den flake Himmel, som daglig med nye Skjønhed smilede ned til Edwin og Betty, indtil endelig Edvins og Sejmours Spekulationer rykkede nærmere frem imod hinanden. En Koffardflode laae færdig til inden kort Tid at afgaae til Indien. Edwin havde længe været lystet efter at gjøre denne Tour, og Lord Sejmour havde Grunde nok til af sig selv at tilraade ham det, før endnu Edwin vovede at nytte ham sit Forsæt. Hverken Kerlighedens Rosenkjæder eller Betty's omme Forestillinger vare istand til at forandre hans Beslutning. Guldstersten qvæler enhver finere Følelse, og det bedste Menneske forledes derved ofte end og til nedrige Handlinger. Edwin havde selv udtænkt sig en Spekulation, hvorved han, om han kun halvt opnaade hvad han ventede, dog skulde kunne vinde saa meget, at han paa engang kunde betale sin Gjæld til Lord Sejmour.

Edwin

Edvin gik ud med en anseelig Cargaison; thi dertil havde Seymour paa nye understøttet ham. Hans Handling hjemme leed altsaa intet derved, men tog meget mere til under en troe og sttrig Bogholders Bestyrelse. Betty maatte allerede forud føle Savnet af hendes Mand; thi fra Begyndelsen af dette Foretagende var han kun med sin halve Sjæl i London. Han tænkte store Tanker: det beviiste Kynkerne i hans Pande, hans, til een Punkt, stirrende Øje, og hans urolige Søvn. Hans Fritimer, som han før saa gladelig bortspogte ved sin Betty's Side, tilbragte han nu helst eensom i Sopha'n; og vilde Betty her holde af ham, gjengjeldte han ikke hendes Kjertegn, men fandt dem snarere Kjedsommelige.

Ledsaget af hende og Lord Seymour gik han nu til Havnen; Vinden spillede i Seglene, Taarer randt ned over den bedste Kones Kinder; han trykte hende til sit Hjerte, anbefalede hende til Seymour, og ilede bort. Her stod den Gulde som forsteenet, og stirrede efter ham, indtil endelig Mastetoppen skjulte sig under Synskredsen; nu opløstede hun sine taareblændte Øjne til Himlen, og bad inderlig om Betsignelse over Edvin. Det var hende, som om hun var løsreven fra sig selv; og Lord Seymour

mour havde i nogle Dage nok at gjøre, for at bringe hende tilbage i den fornødne Sindsfatning.

Fjortende Kapitel.

Betty seledede nu Folgerne af den ægteskabelige Ulyksalighed; for hendes Mand's Afrejse havde hun aabenbaret ham denne henrykkende Forhaabning. Han skimtede af Glæde ved denne Efterretning, og lovede at styre sine Forretninger saa, at han omtrent ved hendes Nedkomst kunde være hjemme. Betty regnede da hver Dag fra hendes Vængselstid, og med enhver kommende Morgen saae hun sit Haab med een Grad forøget.

Lord Seymour gik langsomt, men desto sikkrere tilverks. Han sad nu ganske ved Roret, og havde alle Midler i sin Magt, til efter Vilkaar at nærme sig sine Omfers Maal. Han besørgede alle Breve til Edwin, og Betty selv betroede ham til at sende sine egne under hans Omflag. Hans Forsøg paa Betty's Hjerte bleve saa langt borte og saa listigen anlagte, at denne umistænkelige Sjæl stedse tog det Sandsynlige for det Virkelige, skjønt lidt efter lidt det Modsatte stak frem derunder. Omstøder,
skjønt

skjent silde, opvaagnede der dog visse Betænke-
 ligheder hos hende; hun besluttede at handle
 forsigtigere, og trøstede sig ved, at hendes
 nær forestaaende Medkomst og Edvins endnu
 nærmere Hjemkomst snart skulde tilintetgjøre af
 hendes Frygt. Hun indsaae, hvor meget Lord
 Seymour havde frængslet hende, hun holdt det
 for overmaade farligt at fornærme ham, og on-
 skede intet inderligere, end at hendes Mand
 lykkelige Foretagende maatte worde Middell til
 at afløse disse Baand. Seymour brændte af
 Begjærlighed, og dog var han snedig nok til
 ikke at overraske sit Nov. Han syntes at ad-
 lude Betty's stiltiende Advarsler, og paa mindste
 Bink af hende at vende tilbage til sig selv igjen.
 Betty var langt fra at have nogen Tilbøjelige-
 hed for ham, end og Sølelsen af Benckab tabte
 sig lidt efter lidt hos hende; og om hun end
 ikke endnu foragtede ham saa meget, som hun
 havde maattet, om han ikke saa havde vist at
 spille med hende, at hun altid heller undskyldte
 end fordoemte ham. Fandtes nogensinde under
 Solen et Ufflum af Bedrager, saa var det
 denne; thi han virkede allerkræftigst, hvor
 han syntes at være aldeles uirksom; naar han
 syntes at træde tilbage, saa stræbte han just
 frem ad, og jo stærkere Modstand han fandt,

jo dristigere gik han til Verks: ved Heltmod
 lod han sig ikke overvinde, ved Slangelist ikke
 gjøre vaabenløs.

Femtende Kapitel.

Betty blev forløst med en Datter; men
 Edwin var endnu ikke kommen tilbage. Vel
 var hun ved Breve underrettet om, at han
 lykkelig var kommen til Indien, men naar han
 agtede at gaae derfra igjen, det meldte han in-
 tet om. Allerede i lang Tid havde hun aldeles
 ingen Efterretning fra ham, hendes Kummer
 steg til det højeste, hun beklagede sig for Lord
 Seymour, og denne, isteden for at berolige,
 væltede endnu større Bekymringer paa hende.
 Tiden syntes at opfordre ham til eftertrykkel-
 gere Handlinger, og hver Dag tilbød ham
 gunstigere Lejlighed.

Brisk som den ved Morgenrøden udsprungne
 Rose forlod Betty Barselsengen. Seymour
 foreslog en Spadseretur, og hun samtykte
 deri med saa meget mindre Betænkelighed, som
 hun allerede under hendes Svangerskab nogle
 gange var kjørt ud med ham; desuden lod hun
 sig altid ledsage af gamle Toby, hvis sølv-
 graae Iffe allerede for længe siden var bekrand-
 set

set med hendes Fortrolighed. Han var forberedret paa ethvert Tilfælde, og rede til at voye Liv og Blod for sin Belgjørerinde. Rejsen gik til et Lyststed i Nærheden af London; Egnen var behagelig, Udsigten fortryllende. Lord Seymour var mod Sædvane meget nedslagen, og talede kun lidet: men Betty's bange Hjerter havde her aabnet sig, og allerede modtaget saa megen Glæde, at hun blev noget muntre. De sadde ved hinanden for et Binde og saae ud i den aabne Mark.

B. Hvor herlig, Mylord! er denne Egn, hvor let og reen er Luften, hvor fri og glad lever Naturen rundt om os; men De er ilde tilmode; saa tungsindig har jeg endnu aldrig seet Dem!

S. Der gives hemmelige Lidelser, min Veninde, som end ikke Troldomsmagt kan udrydde af den menneskelige Sjæl; Lidelser, for hvilke Verden ingen Balsom har, som Forglemsmelsen selv ikke kan lindre!

B. Skal vi endelig klage, Mylord, saa overlad det til mig. Betænk den Fare jeg er i: min hele Rigsdom, mit Alt, min Edvin er et Spil for de trolose Bølger, eller maaſkee han maae omvanke blandt barbariſke Wilde; o med hvilken Længſel ſlog dette Hjerte ham nu ſaa lang Tid forgjæves imøde, og hvor megen Marsag har jeg ikke til at frygte...

S. Elſkverdige Omhed! Men maal ikke Deres Kummer med mine Qualer; det var at ſammenligne et Barn med en Kolos. Vi ville end og antage det allerſkrækkeligſte: at Deres Mand ikke kom tilbage; at Ulykken enten i Indien eller paa Søen havde ødelagt ham; ſaa kan De dog ſige: jeg var eengang lykkelig. Men jeg — for mig blomſtrede endnu ingen Ulyſalighed! Jeg Elendige! jeg ſtaaer ved Kilden, vansmægtet, og ikke een Draabe lædſker min glødende Tunge!

B. (tilbageholden.) Jeg, — Mylord! — jeg beklager Dem meget.

S. Dog, jeg vil styrte mig i Kilden, og der finde Lindring eller Døden! (snalet) Betty, vredes ikke paa den Forvovne! — Engel, vredes ikke over min strafværdige Bekjendelse! — Hvorfor maatte jeg see dig, for at elske dig? hvorfor maatte jeg elske dig....

B. Mylord! — De sætter mig i den højeste Forundring — De forglemmer — staae dog op, Mylord! for Himlens Skyld, staae dog op!

S. O min Betty, frygt intet! — Hvo vil fordømme vore Følelser? — Frygt intet! Seymour elsker Dem vel, med frimodigt Aasyn udøser han denne Bekjendelse for Dem; men aldrig skal han vove at forglemme, hvad Ære og Dyd fordrer af ham.

B. Deres Tænkemaade fortjener Højagtelse; men Mylord, De maae ikke fordre lige Følelser af mig; De maae ikke — jeg vil betjene mig af det rette Udtryk — De maae ikke fordre, at jeg skal gjengjelde Kjerlighed med Kjerlighed; om det end kun var om det blotte

Ord at gjøre. Dette Hjerte tilhører min Mand; og om De var en Gud, skulde De ikke kunde rive det fra ham! — Tag vare paa Deres: det mindste Frøe bærer Spiren i sig, og Ukrud trives endog i den stedmoderlige Jord. — Mylord! jeg ønskede med denne Hentydning at sysselsætte Deres Estertanke.

S. Har nogensinde Dyden opslaaet sit Tempel i et menneskeligt Hjerte, saa er det i Deres! Jeg kan ikke komme mig igjen af min Beundring! — Forbandelse hvile over mig, om jeg nogensinde antaster denne Helligdom.

B. Held mig, at De saaledes tænker! — Men, Mylord! — ethvert Ord mere er for meget.

S. Guddommelige Betty! und mig endnu nogle Djeblikke! — Den Elendige, som skal døe paa Skafottet, haaber paa Naade, indtil det sidste Djeblik; hans Haab er forgjeves; men det qvæger dog hans Hjerte. Ogsaa for mig er Haabet lægende Lindring, virkede det end nok saa svagt paa min Sjæl, som den falsdende

dende Dugdraabe paa det højelige Græsstræe.
 — Betty! — turde jeg kun haabe, — en-
 gang — om Edvins ullykkelige Skjebne — —
 Betty! — skjælv ikke; — men om Deres
 Hjerte — læsreven fra Edwin, kunde aabne
 sig for en nye Kjerlighed....

B. Hold inde, Mylord! — Grusom-
 mere havde De ikke kundet saare mig! — Ed-
 win, Edwin! — den Storm der ødelægger dig,
 skal ogsaa knuse mig! — Men vi ere ogsaa
 her saa allene, saa ganske uden Bidner; —
 Lobby, Lobby!

Lobby kom, og Seymour talte ikke eet
 Ord mere; mere behøvede han ikke at vide,
 for at overbevise sig om, at han paa denne
 Maade aldrig opnaaede sin Hensigt; men og-
 saa Betty havde nu Marsag nok, til at slyng
 ham. Jeg kan ikke beskrive hendes Sjæls Til-
 stand. Forgjeves ventede hun, en Dag efter
 den anden, og med enhver nedgaaende Soel
 skjælvede hun ængsteligere den nye opgaaende
 imøde. Hun kom tilbage til Staden, hun

traadde

traadde ind i sit Huus, en Strom af Taarer
 styrtede ned over hendes Kinder, og stille dyb
 Grammelse udbredede sine sorte Binger over
 hende.

Sextende Kapitel.

Barnet, som Betty havde født, var en
 Datter, og hed Fanny. Naturen havde dan-
 net det saa skjont som Moderen, og den smil-
 lende Diende havde ikke eet Træk, som jo op-
 rindelig laae i den skjonne Moders Billede.
 Hvor ofte trykkede hun dette hellige Elskovs-
 pandt til sit kummerfulde Hjerte; hvor ofte
 badede hun det med Jammerens brændende
 Taarer! Naar i det eensomme Kammer den
 lille laae ved hendes Bryst, da udøste hun i
 Stilhed sine Lidelser, da gav hun sin Kummer
 Ord, og hvergang kunde man merke, at hun
 derved blev beroliget.

En Aften, da hun just var alleene, og
 havde atter Lejlighed til at overveje sin Elen-
 dighed,

dighed, traadde Borden ind, ledsaget af en Skibs-Capitain. Hun sprang glad op, og bød den Fremmede velkommen: men Seymour afbrød hende med den største Bestyrrelse, og bad, at hun vilde fatte sig. Skibskapitainen havde vel ingen særdeles Efterretninger om Edwin; men havde dog været Vidne til den skædsfelte Ulykke, som var overgaaet Koffardiflo- den, og hvormed, efter al Sandsynlighed, ogsaa Edwin..... Betty blegnede, lidt efter lidt betog Felesløsheden hende, og ved Seymours sidste Ord sank hun afmægtig ned. Men i denne Tilstand forblev hun kun en kort Tid; snart samlede hun sin hele Standhaftighed, og opfordrede Kapitainen til en Fortælling om Sagen.

"Jeg vil gjøre det meget kort" — begyndte han — "thi det er aldeles ikke min Viis at gjøre vidtløftige Beskrivelser. — Bore Forretninger i Indien vare lykkeligen tilendebragte, Ladningen var indskibet, og vi ventede kun paa en gunstig Vind til Afreisen. Vind

og Vejrs skytes snart at føje os, og modigen
 Løb vi i Søen. Vi vare alle vel tilmode, thi
 i lang Tid havde vi Europæere ikke vundet saa
 meget i Indien, som denne Rejse. Da vi
 Iyffelig havde tilbagelagt omtrent en trediedeel
 af vor Vej — Død og al Ulykke! hvilken
 Storm! saa længe jeg har faret, har jeg endnu
 aldrig oplevet slikt et Uvejr. Eynild, Torden
 og Hagl rasede over vore Hoveder, Havets
 aabne Svælg under vore Fødder. Alt hvad
 der var paa Dækket blev kastet over Borde.
 Master, og Røer, og Stænger, og Band-
 sode Skjulede Havet trindt om os; her saac
 man en Barke med Flygtende, hist de Elens-
 dige, som uden Skib og Baad kæmpede med
 Bølgerne og Døden. Her sank et Skib til
 Grunde, hist fløj et med Mand og Muus i
 Luften. — O Gud! det var ynkeligt — det
 var ynkeligt! — Ogsaa jeg flygtede med min
 Styrmand i vor store Skibsbaad; og vi ar-
 bejdede os Iyffelig over Havet, men uden at
 erfare, hvorledes det gif vore øvrige ulykkelige

Stalda

Staldbrødre. Der er vel neppe nogen levende Sjæl reddet af Dem; thi Stormen rasede alt for græffelig. — Saaledes gif det, og videre veed jeg ikke at fortælle Dem.”

Skibskapitainen taug, Lord Seymour taledede intet, og Betty vreed grædende sine Hænder. Hine gif; Betty sank ned paa en Stoel og suffede: Gud forbarm dig over mig!

Den stumme Smerte rasede i alle hendes Aarer; Edwin var hendes eeneste Tanke; Edwin den eeneste Lyd, der hertes fra hendes Læber. Hendes Aarer vare udtørrede, hendes stirrende Øjne syntes at have tabt al Synskraft; hendes Nerver syntes at vare afflappede for enhver Følelse. — Saaledes fandt Tobby hende, i det han tilfældigviis kom ind i Bærelset. — Han taledede til hende, men blev ikke hørt: han berørte hende, og fandt vel Liv, men ingen Følelse. — Tobby gjættede Lun, men erfoer dog Sandheden. Som rert af Lyndet sank han maaltes ned for hendes Føder,
der,

der, og hans graaehærdede Hoved laae i hendes Skjød. Der hvor Smerten udtorer Mandens Taarer, opløser den Oldingens: Tobby's Taarer blandede sig i hans stønnende Klage.

Syttende Kapitel.

Tredie Aften var allerede forløben, og endnu havde Betty's Tilstand ikke forandret sig. Vel havde man bragt hende til Sengs, og paa det omhyggeligste opvartet hende; men hun aabnede ikke sin Mund, eller modtog enten Spise, Drikke, eller nogen anden Besørgværgelse. Goldammen sad med Fanny ved Sengen, og vuggede den lille paa Skjødets, for at faae hende i Ro; men Barnet sov ikke, hun begyndte at græde, og brast pludselig i et Indeligt Skrig. Betty kom derved paa een gang til sig selv, og udstrakte Armene efter sin Datter. Med ubeskrivelig Æmhed trykte

hun

Hun BARNET til sit Hjerte, og nu først kunde
 hun atter græde og tale: "Fanny!" begyndte
 hun — "er det ogsaa virkelig dig? Har jeg
 dig endnu? — Hvorfor er ikke ogsaa du sun-
 ken under Bølgerne med din Fader? — Han
 fandt sin Død i Havet; hører du Fanny! —
 i Havet! — Hvorfor smiler du lille Engel?
 — Siig mig: hvorfor smiler du? — Ikke
 sandt, vi ville følge efter ham, — styrte os
 i Havet? — Vil du, Fanny? — De have
 ikke begravet ham, din Fader; os vil de hel-
 ler ikke begrave: — Fiskene have fortæret
 ham; o de hungrige Fiske, de ville ogsaa op-
 æde os! — Smiler du endnu, du lille? —
 See, just saaledes smilede din Fader, da jeg
 sagde ham: der laae en Fanny under mit
 Hjerte; men ach, det var det sidste Smil
 jeg saae af ham! — Du har røde Kinder,
 min Fanny! — Blomstre kun du, isteden
 for din Moder! Din Fader sagde vel ellers
 før, at han fandt Rosen paa mine Kinder,
 men nu blomstre de vel aldrig, thi han er jo
 ogsaa

ogsaa henvisnet. — O du, Edvins ulykkelige Datter! — Edvins ulykkelige Datter! — en elendig Moders ulykkelige Datter! — Hvo skal nu sørge for os? — Hvor er min Mand? — hvor din Fader? — Du kan jo ogsaa græde, Fanny! — du er jo Edvins Datter, hvorfor græder du da ikke for din Fader? — Kom! jeg vil knibe dig i kinden, indtil du græder, og saa vil jeg græde med dig, saa at din Fader paa Havets Bund skal høre det. — — Du tænker klogere end jeg, du lille Smaae! du græder ikke: thi hvad hjælper Taarer? — — Nej, Fanny, vi ville ikke græde; vi ville hellere fatte os, væbne os med Mod og Standhaftighed: thi den behøve vi. Vi ville holde os til ham, som de Elendige kalde Fader, som husvæler de Lidende og trøster de Ulykkelige; han vil visselig saa leede os, at vi ved Enden af vor Løbane ville takke ham derfor. — Vær kun rolig, Fanny, det skal vorde godt altsammen."

Saaledes gik den gode Betty over fra den
 nederste Grad af Fortviølelse til det mueligste
 Mod. Snart forlod hun Sengen. Man
 hørte hende kun lidet tale, men heller ikke
 at klage.

(Fortsattes i neste Hefte.)

B e t t y ,

eller

En fornøftig Opdragelse formaaer alt.

Forsættelse. *)

Attende Kapitel.

Lord Seymour var forsætlig i nogle Dage udebleven, men endelig den femte eller sjette Dag aflagde han et Besøg hos Betty. Endnu aldrig før havde hun modtaget ham med sliq Fatning som nu; endnu aldrig vare hendes Ord saa afpassede, men tillige saa estertrykkelige. Seymour havde endnu aldrig syntes saa smidig; aldrig havde han gjort sig saa megen Nøje for at skjule sit slette Hjerte under skinhellige Benskabs-Uttrelser. Nu faldt det ham allerførste gang ind: det kunde dog være mueligt, at hans Forehavende ikke lykkedes ham efter

Ønske,

*) See foregaaende Heste Side 1.

Onske, og at man maatte anvende al Barsomhed, for atter at erholde den tabte Tillid. Han talede om Edwin, og Betty besvarede hans Spørgsmaale blot med Ja og Nej; han talede om andre Gjenstande, og Betty indlod sig deri med en uventet Munterhed. Seymour studsede, han var uvis om hvad han havde udrettet, eller hvad han endnu kunde udrette, og skyndte sig bort.

Nu kom han hver fjerde, saa hver tredie, endelig hver anden og tilsidst hver Dag, og hver gang vederfores ham det samme. Betty tog sig vel vare for, ikke at fornærme ham, og hun vidste stedse at gjøre slige Fordringer paa hans Bønskab, at hun derved gjorde den snedige Seymour nesten værgeløs. — ”Bed Gud! en slig Kvinde kjendte jeg endnu ikke!” — Saa raabte han hundrede gange ved sig selv, naar Betty fra hundrede Sider havde overbevist ham om hendes Storhed. — ”Betty!” — begyndte han engang — ”vi have nu vel ikke mere Aarsag at tvivle om, at jo Edwin ved det ulukkelige Skibbrud er gaaet til Grunde. Det er alt for vist at han er død, og vi have længe nok sørget over den tabte Ven. De skylder nu Dem selv, De skylder Deres Fanny, at vende Deres Tanker fra

fra det Forbigangne til det Nærværende, og at tage en fast Beslutning til at forskaffe Dem og Forretningerne en Mand, og Edvins Datter en Forserger.

B. Jeg forbauses, Mylord, at De saa tidlig vil paabyrde mig at tænke paa en Sag, hvorpaa jeg endnu hverken tør eller kan tænke. Endnu er ikke engang tvende Maaneder forløbne, siden vi fik Efterretning om min Mand's sandsynlige Død; endnu er denne Efterretning ikke ganske bekræftet, og endnu vover jeg undertiden at have et svagt Haab. Saa længe dette Haab ikke aldeles fratages mig, kan jeg ikke overtale mig til at opgive Tanken om det Nærværende af Omsorg for det Tilkommende.

S. Det var just ikke egentlig det jeg nu vilde tale om; jeg vilde kun erindre Dem, hvilke Følger Edvins Død kunde have for Dem og mig. Jeg maae bede min Veninde at høre mig; jeg maae endnu engang igjentage min Elskovs-Bekjendelse. De kjender det menneskelige Hjerte, De kjender mine Ønsker; hvor dristigt skulde hiint vordre, om et gunstigt Tilfælde maatte smile det imøde; hvor dristige mine Ønsker, naar de første Hindringer, der modsadte sig dem, nu syntes hævede. Betty! — guddommelige, tilbedelsesværdige Kone! —

Nest Edwin har ingen Dødelig større Fordring paa Deres Besiddelse, end Sejmour!

B. Mylord! jeg anseer Dem for at være en adelig Mand....

S. Jeg forbinder med dette Ord alt for højt et Begreb, til at turde tilegne mig det; men dog har De aldrig lært at kjende mig som en Nederdrægtig.

B. Nej!

S. Maatte det dog regnes mig til nogen Fortjeneste, at jeg allerede i saa lang Tid og med al Magt har stræbt at undertrykke en Lidenskab, som nu allerede et Aar efter det andet har berøvet mig alle Glæder og al Sjælsroe, saa turde jeg vel anføre dette som det første Beviis paa, at..... Men jeg roser mig ikke gjerne selv; den største Løn for slige Handlinger er Selobevidsthed. — — O Betty! naar gav jeg Dem Aarsag til, ved al min høftige Kjerlighed at beskylde mig for uædle Hensigter?

B. Aldrig!

S. Naar miskjendte jeg mine Pligter; naar viiste jeg mig ikke ganske som Deres Mands Ven; naar overtraadde jeg Grændserne af den Agtelse, som jeg skyldte min Vens dydige Kone?

B.

B. Aldrig!

S. Eller vovede jeg nogensinde at tale noget til Dem om Kjerlighed, saa længe De endnu var Edvins Elskede, eller hans Kone? Var jeg ikke stedse beskeden; hidrog jeg ikke selv til Deres Lykke, alt hvad jeg kunde?

B. Det gjorde De, Mylord! og min Utafnemlighed var utilgivelig, om jeg ikke derfor højt agtede og ærede Dem; om jeg ikke opfordrede alle mine Kræfter til, om det var mueligt, at gjengjælde Edelmødighed med Taknemlighed, og Venfkab med Venfkab. — Men, Mylord! jeg anseer Dem ogsaa for at være lige saa fornuftig som ædel. — —

S. Hvorledes forstaaer De det?

B. Jeg antager det Tilfælde, at jeg allerede var fri fra enhver Forbindelse, at jeg efter eget Lykke kunde bortgive mit Hjerte og min Haand, og at Mylord sølede den rene og oprigtigste Kjerlighed for mig. — De kjender min Herkomst; sammenlign den med Deres Stand: kunde, turde den rige, den ansæelige Lord Seymour fremstille Verden en Zigeunerindes Datter som sin Gemalinde?

S. Forbandet være de Stores Fordomme, der fornede os saa dybt under os selv!

B.

B. Mylord! dermed er mit Spørgsmaal endnu ikke besvaret. Kan en Zigeuners Datter blive Lord Seimours Gemalinde?

S. (tier).

B. Det synes ganske, som om jeg med dette Spørgsmaal har overrasket Dem.

S. Nej, min Betty! Kun det indskrænkte Hoved strander ved slige Fordomme. Hvad behøver Verden at vide, hvad vi skulle være for hinanden? — Jeg kjender Dem, og veed at Du tænker for højt og for frit til, at opofre en velfortjent Elskov for slig vanvittig Politik.

B. Nej, Mylord, saa højt lærte jeg ikke at tænke! — Jeg lærte at indsee: at det menneskelige Selskab, der taaler og beskytter os, kan ogsaa meget billigen fordre Regnskab for vore Handlinger; at Skaberen ikke uden Hensigt indprentede en levende Lov i vort Hjerte; og at en Lord, i hvor meget end Lykke og Stand ophejer ham, er derfor ikke berettiget til at angribe en redelig Qvindes Ære og Dyd, og om hun end var den forvorpneste Laterqvindes Datter. — Nej, Mylord, jeg lærte ikke at tænke saa højt, for saa dybt at kunne fornædre mig.

S. Qvinde! Qvinde! du forglemmer dig selv! — Hvem er Seimour?

B.

B. Min og Edvins Belgjører.

S. Det er Smaating! — Er han dig-intet andet end det?

B. Deres Herlighed er Lord.

S. Det er jeg; men hvad er Lord Sejmour for dig, — for dig, Kvinde?

B. (synter skælsende i Ræne for ham). De er min Kreditor.

S. Gættet! — Det var Vel for dig, at du erindrede dig det! Frist ikke den ædelmodige Løve til, at forglemme sin Edelmødighed, og at vise sig i al sin Grumhed for dig! — Endnu giver jeg dig fra dette Øjeblik fire og tve Timer Betænkning, for ikke at træde dine sandsynlige Vilkaar for nær. Men i den Tid maae du beslutte dig til, om jeg frivillig skal erholde det, som jeg ellers med Magt vil af-tvinge dig; bestem dig, og vælg dig et Liv fuldt af Lyksalighed, eller Bettelstaven!

Med disse Ord forlod han den skjælvende Betty, og strax ilede Lobbh ind fra Sideværelset.

E. Ach, ulykkelige Kone, hvad skal vi gjøre?

B. Har du hørt det, Lobbh?

E. Alt, alt! — O, at jeg kunde omskabe ethvert af mine graae Haar til en Lynstraale,

straale, for at slænge dem ned paa det Uhyre!
 — Jeg gamle Nar! Hvad staaer jeg her for,
 og udoeser Forbandelser! Hvortil nytter det!
 — Er det ikke, som om jeg med en Haand-
 fuld Støv vilde bestorme Himlen?

B. Overil dig ikke, gode Lobby! I For-
 nuftens Tis maae vi afsjæle vort kaagende
 Blod; vi maa fatte, og strax udføre en Beslut-
 ning. Hvad raader du mig?

L. Williams Datter hædrer mig ved dette
 Spørgsmaal; men jeg maae bede, at De gi-
 ver mig Tid til at estertænke det.

B. Tid fordrer du? O vi have ikke en
 Draabe Tid at spille! Betænk, gode Lobby,
 kun fire og tive Timer. —

L. Naa, gamle Hoved! — Ha, nu
 finder jeg først, at et alt for mageligt Liv duer
 til ingen Ting. Der havde jeg nu i Sir Wil-
 liams Tid ingen vigtigere Forretning, end ved
 Farvestenen og Klædeskabet, og al Projekter-
 ring og Planmageri var langt uden for mit
 Hoved. Deres Godhed betog mig atter hver
 Bekymring, og indtil denne Dag levede jeg
 saa roligt, at jeg aldrig tænkte videre end fra
 Morgen til Middag, og fra Middag til Aften.

B. O Lobby!

L. —

L. Jeg forstaaer Dem! — De har Ret, at De erindrer mig om min Sladderagtighed. — Hvad, om vi søgte en rettskaffen Mand?

B. I fire og tive Timer? Gode Lobby! du vilde søge forgieves!

L. Ja, det har De da ret i! Men en Ansøgning i Retten....

B. Væbne dig med Eggeskaller imod en harnisket Mand! — Vil du høre Qvindes raad, Lobby!

L. Med begge Dren!

B. Saa gaae hen og læg dig, og sov indtil Midnat.

L. Og hvorfor?

B. Sov indtil Midnat, men kom ved Klokkeslaget tolv atter ind til mig.

L. Men om jeg nu ikke kan sove?

B. Saa tag Balmuosast! — Gaae nu, og kom igjen til den bestemte Tid.

L. Jeg ærer Deres Billie.

Lobby gif altsaa til Sengs, uden at vide, hvad der skulde blive af. Betty sov ikke, men sad og tænkte.

O du Bæsen, som man kalder Fornuft; du foranderlige ubestandige Ting! hvor ofte forlader du Mennesket, naar han meest behæ-

ver

ver dig; hoor ofte raader du ham saa falskt!
saa troloft, naar du just skulde bevise dig at
være hans oprigtigste Ven: o, kun i denne
Time, forlad ikke denne Ulykkelige; raad
hende, raad dig selv!

Nittende Kapitel.

Langsom Estertanke frembringer aldrig dris-
stige Handlinger. Betty fangede den nærmeste
Tanke, der ligesom blot støj forbi hendes Sjæl,
ubekymret om just denne var den raadeligste,
ubekymret om der ikke iblandt mange andre
kunde været valgt en bedre. Denne uprovede
Tanke lagde hun til Grund; hun tænkte først,
om den kunde udføres, dernæst, hvorledes hun
vilde udføre den, og endelig moroede hun sin
Phantasi med Fremtidens sværmeriske Billeder.
Phantomer, Luftshner og skuffende Drømme-
billeder svævede for hendes Sjæl. Ikke Tan-
ken: saa er det, eller saa skal det være, eller,
om det maaskee lykkes; eller andre ved Erfar-
ring modnede Forestillinger havde avlet disse
Billeder: de vare alle, liig Jordens Dunster,
opstegne af hendes syge Sjæl, og alle smig-
gede de dette sorgende Væsens nærværende
Hang. Over disse Drømmerier forglemte
Betty,

Betty, at ethvert behageligt Haab havde ogsaa en ubehagelig Muelighed ved Siden. Hun troede at tænke rigtigt; hun antog Forudsætninger, uddrog Slutninger deraf, og gjorde dog ved disse Forudsætninger og Slutninger flige hende ubemærkte Spring, at hun vel hundrede gange fandt sig overbevist, i det hun lige saa ofte havde skuffet sig selv.

Det ellevte Klokkeslag mindede hende om den tilkommende Time. Umættet af blotte Drømme, Istyedes hun efter den virkelige Nydelse. Som det fangne Vildt gladelig springer op mod Gitterverket af sit Fængsel, naar det seer Døren til sin Befrielse at aabne sig; som det i ivrig Tilbøjelighed til den gyldne Frihed seer ud i den aabne Marks umaalelige Bidde, og imod denne finder sit Fængsel saa trangt, at Aanden maatte forgaae, saaledes pressede Sammenligningen imellem i Dag og i Morgen ogsaa Betty's Bryst. Den tempererede Lust i det tillukte Kammer var hende nu første gang imod, hun aabnede Døre og Vinduer, graadig indsuede hun den friske Natluft i de aabnede Lunger, og vellystig mættede hun sit Syn paa de mørke langt fraliggende Gjenstande. — Alt, alt sov trindt om hende, kun Huussnogene, Uglerne, og hiint stygge Utoej, som af
 Skam

Skam over sig selv skjule sig for Dagen, vaagede med Betty. O hvor vel var det hende allerede, hvor vorte hendes Fornøjelse med hvert forbisgigende Øjeblik! Man dadle mig ikke, fordi jeg giver denne Tidens Gang sig Beævnelse; kalder ikke dog den, som fraadser i Lykkens Skjød, Tiden en flygtig Uting; den som vansmagter efter Lykkens Nydelse, kalder han ikke Tiden en træven Blyemachine?

Fast i sin Beslutning snappede hun nu et og andet Mundværligt, og pakkede det tilfammen i et lidet Båndt. Derpaa gik hun ind i Amnestuen, og rev sin Datter af Søvnens bløde Arme, bort fra den snorkende Goldammes Side.

”Du, Frugten af en blomstrende Kjerlighed! du, som jeg med Glæde baer under mit Hjerte, som jeg fødte med Angest og Bævelse, og opammede under Jammerstaarer; du Vidne til min Lykke, Vidne til min Kjerlighed, Vidne til min Jammer! vær nu ogsaa min Deeltager i Elendighed. — — Fanny! — Datter! — Gud holde sin Haand over os!”

Halv sagte og med uesterlignelig Udtryk sagde hun dette til Barnet; derpaa overøste hun det med Kysse, badede det i Taarer, og ventede saaledes paa Klokkens tolvte Slag.

Tolv gange opløstede endelig Hammeren sig, og tolv gange svarede Metallens Kobberstemme den. Modig gik Betty nu til Døren og lyttede, om hun endnu intet fornam til Lobbys. Utaalmodig, graadig paa hvert et Djeblit, gik hun selv ind i hans Kammer, og ruskede ham vaagen. Hun befalede ham, pludselig at klæde sig paa, og at tage alt Nødvendigt til en lang Rejse med sig. Derpaa gik hun igjen, og ventede ham i Dagligstuen. Ikke længe varede det, før Lobbys stod rejsefærdig for hende.

L. Her er jeg da med Pisk og Pak, som De har befalet.

B. Lobbys! jeg forlader mig paa dig, jeg fortroer mig ganske til dig, det veed du; men spørg mig ikke, hvad jeg vil gjøre, gjør kun hvad jeg forlanger af dig. Vi have i denge Verden intet mere at tabe; Lykken har stødt os aldeles bort fra sig; adskilt fra den, maae vi i det mindste endnu snappe efter den Smule No, som man ligeledes søger at berøve os. — Vær du min Vejleder, følg mig, hvor jeg gaaer, og sørg ikke for Følgerne: Skylden være min, om vi tage Fejl!

L. Jeg

E. Jeg forlader Dem ikke, før min Sjæl forlader denne gamle Hytte. Befal kun, hvad jeg skal.

B. Bind vort Rejsesøj tilsammen, og tag det paa din Ryg.

E. Det er en let Byrde! vi drage jo næsten ærligere bort, end fordum Israeliterne.

B. Den som veed at indskrænke sig, behøver kun lidet! — Nu foran, Tobby! jeg følger efter med Fanny. — Gaae kun foran.

E. Men hvorhen da? — det maae jeg dog vide!

B. Til Porten.

E. Men hvilken?

B. Den nærmeste.

E. Men hvorhen saa?

B. Hvor Bejen fører os: vi kunne ikke sige fejl.

E. Men...

B. Naa saa gaae dog.

E. Herren være med os!

B. Amen!

Med skjælvende Knæe steg Tobby ned af Trappen, med fast Fod fulgte Betty ham med Fanny paa Armen. I Døren saae hun sig endnu engang om, som om hun med eet Djevelskast vilde sige sidste Farvel til alt det Efterladte.

Maa-

Maanen oplyste Husets hele Forsside; Betty blev staaende et Djeblif, betragtede det, og spurgte sin Ledfager med et veemodigt Udtryk: "Er det ikke et smukt Huus?" — "Et dejligt Huus!" svarede den lydige Tjener, og Betty troede at see en sittrende Perle i hans Djenkrog. Ved den store Port aabnede man hende en liden Sideklap, og nu optog den fri Mark hende i sit aabne Skjød. — Lever vel elskede Vandrerere! lever vel indtil vi atter findes!

F i v e n d e K a p i t e l .

Fanny's Goldamme vaagnede i Dagbrækningen; hun vilde see til Barnet, og da hun ikke fandt det, troede hun, Moderen havde taget det til sig, og saa lagde hun sig rolig paa den anden Side, for at slumre et Stund endnu. Endelig krøb en efter anden ud af Dyrerne; en efter anden kom løbende, og spurgte hvor Fruen, hvor Barnet, hvor Lobby var; og enhver gav det sædvanlige forlægne Svar: jeg veed det ikke! De gjættede længe, og faldt tilsidst eendrægtig paa Sandheden.

Som en Hjord, forladt af sin Hyrdinde, angstelig adspredes sig; som hvert elsket Lam
stripper

stripper om, for hist eller her at finde sin Beskættelseske, og i det det søger, forvilder sig selv: saaledes gjennemløb disse gode Folk hele Huset, og søgte forgæves deres tabte Veninde. De dristede dem ikke til at betro nogen denne Sag, og Lord Sejmour selv erfarede den først om Aftenen, efter at de bestemte fire og tve Timer vare udrundne. Han kom, for at høre Betty's Beslutning; og maatte mange gange gjentage sine Spørgsmaal om hende, for man endelig med skjælvende Stemme tilstod ham Sandheden. Som nedsjunken i Jorden af Forbauselse, stod han der, snyste, og kastede funkende vilde Djekast om sig. Sligt havde han endnu aldrig engang drømt om. Hvad, om nu Edwin skulde komme tilbage? — Og snart maatte han komme, det vidste Sejmour af Breve. — Hvorledes kunde man beskuffe ham, at han jo før skulde troe tusinde Eventyrer, før han skulde gjætte eet Ord af denne soleklare Sandhed? Og om nu ogsaa Betty opdagede ham Sagen, som dog lettelig kunde ske, hvorledes skulde man forebygge, at han jo troede hende? Slige Spørgsmaale gjorde han sig nu, da han var kommen lidt til sig selv.

Ikke Tanken: hvorledes vil det gaae den Ulykkelige? eller hvor mon Fortvivlelsen har ført

ført hende hen? eller den Bebrejdelse: alt det er jeg Skyld i! — intet af alt dette tænkte den sorte Sturkesjæl! Han lod Huusfolkene sammenkalde, og befalede dem den hemmeligste Tausshed. "Jeg vil lade hende opsøge: jeg skal vist bringe hende tilbage!" det var den Trost, hvormed han forlod de gode Folk. Han kunde ikke blive længer, thi han vilde have robet sig selv; han maatte være allene, for at kunne tænke efter og gjøre nye Planer. Med hvor megen Møje han end søgte at fatte sig, saa faldt dog stedse den Tanke ham ind: at intet Anslag hidindtil havde slaaet ham fejl, og at det ingen Bagatel var, at miste Betty. I Bognen slog han sig ærgerlig for Hovedet, og hjemme lagde han Fingeren paa Panden, og syntes at udfordre sin Forstand. — "Hun skal dog ikke undgaae mig, og den bedragne Edwin skal selv bane mig Vejen til hendes Besiddelse!" — det var Resultatet af hans Eftertanke.

Han lod Bognen atter kjøre frem, og nu lod han sig anden gang see i Edvins Huus. Bogholderen, en redelig Indsker, og nu Hoved for Huset, modtog ham. "Han forlader Huset i Morgen!" tordnede han ham imøde, — i Overmorgen forlader han Staden, og

om han ikke pakker sig lige til sit Fædreland, saa frngt for Lord Sejmour!" — Fra denne gik han til den anden, og derfra til alle Hussets Betjente, og gav lige Befaling til Enhver. Som Støtter bleve de staaende hvor de stode: "Hører I, i Morgen skal min Sekretær udbetale eders Løn!" det sagde han endnu i Døren, blev der staaende endnu lidet, slog sig for Panden, og mumlede halv lydlig ved sig selv: "det er dog fordømt! — Hvem havde tænkt det? — at lebe bort for et Boelskabs Skyld!"

Det er let at tænke, hvilke Meninger dette frembragte hos de uskyldige Folk, og at denne Usandhed blev snart i Naboelaget og lidt efter lidt i hele Staden fortalt som den nyeste Nyhed. Enhver ærede Lord Sejmour, fordi ingen kjendte ham, og ingen havde mere Agtelse for ham, end de der havde lært at kjende ham i Sir Williams eller Edvins Hus. Hidtil havde han med Udelmodighed nedladt sig til alt hvad der i dette Hus stod i Tjeneste, og baade Handelsbetjentene og Domestikerne havde samme Højagtelse for ham som for deres Herre. Hvad altsaa Lord Sejmour sagde, det gjaldt som uomstødelig Sandhed, og man vovede end ikke i Tanken at tvivle derpaa.

Følgende Morgen indfandt Lordens Secretær sig med andre Handelsbetiente og Tjenestefolk. Disse modtog Handlingen og Huusvæsenet, og de andre bleve kaldte frem til Afbetaling. End og ved denne pludselige Forandring vidste Lord Seymour at bevare sig disse Folkes Tilbøjelighed; thi han lod udbetale Enhver af dem lige saa meget, som han egentlig havde at fordrø. Kun Bogholderen var heri undtagen. Den gode Mand blev end og af Lordens Skrivers behandlet med Foragt; han var Redeligheden selv, men søgte forsværes at undskyldte sig. Misundelse eller Næringshad og nationaliserede Fordomme havde sammensvoren sig imod ham; han maatte, for alle de andre, forlade Huset, og endnu i hans Nærværelse vidste Ondskaben hemmelig at påabryde ham ubegangne Forbrudelser. Disse hemmelige Formodninger om visse hemmelige Forstaaelser imellem ham og Betty, sneg sig fra Dre til Dre, og da han ikke mere var nærværende, vidste den lede Skriversæl saare behændigt og ligesom kun i Forbigaaende at lade falde nogle Betænklichkeiten, som sadte enhver Formodning aldeles ud af al Tvivl. Den anden Handelsbetient, Bogholderens svorne Fiende, tildrog sig Lordens Fortrolighed; denne

G 2

smædige

snedige Døvelsjael trak ham hen i en Krog, ryna-
fede den uforkæmmede Skurkepande, og til-
hvidskede ham et Bæv af Løgn, som denne
Skadefro graadigen slugte, og hist og her selv
løj Beviser og flere Anmerkninger til. Med
anspændt Nysgjerrighed stode alle de andre og
lurede, og snappede efter ethvert halv herligt
Ord, som med beraad Hu blev hvidsket saa at
det skulde høres. Fuldproppet af opdigtede
Hemmeligheder toge disse værdige Fortrolige
Afsked med hinanden, og den anden Handels-
tjener havde nu egentlig ikke aabenbaret de an-
dre noget, thi han var under sin Væres Fortæ-
belse paalagt Tausshed. Man samlede nu de
opsnappede Brokker, og heraf fulgte da:

”Den tydske, — allerede lang Tid, —
hemmelig Elskovsforstaaelse, — svanger, —
undvigt, — komme efter, — Lord Seymour,
— opsnappet Brev, — at redde sin Vens
Være, endog efter hans Død, — at lade Sæ-
gen hvile paa sig, — ikke sætte efter dem, —
Udelmodighed, Menneskekjerlighed, — op-
klarer Tænkemaade, — Taterqvinde, — last-
værdig, — tydske Nederdrægtighed, — bor-
get, — død, — undvigt, — trække Handlin-
gen til sig.”

Denne

Denne Hemmelighed var nu igjen for vigtig, til at man kunde beholde den for sig selv. Man blev spurgt af visse snukke Folk, som man desuden var meget forbunden; man kunde ikke andet, man trak paa Skuldrene, man bad om Taushed, man fortalte; og desto hurtigere forvandlede sig tusinde bagtaleriske Tunger til Sverd, der myrdede den dydigste Kones Dre, og den rettskafne Udlændings gode Rygte.

En og tiovende Kapitel.

Nu sagte Lorden ogsaa at erholde Kundskab om Betty. Til alle Kanter blev udsendt hemmelige Støverhunde, og det varede ikke længe, før en af dem bragte udførlig Efterretning om den Flygtedes Opholdssted. Man gjorde slige Foranstaltninger, at Betty nu ikke kunde gjøre eet Skridt, før man jo strax kunde have Efterretning derom. Af alt dette kunde hun intet merke; hun ansaae sig fri, og var dog saa aldeles i Lordens Magt, at det kostede ham kun eet Bink, for aldeles at bemægtige sig hende.

Saaledes havde Lord Seymour fra alle Sider sat sig fast; et følgende Brev meldte ham, at Edwin paa Windens Vinger ilede hid,

hid, og han var rede til at modtage ham. Han ventede paa ham ved Havnen, og var den første som fra det faste Land bed den iilførdige Edwin velkommen. Stiv af Forbauselse udstrakte han kun Armene efter ham, og maaløst sank han i hans Barm.

E. O Ven, hvor lykkelig er jeg, at jeg efter saa lang Tid atter kan omfavne Dem! Men hvorfor iler De allene til at byde mig velkommen? Hvorfor ikke ogsaa Betty? Hvorfor ikke mit Barn? Siig mig dog, lever det? er det en Søn eller en Datter? — Hvorfor skrev De ikke? Hvorfor fik jeg i saa lang Tid kun tvende Breve? O at jeg havde tusinde Tunger, for med eet at forelægge Dem tusinde Spørgsmaale! Fra Indien hid var en frygtelig Uro min Vedsager. — Ven! — Ven! — Skulde min Kone, eller mit Barn...? O dette bortvendte Blik, dette Suk affiger min Dom! — Jeg Ulykkelige!

S. Ja, ulykkelige Ven! — Hvi maatte Esterretningen om din Død....

E. Om min Død?

S. Hvi maatte denne Esterretning indhylle din Betty i Sorg, hvi maatte vi alle ansæe den for grundet?

E. Troede, at jeg var omkommen?

S. Hele

S. Hele London troer det endnu. Koffar-
disfloden forulykkedes, og med den havde vi
ventet dig tilbage....

E. Men fik De da ingen Breve, hvori
jeg skrev, at Deres private Forretninger endnu
forhalede min Hjemreise?

S. Foruden dit første og dit sidste Brev
saa jeg ikke een Linie.

E. Hvilken sørgelig Forvirring! — Og
Betty?

S. Betty fødte en Datter.

E. En Datter?

S. Og kaldte hende Fanny.

E. Nu videre, videre Mylord!

S. Vær en Mand, Edwin! — Jeg be-
der dig, vær en Mand!

E. Hold dog ikke længer tilbage! —
Betty?

S. Du havde en Bogholder, en Tydsker.
Dette Menneske, — om det ellers er en For-
brydelse, at føle Kjerlighed for sliq en Kone —
dette Menneske androg hende sin Kjerlighed,
strax efter din Død, og, — o at Betty saa
snart kunde forglemme dig! — og fik snart
hendes Gjenkjerlighed.

E. Nu videre Mylord! — Drøb mig
nu aldeles!

S. For

S. For saa Uger siden kngtede han med hende til sit Fædreland.

E. Og mit Barn? — mit Barn?

S. Det toge de med dem.

E. Nu det faaer saa at være! — Betty, Betty, det havde jeg ikke ventet af dig! — Hvad er Ufkyldighed og Trofaskab andet end Hjernesvind! Hvad er Dyden andet end en fed Lolkemad, hvormed man lokker den Uerfarne i Garnet! — Der indbildte jeg mig stedse, at jeg i Ufkyldighedens Barm var lykkelig ved Dyden! — Skuffende Drøm, hvor hastig er du forsvunden! Elendige Indbildning, hvor skammelig har du bedraget mig! — Betty skulde saa hastig kunne forglemme mig? — Betty, som jeg saa inderlig elskede? — Betty, som endnu ved vor Uffked.... Ha, denne Erindring tryller endnu ingen Djævel ud af min Sjæl! — Betty, som endnu da med trofaste Taarer vædede mine Kinder? — Nej, Mylord! jeg kjenner min Kone bedre. En Gud selv kunde ikke rive hende fra mit Hjerte, meget mindre en elendig Ublønding, som der til ikke havde eet Træk paa sig, der kunde behage en Betty. — Mylord, man har paa det skammeligste bedraget baade Dem og mig!

S. Jeg

S. Jeg tilgiver den opbrugte Egtfælle denne Tvivl; jeg vilde end og dadle dig, om du troede mig paa mit blotte Ord. Men overbeviis dig selv, besøe dette Brev, — du kjen-der jo den tydske — Haand, — har han ikke selv skreven dette? — — Læs!

E. Ulyst! — Forskødeligt!

S. Har jeg ikke sagt dig Sandhed?

E. Himmel! hvi slog du mig ikke med Blindhed, før jeg saas dette? — Hvi ikke med Døvhed, før jeg hørte dette? — Skrækkeligt! — Meeneedige, trolose Skabning! Hvorfra saaer jeg Mod, hvorfra Standhaftighed til at bære disse Videlser! Mylord! den stærkeste Mands Hjerte bløder under Elskovs Dolkestik!

S. Min Ven! der gives ingen Kummer, som jo Tiden lindrer; den læger de blodigste Saar. Trøst dig dermed, at du dog eengang var lykkelig, og søg paa ny at blive det.

E. Hvorved? — O hvorved?

S. Ved dig selv, og ved mig. Lad end Lykken forsale os, ja end hele Menneſkeligheden udstøde os af sit Samfund; de kunne dog ikke udribe os fra os selv. Lad Skjebnen forsale dig op under Nordpolen; finder du kun der en Ven, der meener det troltig med dig,
saa

saar har du jo alt hvad du kan ønske. — Lad dig trykke til dette Hjerte, det udbreder sig i Glæde over at have saa usformodentlig igjensunden en fortabt Ven! Jeg fornær dig herved mit Venstabs høje og hellige Eed! Jeg kender, jeg ønsker mig ingen højere Lykkelig, end at see dig lykkelig! — Overgiv dig til mig, jeg vil være din Læge!

E. Edle, menneskekjærlige Lord! jeg velsigner den Haand der frembyder sig til min Redning. — Uden denne Hjælp maatte jeg synke i Afgrunden! — Ach, min Betty! vidste du, at din Edwin endnu lever, du vilde visselig vende tilbage, og ved Anger atter vinde hans Hjerte!

S. Forglem denne Strafverdige!

E. Nej min Ven! hun er ikke strafverdige! — Man troede mig jo død, og hun havde jo nu Frihed til at gjøre et nyt Valg; hun maatte jo paa denne Maade forsørge baade sig selv og sit Barn. At Eidskab forledede hende til en Overielse, at hun af Kjærlighed til en Udlandning forlod sit Fædreland, beviser kun, at end de bedste Mennesker kunne fejle; men strafverdige gjør det hende ikke.

S. Nej, naar kun dette var hendes Forbrydelse; men....

E. Dølg

E. Dølg intet for mig. De seer mig nu allerede forberedet til, at kunne høre alt.

S. Gode, medlidelseværdige Mand! skal jeg da støde dig Dolken endnu dybere i Hjertet?

E. De kan nu ikke dødeligere saare mig, end jeg allerede er det! — Det tjener maa-
ske til min Beroligelse, at vide Alt.

S. Naar Foragt kan hevne en fornærmet Kjerlighed, naar denne Hevn kunde læge dit blodende Hjerte....

E. Hvorledes Mylord! jeg skulde dog ikke....

S. Foragte hende? jo det vil du visselig!

E. Skulde det være mueligt?

S. Jo, desværre! alt for vist! — Men kom, kjære Ben! jeg kan paa Hjewvejen endnu fortælle dig meget. Vi have desuden saa meget at tale med hinanden, saa at du i Nat maae blive hos mig, thi vi vil silde blive fær-
dige.

Hvad kunde ikke Lord Sejmour i denne Tilstand overtale den godmodige Edwin til! Han fulgte ham som et Barn, og troede ham som sig selv. De steg i Bognen, og Sejmour vævede nu en kunstig Opdigtelse ind i en anden. Men hvorfor skal jeg lægge Verden disse sorte Kunster for Dagen, og formaaer jeg vel at op-
tegne

tegne en Djævels Ord? Mine gode Læserinder
 kjende allerede saa meget til denne Lord, at de
 ikke finde det utroligt, naar jeg med Undseelse
 tilstaaer Dem: at Edvin endnu samme Aften
 tænkte aldeles saa som Lord Seymour ønskede
 det. Al Kjærlighed og al Følelse for Betty
 var aldeles udreddet af hans Hjerte, han er-
 indrede sig hende kun med Afsky og Foragt,
 han priste sig end og lykkelig ved at være be-
 friet fra hende. Hvad Edvin var nu og i Frem-
 tiden, fortjener Medlidenhed men ikke Foragt.
 Kjendere af det menneskelige Hjerte ville lette-
 lig vide at undskyldte ham.

To og tiende Kapitel.

Hvorfor indtager Dyden heller den Mod-
 tørstiges fredelige stille Hjerte, end den Riges
 i Overdaad opsvulmede Bryst? Hvorfor skal
 udvortes Omstændigheder stedse lægge Tømme
 paa den, der skal vorde Dyden troe? Hvor-
 for geraader Mennesket saa let i Striid med
 sit eget Hjerte, hvorfor saa let i Splid med
 Dyden, naar han troer sig skuffet af den?

Edvin havde aldrig gjort sig saa fortrolig
 med Wiisdommens hellige Lærdomme, at dens
 Grundfæmninger vare blevne uudstøttelig ind-
 gravede

gravede i hans Hjerte; alle hans gode Handlinger vare heller Virkning af et naturligt godt og ufordærvet Hjerte, end Frugten af en prøvet Overbeviisning. Han var, naar jeg skal domme i Ordets strenge Forstand, vel et godt, men egentlig ikke et dydigt Menneske. Være nok for ham, at han endog kun var dette; hvor mange Mennesker findes der, som ikke engang heri kunne ligne ham! — Men just heri ligger Grunden til, at Seymour saa ganske kunde bøje og beqvemme hans Hjerte til sine Hensigter. Just dette er Aarsagen, hvorfor end og Edwin selv lettede ham denne Noje.

"Hvorfor var jeg dydig, naar dette nu er min Lon?" — Saa talede han ved sig selv. — "Jeg Daare! Hvorfor lod mine dumme Griller mig ansee mangen Lust som forbudden, hvilken dog Naturen med gavmild Haand tilbød mig? Hvorfor ansaae jeg Livets Nydelse som Synd, hvorfor foragtede jeg Blinde Andre, der saae klarere end jeg?" — Lord Seymour var langt fra at gjøre ham mindste Modsigelse heri. — "Men endnu har jeg Tid til at indhente hvad jeg har forsømt, og det vil jeg! — Før var jeg Arm, nu er jeg rig; før var jeg bekymret for at ernære min Kone, og med Tiden ogsaa hendes Børn, nu er jeg fri og ubin-

ubunden; hvi skulde jeg længer græmme mig over Tabet af disse Lænker; hvi skulde jeg ikke nu søge at beruse mig i Forlystelsernes Glædes-hav, og derved forglemme mine forrige Daarligheder!" — Saaledes forandredes nu hans Tænkemaade, og Lord Seymour gav ham Bifald. Edwin, der som fattig Ungling, karrig behandlet af Enklen, elskede og ærede Rettskaffenheden; Edwin, som derved erhvervede sig en Betty; denne Edwin bespottet Andre nu, efter at han har aagret sig saa meget til, at han nu kan maale sig med dem, som han før maatte bøje sig for.

Deriget var han kommen tilbage fra Indien, og endnu første Aften ved hans Hjemkomst vilde han betale sin hele Gjeld til Lord Seymour. I de leedsomme Timer paa Skibet, havde han vel og gjort adskillige Udkaft til, hvorledes han og hans Betty nu ville have mageligere Dage, hvorledes de nu med Værdighed vilde vise dem for Verden, og hvorledes han nu vilde indhente Nydelsen af de tilladelige Glæder, hvorfra Nødtørstighedens nidiske Haand hidindtil havde holdt ham tilbage. — Den store Verden har saa megen Poffemad og saa mange indbydende Lækkerheder, at mangan En, der gjerne vilde smause med,

med, men tør ikke, ofte er færdig at fortæres af Ensten. Jeg vil ikke paastaae, at Edwin var bleven ved denne Beslutning, om han havde funden Alt i London saaledes, som han ønskede sig det; den klogere Betty havde vel ganske uformerket afholdt ham derfra. Men hvor meget sejede ikke nu Sejmours Forberedelse hans Planer!

Edwin var nu steds i hans Selskab, han flyede enhver alvorlig Beseftigelse; hans Fortretninger betroede han til velbetalte Lejesvende, og naar end disse foretog eller udførte noget til hans Fordeel, saa havde han derved selv ingen videre Fortjeneste at tilregne sig end den, at det var skeet under hans Navn og for hans Regning. Hans forrige Tænkemaade kaldte han Daarlighed, og hans nu aflagde Sædelighed erklærede han at være en Svaghed, hvortil han ved Opdragelsen og i Mangel af Kundskab om Verden og Mennesket var bleven vant. Enhver Aften fandt ham beruset af Forlystelsesernes Nydelse, og ved hver Morgen higede han nye Udspredelser imøde. Betty og hans Datter vare saa ganske udslattede af hans Erindring, som Billedet forsvinder paa den sorte Tavle, naar man farer over den med Svampen, for at bringe en ny Tegning derpaa.

Alle Lillokkelser, alle sandfelige Forlystelser og enhver Overdaadighed havde allerede fængslet ham, kun endnu ikke de qvindelige Yndigheder. Alle disse Lænker havde Sejmour smeddet og paalagt ham, uden at han følede dem, han bar dem, uden selv at vide det. Men alt dette var kun Forberedelser, til at vorde ham desto vissere; man havde lagt ham endnu een Snare, og ventede paa Øjeblikket, da han selv skulde hilde sig deri. — En indtagende Skjønhed, yndig og sliu som Armida, trak fra Begyndelsen kun som hændelseviis og i en vis Afstand hans Opmerksomhed til sig; vis paa sin Erobring, traadde hun ham lidt efter lidt stedse nærmere, og endelig smuttede han selv villig i hendes Garn. Man spørge mig ikke om hendes Stand og Herkomst; hun var et Kreatur af Lord Sejmour, og kaldte sig Lady Pole. Edwin var pludselig hendes Slave, og snart saa ganske i hendes Magt, og saa fortryllet af hende, at end og Betty, om hun i Ufkyldighedens eget Klædebon havde ladet sig tilshine, skulde ikke været istand til at løse ham fra denne Trolddom.

Nu var det ude med ham! Nu triumferede Lord Sejmour: "Betty maae nu komme og krympe sig som en døende Orm for hans Fod-

Fodder, Fanny maae kalde ham Fader; de skulle ikke være istand til at overvinde ham! Dyden træde ham under Dinenes; han skal ikke kjende den! Naturens Stemme gjennemordne hans Sjæl; han skal belee den!"

Tre og tivende Kapitel

Jeg gaaer nu nesten eet Aar tilbage, for atter at gribe Traaden i Betty's Historie. Vi forlode hende ved Porten, i Lobby's og hendes Datters Selskab. Der begyndte nu Lobby atter med et nyt Men.

"Men De seer jo, at vi her have tre Beje for os: den ene til Højre, den anden til Venstre, og den tredie lige ud; og der til Højre gaaer endnu en smal Fodstie, der tverts over Markens; Himlen veed, hvor den bærer hen!" —

Just den ville vi gaae, svarede Betty, den lede os hvorhen Himlen vil!

Bidere blev der nu ikke taelt. Man havde allerede London langt bag ved sig, i det nogle Soelstraaler, den frembrændende Dags Forbud, lidt efter lidt gjennembrød Skyerne. Lobby var allerede træt.

”Men skal vi ikke puste lidt? — begyndte han — ”jeg troer vi ere allerede løbne over fem *) Mile i eet Uandedræt, og mig synes, en sliq March maae være Deres Been en temmelig fremmed Kost!”

Lad os kun gaae videre, kjere Tobby! thi jeg er endnu ikke træt. Vi hviler os siden ud, en Dag des længer.

Saaledes forekom Betty et andet Men, som allerede sad Tobby paa Tungen; thi hans Fodsaaler begyndte allerede hæftigen at brænde; dog sankede han sin Taalmodighed endnu engang sammen, og trippede videre frem ad. Betty havde anden gang glemt at puste; thi hendes Tanker slysselsadte hende alt for meget dertil, om Tobby ikke atter efter nogle Timer havde vovet at igjentage sit Men. Solen var allerede temmelig højt oppe, og Sveden stod i store Perler paa hans Pande.

”Kun Taalmodighed, kjere Gamle! i hiin Bye ville vi hvile os ud, og tage Frokost!” —

Dette var den gode Tobby et Trostensord, han løftede sine Been af alle Kræfter, og maalte Bejen med lange Skridt.

De

*) Fem engelske Meil er $1\frac{1}{2}$ dansk Meil.

De kom til Byen, og forfriskede dem i Herberget med frisk Mælk og Smer. Tobby fik sig ogsaa et Glas Hjertestyrkning, og sov saa strax hen paa Bænken. Efter nogen Tids Forløb erindrede Betty ham, at han atter maatte gribe sin Vandringstav, og det gjorde han uden Modstand. Endnu halv desig af Sønnen, saae han sig atter paa aaben Mark; nu begyndte han at gabe, og sagde: "Men saa godt har jeg nu i lang Tid ikke sovet." — Betty soarede intet. — "Men" sagde han strax derpaa, "vi rejser dog meget mageligt, uden Landkort, og uden Vejviser; vi behøve ikke engang at spørge nogen om den rette Vej. Paa min Vandring i gamle Dage, gjorde jeg min Sandten heller ikke megen Støj; men det vederfoer mig dog ofte, at jeg maatte gjøre Folk Ulejlighed med' dette Spørgsmaal."

B. Du har altsaa ogsaa været paa Vandring, Tobby?

L. Ja, jeg var i Edinburg i to Maaneder og tre Uger.

B. Hvad var da dit Haandverk?

L. Jeg var Uldvæver. — Men My Lady..

B. Kald mig heller Betty!

L. Men, kjære Madam...

B. O nej, jeg beder dig!

L. Men gode Mistress!

B. Kald mig kun Betty, eller Datter, eller hvad du vil, kun hverken Lady eller Madam.

L. Jh men for Pokker, jeg maae jo dog ogsaa have min Billie!

B. Saa sig da 'hvad du vil.

L. Men, naar det er lige meget, hvilken Vej De gaaer, ville De da ikke at vi maae følge Gudsstien der til Venstre! Engen der er saa skjøn, og Krattet der overe er saa koligt; det maae være saa kort det vil, saa er det dog bedre end her paa aaben Landevej.

B. Enhver Vej er mig ligegyldig, naar den kun fører os længer fra London.

L. Men Gangen falder En saa suur, naar man intet taler derved, og jeg er nu en stor Ven af at lade Munden løbe. Desuden holder jeg for, det er ikke det bedste, at De saa fordyber Dem i Tanker. Fortæl De mig noget, hvorved De kan adsprede Tanken; eller lad mig fortælle Dem; jeg veed mange mærkværdige Historier.

B. Fortæl du kun; jeg vil høre til.

L. Der var engang en Konge i Morenland, — "men De maae holde mig det tilgode, om jeg hist og her ikke saa ret kan komme

ud af det, og ikke sætte Ordene saa sammen, som det hør og bør, eller om det skulde gaae i Staae for mig: jeg kan det min Troe ikke bedre."

B. Fortæl kun, saa godt du kan.

E. Der var engang en Konge i Morenland, han var forelsket i en hvid Prinsesse, og Prinsessen var ogsaa en Kongedatter, som skulde arve et stort, stort Land efter hendes Fader. Prinsessen var ogsaa meget smuk, men hun kunde ikke lide Moren. Han beslede til hende hos hendes Fader, og Faderen sagde: Nej, du faaer ikke min Datter!

Derover blev Morenkongen vred, han forkyndte hendes Fader Krig, og svor: han vilde ikke gjøre Fred, før han gav ham sin Datter. Den hvide Konge blev nu ofte overvunden af Moren, og dog gav han sig ikke. Der tjente i hans Hær baade Kongesønner og Riddere, og mange andre brave Krigsmænd, som vovede deres Liv for ham. Og Kongen sagde til dem: "Den af Eder, der dræber Morenkongen i Evkamp, skal have min Datter, og arve min Krone." — Krigsmændene vovede sig En efter den Anden, og blev enten saarede eller dræbte af Morenkongen.

Saa

Saa kom der en fremmed Ridder i en blaa Rustning, men han gav sig ikke tilkjende. Han bad Kongen om Tilladelse til, at slaas med Moren, og Kongen tilstædede ham det gjerne. Ridderen udfordrede Morenkongen, og huggede ham Hovedet af. Derpaa kom han igjen til Kongen og sagde: "Min Herre Konge! Rngtet om din Datters store Skjøn- hed, og den Esterretning, at Morens Over- vinder skulde besidde din Datter og din Krone, har ført mig hid fra fjerne Lande. Her er Mo- rens Hoved, hold nu ogsaa du hvad du har lovet!" — "Men hvem est du, uovervinde- lige Ridder?" spurgte Kongen. — Dog i hvo du end er; jeg holder hvad jeg lovede, vær mig velkommen, du er min Svigersøn og Ar- ving til min Krone. Prinsessen komme ind, og række dig offentlig sin Haand!" — Prin- sessen kom, og betragtede Ridderen med Vel- behag; men i det hun vilde gaae hen, og række ham Haanden, foer en Ild-Drage ned, og førte Prinsessen bort med sig igjennem Lusten.

Derover forbausedes nu Kongen og den fremmede Ridder, og Kongen faldt ned paa Knæ for Ridderen, og bad ham: "Tapple Ridder! elsker du min Datter, saa frels hende fra det Uhyre. Jeg har vel intet mere at love dig;

dig; men er du saa ædel som tapper, saa gjør det!" Ridderen lovede det, og gik.

Og i det han kom i en tyk mørk Skov, mødte han en gammel Kvinde. Denne Kvinde var ganske hvid klædt, og hendes graae Haar hængde ned over hendes Skuldre. "Hvor vil du hen?" spurgde hun Ridderen. — "Hvo est du, som spørger mig?" svarede Han. "Du behøver ikke saa at overfuse mig, fordi jeg spurgte dig," svarede Kvinden, — jeg er Troldkvinden Alekka, og vil du finde hvad du søger, saa maae du først begjere Raad af mig!" Nu gav Ridderen hende mildere Ord, og hun førte ham ind i hendes underjordiske Bolig. Den var større end et Kongeligt Palads: Støtterne vare af Porphyre, Bæggene af puurt Guld, og Gulvet belagt med Kryстал. Hun stillede ham frem for et stort Spejl, og spurgte: "Ridder, hvad seer du i dette Spejl?" — "Bed den levende Gud!" svarede han, "jeg seer Prinsessen indsluttet i et Bjerg, trende Kæmper ere hendes Vogtere, og fem Dværge hendes Tjenere, og en Hund løber rundt om Bolden." — "Ridder! du skal frelse Prinsessen! der, tag dette Skjold af Diamant, dette fortryllede Sværd, og denne Ring. Men hvad du videre skal gjøre, behøver

ver jeg ikke at sige. Tab kun ingen af disse
 trende Ting, og gaae nu!" — "Men hvor-
 hen?" spurgte Ridderen. "Gaae kun altid
 til den Kant, hvorfra Vinden kommer, og
 skulde der undervejs møde dig noget Eventyr,
 da hold Stand, slaae dig ikke til Røllighed,
 men drag videre, indtil du har funden Prin-
 sessen.

Ridderen gik stedse imod Vinden, og kom
 ikke ud af Skoven. Paa een gang løb han
 trende grimme Bjørne imøde, da drog han
 Sværdet, og hug ind paa dem. Da han havde
 fløvet Hovedet paa den første, løb de andre
 bort, og Morenkongen laae død for hans Fød-
 der. — Han gik videre uden Ophold en heel
 Dag og en Nat, og da Dagen atter gryede,
 mødte han de tvende Bjørne, som vare und-
 løbne, og lode som om de vilde sønderrive ham.
 Han huggede efter dem, og traf den ene i Si-
 den, saa at man kunde see den ind til Hjertet,
 og Blodet strømmede ud; Bjørnen faldt, den
 anden flyede. I det han vilde forfølge den
 Flygtende, saae han den hvide Konge død for
 sine Fødder. Ridderen var nesten gaaet fra sig
 selv derover, og i hans Fortvivlelse slog han
 trende gange med sit Sværd paa Skjoldet.
 Pludselig forvandlede Tryllebilledet sig i et
 Træ.

Troec. Han betragtede det nogen Tid, og gif
 endelig sin Vej, fordi han erindrede sig hvad
 Troldquinden havde sagt. Tredie Dags Mor-
 gen traadde den tredie Bjørn ham atter i Bejen.
 Men den angreb ham ikke, men sprang for
 ved ham, og vinkede, at han skulde følge den.
 Han gjorde saa, og der forløb atter een Dag
 og een Nat, uden at han fik andet at see end Skov
 og Krat. Ved Solens Opgang kom de endelig
 paa en viid Slætte, der løb en ledig sadlet
 Hest. Bjørnen greb den i Tømmen, og bragte
 den til Ridderen. Hesten bøjede sig til Jor-
 den, saa at han magelig kunde stige op paa
 den, og saa snart den havde ham paa sin Ryg,
 foer den som en Piiil afsted med ham over Grø-
 ter og Gjærder, og førte ham i en kort Tid
 meget langt bort. Endelig kom de til en stor
 Søe. Hesten bøjede sig atter til Jorden, Rid-
 deren steg af, og den løb bort. Som han nu
 stod ved Søebredden, saae han en Baad, fors-
 synet med een Plare. Men en stor ildøjet Skrub-
 tudse holdt Lænken i Munden, hvormed Baa-
 den var gjort fast. Ridderen vilde hugge Tud-
 sen i Stykker, men hvert Hug var spildt. En-
 delig holdt han Skjoldet frem for den, der
 slap Lænken, og sprang i Søen. Ridderen
 steg i Baaden, og roede fort. Han kom over
 til

til den anden Søebred, og steeg i Land. I det han nu vilde gjøre Baaden fast ved en Pæl, sprang Skrubtudsen atter frem af Vandet, og rev ham Lænken af Haanden.

Nu besteg han et højt Bjerg, midt paa Bjerget stod et Slot, rundt om beplantet med høje Træer, saa at man ingensteds uden fra kunde see det. Det var omgivet med dybe Graver, hvorover en Vindebroe førte til en Jernport. Hunden stod oven paa Muren, og da den saae Ridderen, begyndte den at bjæffe. Pludselig ilede Kæmperne frem, og vilde optrække Broen; men Ridderen var hurtigere end de, og hug Strikkerne itu. Nu traadde han frem for Porten, og hug trende gange derpaa med sit Sværd. Ved det tredie Hug foer begge Fløje fra hinanden, og Kæmperne vege tilbage ind til Slottets Hoved-Indgang. Ridderen udfordrede dem een efter anden til Evekamp, men ingen af dem vilde vove sig allene imod ham; han fordrede Prinsessen, men de affloge ham det. Optændt af Brede slog han trende gange af Livs Kræfter paa sit Skjold, og pludselig foer en treefold Lynstraale ud fra Skyen og styrtede Kæmperne i Gruset. Nu gik han ind i Slottet, og fandt den grædende Prinsesse fastsmiddet til en Trone, med gylde

Læn-

Lænker. De fem Døerge laae knælende for hende; han rørte dem med Spidsen af sit Sværd, og de bleve i samme Stilling forvandlede til Steen; han rørte Lænkerne med Fingeren hvorpaa den fortryllede Ring sad, og pludselig sprang de itu.

Nu faldt Prinsessen ham om Halsen, og han bar hende ned i Slotsgaarden. I det han sadte hende ned paa Jorden, stod hele Slottet i lys Lue, og han maatte skynde sig, for at komme bort med hende ubeskadiget. Hunden sprang for ved dem ned af Bjerget, og viiste dem Vejen til Baaden. De kom til den, men Skrubtudsen beholdt Lænken i Munden og foer ud i Søen. Ridderen sprang i Baaden, og holdt den fast med Aaren, indtil Prinsessen var med ombord; nu svømmede Tudsen for ved dem, og trak dem over Vandet, saa at Ridderen aldeles ikke behøvede at roe. Ved den anden Sæbred stod Hesten atter der, og bøjede sig atter ned; Ridderen og Prinsessen steege op paa den, og den førte dem sikkert over Bjerge og Dale. Da de kom paa den store Slætte, kom de trende Bjørne paa een gang atter tilsynne; Hunden begyndte at bjæsse, og de faldt ned til Jorden. Hesten bøjede sig ogsaa, og Ridderen og Prinsessen steege af.

Bjør-

Bjørnene løbe til et Træ, og hver af dem bragte en stor frisk Vie-honningkage, den første til Ridderen, den anden til Prinsessen, og den tredje til Hesten. Herpaa forsvandt Bjørnene; men Ridderen og Prinsessen lejrrede dem i Skyggen, og holdte et fortræffeligt Maaltid. Endelig besteg de atter Hesten, og fortsatte deres Rejse. Paa hvert Sted, hvor der var modt Ridderen noget Eventyr, kom Bjørnene atter, og bragte Honningkage. Endelig opnaaede de Troldkvindens Bolig; hun modtog dem med Ærbødighed, førte dem ind i en prægtig Sal, og fremfødte den herligste Spise og Drikke for dem. Som de saaledes sadde ved Bordet, lod der sig paa engang en henrykkende Musik høre, og et Chør af de skønneste Ynglinge og Piger dansede for dem. Troldkvinden tog nu atter Skjold, og Sværd og Ring fra Ridderen, og strax sov han og Prinsessen ind under Musikken. Da de vaagnede, stode de for den hvide Konges Slot, og saae ham, Dronningen, og hele Hoffet ilende for at modtage dem. Denne lykkelige Begivenhed blev strax ved Paukers og Trompeters Lyd kundgjort Folket, og Dagen derefter blev Ridderens og Prinsessens Bryllup fuldbjyrdet.

2. Aa,

L. Naa, hvordan hører De min Historie, Mistriß Betty?

B. Dit Eventyr er ret smukt, naar man kun ogsaa turde troe det.

L. Ih, hvorfor ikke det! Min Bedstefader fortalte mig ofte, da jeg var en lille Dreng, at hans Oldefader selv havde været med.

Jeg skulde ikke have bebrødet mine gode Læserinder med dette tossede Eventyr, naar jeg ikke ønskede De derved maatte føle, hvor lidet Tobby's Selskab skikkede sig til Betty's nærværende Stemning. — At hun selv har været bestandig opmærksom ved Fortællingen, det troer jeg ikke; men hvad hun tænkte, veed jeg ligesaa lidet.

Heeden blev utaalelig, og Betty ønskede nu selv at maatte naae et Sted, hvor hun beqvemt kunde holde Middagshvile; Tobby vidste nu ikke eet Ord mere, han kunde ikke engang frembringe et eeneste Men. Endelig kom de trætte og udmattede til et Herberg, hvor de begjærede et Bærelse for dem selv, og plejede dem saa godt det var dem mueligt. Betty maatte anvende sin hele Veltalenhed paa den trætte Tobby, for i Afstankningen at bringe ham nogle Mile længere frem; men den anden

den og tredie Dag derefter blev hans Men stedse hyppigere, og hans Kræfter svagere.

Fire og tiende Kapitel.

Til Betty's større Elendighed faldt det i ondt Vejr, og hun ønskede at kunne leje sig ind i en affides liggende Landsbøye, som de den tredie Aften med megen Nøjsommelighed havde opnaaet. Denne lille Bøye lovede dem overalt af sin skønne Situation mange Behageligheder. Hun gik derfor paa Raad med Tobbø, og fandt ham aldeles beredvillig. Han gik ud for at recognoscere, og kom snart tilbage med den Efterretning: at hun hos en Forvalters Enke kunde for en billig Penge faae Kost og Børelse. — "Det er ingen Skam, at være sin Armod bekjendt!" Saa tænkte hun, og gik strax den følgende Morgen hen til Enken.

B. De lod mig i Gaar tilbyde Kost og Børelse, men en eeneste Omstændighed synes at berøve mig den Lykke, at kunne tilbringe min Tid i Deres Selskab.

Madame Madson. Og hvilken Omstændighed? om det er tilladt at spørge.

B. Den allervigtigste, der nogensinde kan gives. Jeg skammer mig ikke ved at tilstaae Dem,

Dem, at jeg ikke kan betale de end og meget billige Kofpenge, som De fordrede; thi mine rede Penge ere meget faa. Jeg maae ſøge ved Arbejde at erhverve mit Ophold.

M. M. Iſh nu, min Hjerte, kommer det kun derpaa an, ſaa kan der vel blive Raad! — Men endnu eet Spørgsmaal maae De tillade mig.

B. Jeg kan formode dette Spørgsmaal, og vil forekomme Dem med mit Svar. Deønſker formodentlig at vide, hvem jeg er?

M. M. Saa var det, min Engel! — Tag mig det ikke ilde op: man har ſaa mange Exempler paa, at godhjertige Menneſker af min Stand har af viſſe Folk af Deres Stand ſaaet ſkam og Skade til Tak. Verlig og anſtændig, behøver man ikke at ſkamme ſig ved, at tale om ſin Stand og Herkomſt, og den der undſeer ſig ved det, vil jeg intet have med at beſtille.

B. Hvad min Verlighed angaaer, da har jeg ingen at beraabe mig paa, uden Gud og min Samvittighed; jeg undſeer mig ikke ved at ſige Dem, at jeg er fra London, og at jeg for kort Tid ſiden har miſtet min Mand og vor hele Formue paa Søen, og — endnu een Hemmelighed vil jeg anbetroe Deres Taushed: —

at

at jeg flyede fra London, for at undgaae visse
Efterstræbelsler, som

M. M. Som Deres Kreditorer formodent-
lig?

B. Som en vis Lord forfulgte mig med.

M. M. En Lord?

B. Og som ikke havde de ædleste Hensig-
ter til Grund.

M. M. Saa? — Saa? — Hm! Om
det ogsaa var sandt — dog dette lille Ansigt
kan ikke lyve! Nej! — O den Verden! den
onde syndige Verden! — Lad De kun Deres
Sager bringe hid til mig! — I min Ung-
dom, ja — en Lord var det nu vist nok ikke,
men — — Som sagt, min Hjerte, bring
De kun Deres Sager hid! hos mig er De sik-
ker for al Efterstræbelse. — Hvilke Forfølgel-
ser er dog ikke Skjæbhedens udsadt for; seer
De kun, — hiint Portræt, ja, da var jeg
atten Aar gammel, — hm! det ligner mig
vel slet ikke mere, endskjønt jeg, saa at sige,
endnu ikke er saa hæsleg! — ja Alderdommen,
o den stemme Alderdom — den stemme syn-
dige Verden! vilde jeg sige — Bist nok til
Højtiderne, eller naar jeg staaer Fadder, saa
flæder mine Guld-Armroser og min blommede
Kontuche mig, saa at sige, endnu ret kjønt;

Ih nu, det er altsammen Forsængelighed! — Min Mand — Gud glæd hans Sjæl i Himmerige! — og vor forrige Gods-Ejer, ja, de vare ret saa gode Venner. — Som det nu saa plejer at gaae! — Seer De dette lille Huus, og min Hauge, — der i Bagstuen — Binduerne vender ud til Haugen, ja der i Bagstuen kan De boe, og, — De har vel ikke meget at føre, ih nu, jeg tænker vel saa, hvad De selv har kunnet bære, — som sagt, bring De kun Deres Pils og Pak hid!

B. Naar De vil antage den Betingelse, at jeg ved Arbejde....

M. M. Det er pruisværdigt! Arbejde og Bøn, eller meget mere, saa at sige, Bøn og Arbejde. — Jeg er vel ikke riig, men dog have vi hver Dag alle Hænder fulde. Naar jeg, saa at sige, endskjønt jeg ingen Børn har, og for Exempel samler Honning kun for Brumbasserne, saa er der dog altid alle Hænder fulde hos mig. — Arbejd styrker Lemmerne og bortjager Griller; — De skal nok faa noget at gjøre!

B. Med Glæde! — Men jeg har ogsaa et lille Barn....

M. M. — Et Barn, et lille Barn! — men, hm! det er dog vel ingen.... Gud for-

lade mig min stemme Synd, hvad var det jeg vilde sige! — det er dog vel et ærligt Barn?

B. Men det er min hele Rigdom; den sørgelige dyrebare Levning af min edelagte Eysalighed! — Min Mand, dets Fader....

M. M. O, nu beklager jeg Dem først, min lille Hjerte. Hvem vilde tage den græsselige Synd paa sin Samvittighed, at lade en stakfels Faderløs.... Jeg kunde aldrig blive et Saliggjorelsens Barn, om jeg ikke af Barmhertighed forbarmede mig over den arme Drm. — Som sagt, bring De kun ogsaa BARNET med! Men hvem er den gamle Mand, som var her i Gaar?

B. Denne gode Olding er min Ledfager, og ligesaa hjælpeles som jeg. Han har fra sin Ungdom tjent min Plejefader og mig; han var os troe i vor Lykke, og forlod mig heller ikke i Ulykken.

M. M. O, Gud lønne ham for det, det gamle Graaeskæg! — O hvad ere vi Mennesker dog ikke underkastede Ulykkens Forandringer! — Han maae vist være en ærlig og from Mand, og brav flittig, det kan jeg nok mærke; — naar han kun er ret villig til Arbejde, — er han mig kun ikke for gammel dertil, — vidste jeg kun, hvorledes....

B. O

B. O hvilken Beroligelse for mig, om De ogsaa vidste at forsørge ham! — Jeg indestaaer aldeles for hans Flittighed og Tro- skab; men jeg tør ikke vove at overvælde Deres Godhed med for mange Bønner.

M. M. Ret saa, min Hjerte, man maae være smuk besejdet mod sine Belgjorere; man bør ikke forlange hele Haanden, naar De række os kun een Finger! — Det er smukt, det er prisværdigt min Putte! — Men den Gamle behøver ikke at forlade Dem! — Jeg vil kun tænke mig lidt om, — om jeg kun vidste, — ja, der er nu min lille Hauge, men det er nesten for lidt, — den lille Uger der ved Linden, — Stalden, — og imellemstunder hugge Brænde og bære Vand — — Jeg skal nok bruge ham; kom De kun med Deres Barn og den Gamle med. Jeg veed nu allerede at indrette det; kom De kun!

B. Belgjørende Kone! Min Tak — mine Taarer — Himlen velsigne Dem!

M. M. Det er smukt, det er prisværdigt, naar man gjengælder Belgjærning med Taknemlighed! — Kjere gode lille Hjerte! ja var det ikke for det uskyldige lille Ansigts Skyld — Himlen mener det sandelig godt med Dem, at den just fører Dem til mig; De havde vel

ikke i hele Kongeriget funden en mere velgjærende Veninde! — Bring mig dog strax Desres Barn; — De spiser med mig til Middag; — kom dog strax igjen!

Betty gik; men undervejs begyndte hun allerede at blive misfornøjet med sin Beslutning. Enken stod hende ikke an, hun frygtede for Alt, og dog vidste hun intet bedre Raad. Hun vidste ikke, hvad hun skulde domme om den Kone. "Maaskee, tænkte hun, hun er en eensoldig sladderagtig Ting; maaskee en egenlystigt Bedesøster; maaskee end og, det der værre er, en Skinhellig.... dog nej, jeg vil ikke tillade mig denne Tanke! jeg saa jo dog i hendes tvetydige Opførsel saa meget Godt at skinne frem; jeg skal nok vide at skikke mig efter hende, og om end det Værste kommer til det Værre, saa er jeg dog bedre faren hos hende end i London. Hvad har jeg vel at vælge i? Hvor kan jeg vente noget bedre? Hvad skulde der inden kort Tid blive af mig? Inden faa Dage var jo min hele Forraad fortæret, og da.... Gud! det tænkte jeg ikke paa, da jeg gik fra London!" Disse Betragtninger nødede den gode Betty til, at hun uden Ophold drog ind til Enken.

Madam

Madam Madsen kunde nu ikke see sig mæt paa den lille Fanny; hun kaldte hende den kjære Faderløse, sin lille Datter; hun gav hende frisk Melk med Sukker, hun bær hende i Haugen, og plukkede Blomster til hende. — Gamle Tobbh vidste intet bedre at anbefale sig med, da han traadde ind af Døren, end et hjerteligt: "Gud bevare vor Indgang!" og det erhvervede ham ogsaa sin nye Madmoders hele Bevaagenshed. Man blev end og eenige om at begegne hinanden, som om man allerede længe havde været kjendt, og Enhver skulde sige hinanden reent ud, om man fandt noget til Mishag.

Betty bær sin Skjebne med Taalighed, hun blev lidt muntre, og undertiden farvede end og en beskeden Rødme hendes Kinder. Arbejde var hendes behageligste Tidsfordriv, og hun stillede sin Vertinde derved saa vel tilfreds, at denne, dog under mange Betømmelser, stedse paa lagde hende et tungere Dag-Arbejde efter et andet. Sjelden lod Betty noget staa tilbage, og Enken kunde sikkert gjøre Regning paa, at Gjæld og Fortjeneste hver Aften vejede op mod hinanden.

Tobbh var Huushofmester, Gartner, Brøndehugger, Vandbærer, og første Forsvalter i Laden, i Stalden og i Hønsesgaarden.

Madam Madsen selv opofrede den ene Halvdeel af sin Tid til Himlen, som hun ofte plejede at sige, og den anden til Kjøkkenet. Og saaledes havde Hver sin egen Bestemmelse.

Madam Madsen var en besønderlig Kone, og fortjener for sin Sjeldenheds Skyld en nøjere Beskrivelse. Hun var en flittig Bederske; hvert Klokkeslag kaldte hende til Bønnen, og hver Dagtid, hver Maanedes- og Aarstid blev af hende meget højtidelig baade ind- og udbedet. Naar hun holdt sin Andagt, saa turde ingen forstyrre hende. Signalet var, at hun ved Klokkeslaget begyndte at synge af fuld Hals, og blev saa stedse ved at synge, indtil Klokken atter slog Dvarteer; fra første til tredje Dvarteer bad hun i Stilhed, og fra dette indtil følgende Fuldslog lod hun atter sin klingrende Stemme høre. Derpaa kaldte hun paa Pigen, og spurgte, hvad hun i den forløbne Time havde bestilt, og befalede hende, hvad hun skulde gjøre i den Følgende. Maaltiderne inddeelte hun meget sparsommeligen. Betty tænkte vel ikke meget derved; men den gode Tobby gjorde mangen gang sine hemmelige Anmerkninger: han blev ogsaa meget mager; thi Haugen, Algeren og hans hele Embede afpressede ham ofte den sure Sved. Madam
Mad-

Madsen var altsaa en Andagtig fuld af Overtroe og Fordomme, en machinmæssig Christinde, og dertil var hun saa karrig som en Blodigle: det beviiste hendes hele Huusholdning, hendes Mager, og især hendes Almisser.

Engang ved Middagstid kom et elendigt lemlæstet Menneske til hendes Huus, og bad meget bevægelig om en Almisse. Madam Madsen holdt først et langt og strengt Forhør over ham, derpaa fulgte en ivrig og eftertrykkelig Straffepræken, som blev sluttet med en mild og sagtomdig Formaning til Gudsfrøgt og Bønnen, og endelig gav hun ham af christelig Kjærlighed en lille Humpe uspiseligt skimlet Brød. Gjennemtrængt af Medlidenhed gav Betty ham en Penny, og lod derved hemmelig en Taare falde. Betleren vendte den fromme Enke Knyggen, men takkede Betty ret inderlig, uden at tænke paa, at Madam Madsen ogsaa havde givet ham noget. Opbragt herover, overfuste hun Betty: "Og hvad gav De den Karl?"

B. Ach, desværre, kun een Penny!

M. M. En Penny! en Penny! — Hm, det er da ingen Under, at visse Folk ikke har noget! — Havde jeg i min Levetid vildet give enhver Betler en Penny, isteden for et overflødigt

slødtigt Stykke Brød, sandelig, da maatte jeg nu, saa at sige, have vansmægtet i Armod. Man maac vide, at holde tilraade med hvad man har. Bøn, Arbejde, Flid og Sparksommelighed fyldte Hænderne med rundelig Velsig- nelse; men Uaudelighed, Lediggang og Dd- selhed lægger Dren ved Roden af Træet. Og De, — min Gud! De er jo selv, saa at sige, en Betlerste, og giver dog den lumpne Karl en heel Penny! Ej, ej, min Hjerte! sig mig dog, har De endnu mange Penny, siden De er saa gavmild med dem? — Dog, det har De, saa at sige, mig at takke; thi var ikke den velgjørende Madam Madsen, saa skulde De vel ikke saa kunde øse Penge ud!

Det var nu saa en af hine christelige For- maninger, hvortil Betty ikke turde sige eet Ord, skjønt hun derved fandt sig paa det em- findligste fornærmet. Det havde hun vist nok ikke tænkt paa, da hun forlod London; hun soledede det nu daglig, hvilken haard Stand hun havde valgt sig, men hun tænkte stedse: "du lider for Guden!" og denne søde Tanke for- trængte atter alle bitre Følelser. Med helte- mæssig Standhaftighed baer hun sin Skjebnes tunge Byrde; hun vidste enten at formilde hendes Herskerindes Luner eller at udholde
 dem?

dem; hun blev stedse større i sig selv. — Kun En bemægtigede sig hendes Sjæl — hvilket efter min Mening er hende mere til Noes end Daddel; — hui foragtelige Mistroe til Mennesker, som kun de adleste Gemytter kunne føle, naar den vanskabte Menneskelighed tør uhyøvet fornærme dem.

Den og tivende Kapitel.

Et lidet Onde kan i Sammenligning med et Større end og kaldes et Gode, naar man intet tredje har at vælge. Trostegrunde af dette Slags ere vel ikke de behageligste, men dog altid bedre end aldeles ingen. Betty havde visselig ingen gode Dage hos Enken; thi enhver Bid, som hun eller nogen af hendes nød, var vædet med den sure Sved, og galdret med Nager; daglig maatte hun taale den pøbelagtigste Behandling og de bitterste Bebrejdelser; hun maatte kaste sig i Støvet for sin despotiske Belgjørerinde, saa ofte hun befalede; hun maatte undvære mange Nødvendigheder, og paa Fremtiden turde hun aldeles ikke tænke; men endnu vidste hun dog intet af Seymour og hans Forfølgelser. — Gode Betty! ofte gjer end og Uvidenheden os lykkelig; du var nu,
mere

mere end før, i hans Magt! — Betty havde neppe været otte Dage paa dette Opholdssted, før Lord Seymour allerede havde udspejdet det, før han allerede havde taget sine Forholdsregler, og lejet Besoldede og Haandlangere. Madam Madsen var selv en af hans første Kedsfaber, uden selv at vide det.

I Byen levede der en vis Mand af en vis Stand, og som formedelst sin Stand havde Madam Madsen aldeles i sin Magt. Med Penge kunde man udrette meget hos denne Mand, og Seymour vidste saa at kildre ham dermed, at han bød Hænderne til hvad man vilde. Denne gav sig, ved en tredie Person, al Umage for at overtale Betty; man udfrittede, man raadede hende, man gjorde Forestillinger, men alt forgjæves. Man søgte at udredde Grundsetninger med Grundsetninger; man paastod, at end og den bedste Christen maatte i visse uundgaaelige Tilfælde ansee visse Ting tilladelige, som man ellers offentlig lyste Band over; man moraliserede som en Koblerste, og filosofherte som en Stratenrover; men den Klippe, der havde sin Grund i sig selv, stod urokkelig. —

Naar mine Læserinder bemærke, hvorledes vor Heltinde gaaer frem fra en Grad af
Fuld-

Guldkommenhed til en anden, da forglemme de ikke, at hun er en Taterkvindes Datter. —

Men da man nu paa denne Maade intet udrettede, saa søgte man at foreene List med Magt.

Fanny var nu allerede saa vidt voren, at hun kunde gaae allene. En behagelig stille Aften gik Tobby og spadserede med hende paa Ageren ved Linden. Der kom en ung Mand til ham, som han ikke kjendte. Denne syntes at finde megen Glæde af det artige Barn, han tog det paa Armen, snart leegte han med BARNET, snart talede han med Tobby, uformærkt kom de alt længer og længer bort fra Byen, intet Menneſſe var der paa Marken, og neppe merkede Tobby det, før Karlen med BARNET var forsvunden. Man gjorde Larm, man søgte overalt, Betty selv løb ud, fortvivlelsesfuld ilede hun, snart hist, snart didhen; men Fanny var borte! — Tobby skjulte sig i Løden, af Angest og Skræk, og Morgenen derefter fandt man ham død.

Uroffelig, som den for Gud og sin Samvittighed Ukyldige udholder Torturens Qvaler, saa taalte, saa leed ogsaa Betty dette Ondskabens Foretagende: thi hun vidste saa temmelig i Sammenhæng at forestille sig Narfagerne

sagerne dertil. Men Madam Madsen vidste at forklare Sagen ganske anderledes, og begyndte med rynket Pande at ytre visse meget nærgaaende Betænkkeligheder mod Betty, som hendes troe Samvittighedsraad forstod at opjage hos hende.

Betty blev nu ikke mere ligegyldig, thi hendes Vrekierhed var alt for omfindligt fornærmet. Hun begyndte at begegne Nederdrægtigheder med Sjæls Storhed, og at forsvare sin Ære med en Værdighed, som den giftige ondskabsfulde Madsen kaldte Betlerstolthed.

Det taalte Betty ikke, og vilde derfor strax videre fortsætte sin Vandring. Men Madam Madsen holdt hende tilbage: "Nej, min smukke Omløberke!" — sagde hun, — "man lister sig ikke saa bort, uden at betale Tærepenge. Vi ville først gjøre en Saule Afregning; og naar vi først ere quit med hinanden, saa kan De drage fort i Fred, De vil vist ikke undgaae Elendigheden. — Gjør kun ingen Modstand, min Hjerte! det er dog altid bedre, at De frivillig overgiver Dem, end om jeg skal tage min Tilflugt til Dommeren."

Skjælvende som et ængstet Lam stod den gode Betty, og vidste hverken Raad eller Hjelp.

Endes

Endelig kom den Gamle, ilede grinende, med Briller paa Næsen, ud fra sit Bedekammer, med en stor Huusbog i Haanden, og fordrede en saa uhyre Sum af Betty, som hun med det lidet hun havde, ikke kunde betale. Knælende bad Betty hende om Barmhertighed, men Stens lade sig ikke bevæge ved Bønner.

"Nu, i Guds Navn!" sagde hun endelig, "saa tag hvad jeg har, men lad mig saa gaae!" "Det vil jeg, ja det vil jeg!" hvisnede den Gamle, — "jeg vil end og udøve en Barmhertighedsgjerning imod Dem, og lade Dem drage bort, men hjælpe Dem af med Deres Løj, saa at det ikke skal være Dem til Byrde. Hvad De har der i Bagstuen, det tilhører mig, og der har De ikke mere at lede efter. Den Klædning, De har paa, kan De ogsaa undvære, den er for kostbar for en Betslereske, og i denne Nærstid kan man gjerne hjælpe sig i Underkløkke og Særke-Termer. Den Særk der, — hm! den vil jeg give Dem en anden for, som jeg har lagt af. Skoe og Strømper ere ogsaa til Overskud; hvad kan det skade, om de skarpe Stene skulde saare Deres fine Fødder lidet! — Saa sandt jeg er en Christinde, De fortjente ikke, at jeg saa skulde begegne Dem; men Himlen vil vist vel-
signe

signe mig for min Barmhertighed. — Ja, man skulle troe Folk! man skulde lide paa et ærligt Ansigt! — saa, klæd Dem nu kun hurtig om, og paa Dem! — Hm! see hvor trodsig! Jeg troer hun kunde være istand til at forlange, jeg skulde taale hende endnu i Nat i mit Huus; men hun skal strax fort!

Hvo der kan, den sætte sig i Betty's Sted, og føle hvad hun følede. Halv nogen stødte den Ubarmhertige hende, ved Nattens Komme, ud af Døren. Betty rødmedes over sig selv; klynkende og grædende, undseelig, med Hænderne foldede over Brysterne, krob hun i Skjul i en nærliggende snever Gade. Uformodentlig fandt hun der en fattig Kone, som hun allerede i nogen Tid havde kjendt; af uskyldig Nysgjerrighed udfrittede hun Aarsagen til Betty's Jammer, og medlidende tilbød hun hende et lidet Kammer og en Seng i hendes usle Hytte.

Tak være dig, gode medlidende Sjæl! vilde du vel og være lige saa god, om du isteden for denne Hytte beboede et Pallads?

Betty ilede ind med hende under hendes Straaetag, og havde nu Tid til at udvide sit sammenpressede Hjerter, og at tænke over sin Elendighed. — Det tænkte hun heller ikke,

Da hun saa kjæft besluttede at sene: hvorhen, i denne usle Dragt, med dette kummerfulde Hjerte, med dette undseeltge Ansyn? Hvo vil troe mig, naar jeg siger Sandhed, hvo vil forbarme sig over mig, hvo række mig hjælp som Haand? — Dog heller nok saa elendig, end stor og lastværdig ved *Se'mour!*

Den godgjørende Bondkone gjorde Betty alt det Gode hun kunde; men hvormed skulde hun understøtte hende, da hun selv intet ejede? Den gode Kone ønskede at tilbetle sig nogle anstændige Klæder for Betty; uden at sige hende noget derom, gik hun til den Mand, som vi foran have fortalt noget om. Med den uskyldigste Nabenhjertighed frembragte hun ham sit Anliggende, og bad om Forben hos hans Kone. Han lovede det, og sagde hende kun, at hun maatte beholde Betty hos sig endnu i uogen Tid, da han maaskee kunde gjøre endnu mere til hendes Bedste. Konen lovede det, hun forlod ham inderlig vel tilfreds; men strax sendte Manden en hemmelig Expreffe til London: "Det var nu Tid at vove et lykkeligt Forsøg; han ønskede at have bestemt Forholdsordre." — Manden troede neppe hans Bud kunde have naaet London, før han allerede saae

Lord

Ford Seymour for sine Gæster og faa Gjællik
derester stod han ogsaa for den nedbojede Betty.

S. Hvorledes, min Veninde! — Dem
finder jeg her, i denne elendige Hytte, i denne
usle Dragt, i denne yderligste Elendigheds
Tilstand?

B. (med den klæffeste Standhaftighed). Ja, Mylord,
saaledes finder De mig!

S. Og hvorfor, min Betty, hvorfor
gjorde De Dem selv saa uhykkelig?

B. Ford Seymour maac bedst kunde vide
at besvare dette Spørgsmaal.

S. Betty, Betty, bring mig ikke til
Forviølelse! — Løt jeg spørge Dem...

B. Jeg spørger Dem, Mylord, hvor-
for er De kommen hid?

S. Just nu, i det jeg rejste her igjennem,
erfoet jeg tilfældigviis Deres beklagelige Skjeb-
ne; jeg erkjendte mig ganske nøje om Deres
Person og Deres Omstændigheder. Pligt og
Sambittighed opfordrede mig til Deres Hjelp,
og jeg er nu her, for at udrive Dem af denne
Elendighed.

B. Et skjønt Vaaskud! — kun Glæde,
at det er opdigtet. — Mylord! vil De be-
svare mig eet Spørgsmaal....

S. Turde jeg da haabe?

B. Hvor

B. Hvor er min Fanny?

S. (ved sig selv). Hvad skal jeg svare? — Jeg vinder meest ved at sige Sandheden! (heir) Tilgiv mig, guddommelige Kone, at min Kjerlighed forlede mig til denne Forvo-
venhed, som jeg umuelig kan undskyldes! De-
res Fanny — jeg tilstaaer det — er bort-
røvet paa min Befaling, — fordi jeg haa-
bede, — fordi man lod mig formode — nok,
De har intet at befrygte for Fanny, thi jeg
har betroet hende til Deres bedste Veninde,
til Lady Faerwall!

B. Er Lady Faerwall endnu paa Landet?

S. Beständig.

B. Og hvor er hendes Opholdssted?

S. I en Bye, som hedder — hvad er
det nu den kaldes? — jeg kan ikke erindre
Navnet, og jeg kan kun sige Dem saa meget,
at Byen ligger lige saa langt vesten, som
denne ligger østen for London.

B. Jeg takker Dem for denne gode Ef-
terretning. — Hm, der falder mig endnu et
Spørgsmaal ind efter det andet! — Erfarede
De imidlertid intet mere om Edwin?

S. Ikke eet Ord, min Betty!

B. O vee, vee mig! — Hvilken Er-
indring!

Dame: Bibl. 6te B.

R

S.

S. Betty! — Betty! giv dog endelig efter for mine Bønner; De seer jo, med hvilken Beredvillighed jeg tilbyder Dem min Hjælp!

B. Mylord, jeg fortjener ikke Deres Belgjerninger! Jeg kan ikke modtage Deres Hjælp! — Elendige! heller død, end lykkelig ved dig!

S. Betty!

B. Dog, Mylord! een Føjelighed kan De ikke afflaae mig.

S. Og den er?

B. Gaae bort fra mig!

S. Ikke før, min Betty, før De har tilladt mig, at jeg maae tage mig af Dem.

B. Brændemerkede Skarn! før bad, men nu befaler jeg dig: bort, bort herfra!

S. Et smukt Bederlag for mit Benskab! — Man skulde nesten troe, at De i denne nedrige Hytte ogsaa har lært at tænke nedrigt.

B. Din Spot, du krybende Slange! krænker mig mindre, end dit Bisald. — Bort, bort fra mig!

S. Betty! naar skal Deres Forvildelse dog engang faae Ende; naar vil De vorde kloge, og lære at raade Dem selv?

B. Saasnart du, Elendige! ikke mere vil være min Raadgiver.

S. Ej,

S. Ej, ej! hvor forbittret!

B. Bort fra mig, eller...!

S. End og Trudfler!

B. Hevn, om jeg var en Mand!

S. Hvad anseer De mig for, at De tør beegne mig saa?

B. For en nederdrægtig, liderlig Kar, som jeg endog i Bettlerdragt bærer Uffkye for.

S. Det er nok, Betty! — Frist mig ikke! — Jeg befaler Dem, at vende tilbage med mig til London!

B. Menneske! er du fra Forstanden?

S. Følg med godvillig, eller jeg bruger Vold!

B. Vold? — Dod og Fordærvelse over dig! jeg vil forekomme din Vold!

Bed disse Ord greb hun ham i Struben og kastede ham baglænds ud af Døren, med knyttet Næve slog hun ham rasende i Ansigtet, og ilede bort. Seymour laae sandfæsløs paa Jorden, og Folkene i Huset sprang skjælvende frem for at hjælpe ham. Med megen Møje bragte man ham atter til sig selv, og man kom da snart efter, at den hele Lord befandt sig meget slet.

Da man havde besørget ham hen til sin Ben, saa saldt man ogsaa paa den Tanke at

bemægtige sig Betty. Man sadte ikke efter hende, fordi man ikke troede, at hun havde kunnet undslippe, men man gjennemføjte hvert Hus, hvert Smuthul i Byen. Betty havde imidlertid allerede opnaaet en nærliggende Skov, og fortsadte der sin Flugt, saa hurtig, som hendes Kræfter tillod hende. Hun hvilede Natten over, i den længst bortliggende Deel af Skoven, efter at hun havde stillet sin Hunger med vilde Frugter.

Følgende Morgen vandrede hun endnu, i den elendigste Tilstand, vildsomt om i Skoven, uden at kunne finde nogen Udvej. Hun kunde nesten ikke mere gaac, thi hendes Fødder vare saarede af Torne-Krattet. Hendes usle Klæder vare ved det kolde Natteleje og den taagede Natluft bleven ganske vaade. Magtesløs sank hun ned paa en Høj, for at vederqvæge sig i Soelsskinnet, og samle nye Kræfter til sin Elendighed.

Sex og tivende Kapitel.

Hun var indslumret, og vaagnede ved Lyden af et forbigyngtende Bildt. Med et dybt Suk stod hun op fra sit Leje, og med taarefulde Øjne overffuede hun den omliggende Egn.

Ikke

Ikke eet Spor af Mennesker, ikke en Kulhytte kunde hun opdage. Kun længst borte saae hun en let Røg at virvle sig i Luften, og strax besluttede hun, at nærme sig denne Egn. Hun maatte gigre Bold paa sig selv, for at kunne komme affted, og det varede længe, inden hun naaede Stedet. I Nærheden deraf opdagede hun en liden Betlerhob, bestaaende af fire Personer. En gammel Qvinde sad paa Jorden, og kænneede med Fingrene sit graae børstige stive Haar; nest ved hende stod en ung velvoren Mand og spillede paa Violin, en endnu yngre pustede til Jlden, og en Pige henved fjorten Aar havde sin Glæde af at leege med en Hund. Betty tænkte herved paa sin Moder, paa John, og paa saa meget, som hun ellers syntes at have forglemt. Ogsaa tænkte hun: maaskee jeg paa nogen Tid kan skjule mig hos disse Folk, uden at tage Deel i deres Forbrydelser, og med disse Tanker gif hun nærmere hen til dem.

Betty. God Dag, godt Folk!

Den ældre unge Mand. Jh, for Pokker! — Velkommen! — Man skulde nesten troe, du var løben fra Arresten. — Ha! hvor kommer du fra? hvor agter du dig hen? Naa, nu har jeg saa min Sandten endnu
aldrig

aldrig funden nogen i Skoven, med slikt Udfærd! — For Pokker! du hover mig! — Holla, kom sid hos, smukke Pige!

B. Det vil jeg, om I tillade mig det. Jeg har Aarsag til at skjule mig: ville I paa nogen Tid beholde mig hos Jer?

M. Hm, hvorfor ikke det? jeg vil end og tage dig til min Kone, om du tillader det. Na, det er et lysteligt Liv! Sid kun hid, saa vil jeg lade dig høre mit Mesterstykke. — Hej, gamle Mutter, hun skal være din Svi-gerdatter.

Den Gamle. Jh, hvad bryder det mig? see du til, om hun duer noget, om hun ogsaa skikker sig for os.

Betty betragtede sit nye Selskab med Opmerksomhed, især den Gamle, og den unge Mand, som ved Siden af hende sang en lystig Vise til Violinen. Bisse Træk og Gebærder gjorde hende end mere opmærksom; opvakte hendes Følelser, og hun begyndte atter:

B. Moder, ere disse eders Børn?

D. G.

D. G. Ja, min Datter! men de ere der ikke alle. Det er nu nesten tive Aar siden, da kom der en fornemme Herre fra London, og fik min ældste Datter af mig; og hun skal være bleven saadan en fornemme Dame.

B. Er det mueligt, eders Datter er en Dame?

D. G. Ja! og det ret en anseelig og fornemme Dame. Men det var min Betty ogsaa Vige for at kunde blive.. Hendes Øjne og hendes Haar, oh, de vare endnu mere sunklende og skjenne end dine. — —

B. Moder! jeg kjender eders Datter.

D. G. Hvordan? du kjender hende?

B. Oh, det er mig selv.

D. G. O Snak! min Betty er dog vel ikke....

B. John! er jeg ikke din Søster?

John. Ih, men for Pokker! hvor veed du da, at jeg hedder John? — jeg skalde snart troe — Hej, Moder! see dog ret paa hende, du maae jo kjende hende bedre end jeg.

Det

— Det var da ogsaa en forbandet Streg! —
 Naar Moder? — Beed du hvad? jeg vil
 gaae hen med hende til Fruen derhenne i Byen,
 tre Mile herfra, som saa tidt fortalte os om
 hende. Hun maac vist kjende hende.

B. En Frue, som har fortalt Jer om
 mig? — Hvad hedder hun da? — O snart
 John, sig mig det dog.

D. G. Det synes mig dog, som om...
 jo, du er min Datter! det lille Hul her i Kin-
 den, og den lille Musseart i Nakken giver mig
 dig tilkjende. Velkommen, Betty! Men
 hvor kommer det, at du løber saadan om i
 Elendighed? Hm! ja, hvad der er myntet
 til en Skilling bliver aldrig en Daler.

B. Jeg vil strax fortælle Jer det, Moer!
 Men John, du vil jo siden bringe mig til
 Fruen?

J. Oh, hjertelig gjerne; den gode Frue
 giver os altid fuldt op at æde, fordi hun kjen-
 der dig. — Hvad vil der da ikke blive af,
 naar jeg bringer dig selv til hende.

Nu sad Betty i Kredsén, imellem hendes Moder og Sødskende, og fortalte dem saa meget af hendes Historie, som disse Mennesker kunde begribe. Hun opførte sig ærbødig og søjelig imod dem. Hendes Hjerte blev lettere, hendes Afsyn muntre. — Mennesket har mange Omskiftelses Grader at gjennevandre; vel den, der i det Dybe som i det Høje steds bliver sig selv lig!

Syv og tiende Kapitel.

Før jeg gaar videre i Fortællingen, ønskede jeg at opholde mig med mine Læserinder endnu lidet ved denne Scene, og at bemærke de Følelser, som dette uventede Møde opvakte hos vor Betty. Det maatte være et Umeneske, hos hvilken den barnlige Kjerlighed ikke overvejede hver anden Følelse, som, ved Synet af slige Forældre og slige Sødskende, ikke blev gjenstrængt af Medlidenhed. Betty følede alt dette for hendes Moder og for John,

hun

hun følede ogsaa Tilbøielighed for de andre. Hun vilde ogsaa lægge dem disse Følelser for Dagen, men alle baade tause og talende Beviser paa hendes Omhed bleve sjelden eller aldrig forstaaede. Som Stenen, der kastes mod Fjeldet, stodes tilbage, saaledes stødte ogsaa disse uføelsomme Gemytter alle hendes Kjertegn fra dem.

Hun vilde foreholde dem deres Haandterings Ufføielighed, hun bad, at de vilde forandre deres Levemaade, men forgjæves vare baade Forestillinger og Bønner. Hun talte om Dyden, om Lydighed mod Lovene, om Pligterne mod Mennesker, og blev haanet med Latter. Moderen spurgte: hvad hun da selv havde vunden derved; og Betty indsaae nu først: at hendes nærværende Tilstand var just ikke det meest talende Beviis for, at gode Handlinger stedsø har vjenssynlige gode Følger efter sig. Kun det Udvortes virker paa Pøbelens Sandser; indvortes Lykksalighed kjender den ikke, og disse uden Hine have intet Værd i dens Øjne.

Der

Der gives Mennesker, der ifkun til en uimæ-
kelig Grad ere ophøjede over de ufornuftige
Skabninger, som selv intet andet Fortrin kjen-
der, end den Ret, at kunne dræbe dem, naar
man ved List eller Magt kan bemægtige sig dem;
og det Gode: at de ikke behøve at leve af Ur-
ter og Rødder. Hvorledes skal nu disse Men-
nesker have andre Følelser, end saadanne, som
staae i lige Forhold til deres indskrænkede Be-
vidsthed?

Vigtigere end alt dette er, hvad der hos
Betty selv foregik. Her kunde hun gjøre den
meest levende Sammenligning imellem Nu og
Da; hvad var hun nu, og hvad vilde hun
sandsynligviis have været, naar ikke den men-
neskeljelige Williams havde forbarmet sig over
hende? Aldrig følte hun mere levende Dydens
Bærd. Havde hun nogensinde kundet snuble
paa den Vej hun hidtil havde betrædet, havde
hun nogensinde behøvet Opmuntring til Dy-
den, saa maatte sandelig et fligt Bink aller-
snaarest viist hende tilrette. Dybt sukede hun

over

over sig selv, men endnu dybere og inderligere over den jammerlige Tilstand, hvori hun fandt disse Mennesker.

Dog syntes John at have nogle Funker af menneskelig Følelse hos sig, han talede mere og hjerteligere med Betty, end Moderen, og sagde: at han saa gjerne vilde være Soldat, naar han kun vidste sin Moder forsørget. Han kogte og bagede det lækkerste han vidste for hende, han vaskede hendes Fødder med Brændevin, han tumlede sin Violin af Livs Kræfter, og veeg aldrig fra hendes Side.

Om end et dydigt Menneskes Nærværelse intet videre astvinger den Læstefulde, saa nød der den ham dog i det mindste til en uvilkaarlig Erbedighed. Det var ogsaa det eeneste, hvad Betty ved sin Opførsel havde udvirket hos disse Mennesker. De bleve tilbageholdne, de segte at forstille dem, og forlangte ikke mere, at hun skulde træde i Forbindelse med dem.

Betty havde nu til henimod Aften opholdt sig i dette Selskab, og enhver Forbi-
gaaende,

gaaende, der ikke havde seet hendes Ansigt, ikke hørt hendes Sprog, skulde ikke anseet hende at være bedre end de Øvrige. Men nu bad hun sin Broder, at han vilde følge hende til Damen, i hvis Person hun, efter al Beskrivelse, ikke ventede at finde nogen anden end Lady Gaerwall. Ikke uden Følelse tog hun Afsked med sin Moder; hun gav de unge Mennesker nogle lærerige Vink, og gik nu bort.

Undervejs vilde hun endnu noget nøjere lære at kjende Johns Hjerte, og fandt med Fornøjelse, at det endnu ikke aldeles var forhærdet. Han tilstod hende vel adskillige Forbrydelser, men han bevidnede hende derhos sin store Afsky for Mord og andre Grusomheder. Med den kjerligste Sagtmodighed søgte hun at gjøre ham fortrolig, og lovede at sørge for ham, naar hendes egen Skjebne blev mildere. John trykkede hendes Haand, han kaldte hende sin kære Søster, og ønskede det snart maatte skee.

Det blev mørk Nat, og endnu havde de ikke naaet Byen, thi Betty var meget svag til Fods. Kun den haardeste Nød kunde tvinge hende til, saa ganske i det Uviste at søge Tilflugt hos en Person, som mueligt blot kjendte hende af Navn; thi Lady Faerwall skulde jo boe vesten og ikke østen for London, som Lord Seymour havde sagt. Hendes elendige Dragt gav hende Anledning til mangehaande Betragtninger, og hun vilde først nøjere erkjendige sig om Damen; eet Øjeblik kunde overbevise hende derom; og naar det da ikke var Lady Faerwall, saa vilde hun strax vende tilbage med John.

Endelig opnaaede de Byen; midt i samme stod en skjøn nye Bygning, som skulde være Damens Bopæl. Betty bankede paa Porten. Et Slags Huusfoged aabnede den, og spurgte hvem hun var. "Jeg er en Fremmed, svarede Betty, og ønsker kun for eet Øjeblik at see Deres Frue: tør De vel indlade mig og min Ledfager?" — Min Frues Huus staaer
aabent

aabent for Enhver, svarede Manden, og førte dem op af Trappen.

Døren aabnede sig: en Dame sad i en Lænestoel og vussed et sovende Barn paa sit Skød. Betty styrtede ned for hende: —

”Min Faerwall!” ”min Fanny!” — o min Betty!” ”min Moder!” — —

B. Forbarm Dem over en Ulykkelig!

F. Retfærdige Himmel! De her! og endnu levende?

B. Hvorfor dette Spørgsmaal?

F. Hvorfor? O, hvorfor blev Deres Datter da sendt til mig? Hvorfor skrev Lord....

B. Lord Seymour? — Min Fanny's Røver? den Lastværdige? den Bedrager? — o, at mine frydefuldeste Øjeblikke stedse skal forbittres mig ved slige Erindringer!

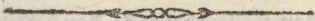
F. Betty! ulykkelige, forfulgte, dydige Betty! Held Dem, held mig, at vi finde hinanden igjen! Vi have meget, saare meget at tale med hinanden. Deres Historie....

Dog,

Dag, i Dag maae intet Ubehageligt mere for-
 styrre os! Vær De rolig; her har De intet
 at frygte. — Men Himmel! hvilken ussel
 Dragt! — Ulykkelige Kone! — Kom ind
 i dette Kabinet, for at klæde Dem om.

Saaledes endtes Betty's kummerfuldeste
 Dag med Glæde. Faerwall og Fanny klap-
 pedes om at vise hende de smmeste Kjertegn,
 og John, der maatte blive der Natten over,
 — John saae kun til, og faldt i dyb Forun-
 dring.

(Sluttes i neste Hefte.)

B e t t y ,

eller

En fornuftig Opdragelse formaaer alt.

Slutning. *)

Otte og tiende Kapitel.

Følgende Morgen tidlig gif John sin Vej igjen, men Betty isede i sin Venindes Arme. Hun begyndte at fortælle sin Skjæbne, og forglemte derved end ikke de ringeste Omstændigheder; hun ventede, at hendes Tilhørerinde skulde derved sættes i dyb Forundring; men begyndte selv at forundres, da hun ved et og andet Sted saae blot en Medlidendestaare at tindre i sin Venindes Øje. Lady Faerwall hørte hende med Taushed, en merkvoerdig Taushed, ifald Betty havde lagt Merke dertil; men nu brød hun ud:

F. Og

*) See foregaaende Hefte Side 79.

F. Og hvad De her fortæller mig, troer De er Deres hele Historie?

B. Dite Spørgsmaal forekommer mig fremmed — jeg troede ikke at have glemt noget.

F. O, min Bedste! De saae hidindtil kun saa meget af Deres egen Skjæbne, som De maatte see. Man holdt Dem stedse under Strømmen der rev Dem fort med sig, og De saae dog kun Overfladen. Jeg kender den, der endnu kunde aabenbare Dem meget.

B. Er det mueligt? — og hvem?

F. Jeg!

B. De?

F. (falder hende om halsen.) Edle, dydige Kone! tilgiv en Bedrageresse, som under det inderligste Venkabs Maske søgte at skade Dem. Seymour, denne Skurk! Stifteren til al Deres Ulykke! — Betty! endnu for De anede Faren, brugte Seymour mig allerede til Redskab for sin Ondskab.

B. Jeg forfærdes! — Hvorledes var det mueligt? — Ha, formodentlig staaer De endnu i Forbindelse — — o Barmhertighed, Mylady! Skaan mig; betjen Dem ikke af den Magt, som jeg saae uforsigtig indrommede Dem over mig!

F. Skjælv

F. Sjælv ikke uden Aarsag. Hør mig først, og dem saa, om De har Feje til at frygte for mig. — Jeg er en stor, strafværdig Forbryder, min Betty! — Jeg har fornærmet Dydens helligste Love; jeg har besmittet mig med de affkyeligste Laster! — De maae hade mig, affkye mig, forbande mig. Anger udsætter ikke Misgjerninger, Lærer dæmpe ikke Samvittighedens Stemme; jeg Elendige! Mennesket skulde elske sin Skaber — men jeg maae skjælte for ham!

B. Veninde! — Deres Tilstand sætter mig i den højeste Forlegenhed; — sandelig, jeg ønsker at maatte see Dem beroliget!

F. Bedste Betty! det havde De ikke tiltroet mig?

B. Hvilket? — Jeg veed jo intet.

F. Jeg troer det gjerne. — O at denne lykkelige Uvidenhed ogsaa maatte berolige mig. — Men for min Sjæl er ingen Ro, hverken her eller hist, dette Hjerter skal høre op at slaae, disse Lærer skulde fortørres, dette Legem falde hen i Støv; men Bevidstheden om min Skændsel skal aldrig ophøre, min Samvittigheds Tordenstemme aldrig forstumme, min Sjæls Brændmærke aldrig udslættes! Gud! retfærdige Dommer! — forbarne dig over mig!

B. De sætter mig i den yderste Forsærdelse; — aabenbar mig dog — —

F. Jeg vil aflægge den oprigtigste Bekjendelse for Dem; maaskee mit Hjerte derved vil worde lettet, maaskee end og den gode Betty selv vil troste mig! — Men har jeg vel forjent det? Betty, den heltmodige ædle Betty, som endnu aldrig lod sig overvinde af nogen Last, maae haanligen foragte den, der saa vil lig hengav sig; af retfærdig Brede vil De foragtelig støde den Elendige fra Dem, der med saa megen Slangefalskhed stræbte efter at forgifte Deres uskyldige Sjæl.

B. Hvorledes skulle jeg kunde det, min Veninde? Hvor kan De befrygte det af den, der saa aldeles modløs og værgeløs søger Beskyttelse hos Dem? — Nei, min Faerwall, vent Alt af mig, kun ikke at jeg skulle hade eller foragte Dem!

F. Hvor værdig er denne Tankemaade min Betty's Sjæl! — Men dog, De hader Lord Sejmour?

B. Jeg frygter ham mere end jeg hader ham; thi han er min Fiende og Forsølger. Var jeg ikke Kvinde, saa skulde jeg ikke frygte ham.

F. De

F. De kalder ham med Næst Deres Fiende, med fuldkommen Næst frygter De ham, men endnu med større Næst vilde De hade ham. Jeg er lige saa strafværdig som han; frygte for mig kan De ikke; men hade mig, det vil De vist. — Betty, Betty, endnu tør jeg ikke aabenhare Dem alt!

B. Er De min Veninde, vil De berolige mig? — — O da beder jeg, da besværlig jeg Dem!

F. Nu vel, jeg vil!

B. Seymour, Seymour! — Saa er det da ikke allene ved dig jeg er ulykkelig? — Er det sandt, at jeg her intet har at frygte af ham?

F. For skal Døden overfalde Dem her, end Seymour! Jeg er saa lykkelig, at han flyer for mig. Jeg har endnu ikke seet ham, siden jeg kom hertil, og jeg veed ikke hvorledes han faldt paa, at sende mig Deres Fanny.

B. Saa vil jeg da være rolig. — Fortæl mig dog; jeg beder!

F. Mine Forældre vare af god Stand, ikke rige, men heller ikke fattige. De levede mere for dem selv end for Verden; de udmerkede dem mere i det Skjulte ved Sjælsgodhed, end ved Højheds udvortes borgede Glimmer.

Jeg

Jeg var deres eneste Barn; og havde Skieb-
nen ikke forfulgt os, saa skulde jeg aldrig have
funden Marsag til at klage over Mangel.

Min Fader tjente ved Landtropperne, og
gik i Syvaarskrigen som Stabsofficer med
vore Hjelpetropper til Tyskland. At jeg da
endnu var et Barn, beviser Tiden. Han
haabede der at høste Laurbær, han vilde ved
sin Tver for Tjenesten erhverve sig Kongens
Naade og Nationens Tillid; men han blev saa-
ret og kom uden Hoes tilbage, med et sygt Le-
gem. Et ulægeligt Saar gjorde ham uduelig
til Tjenesten, man tillagde ham en Pension,
han nød den i nogle Aar, og døde endnu før
hans Fader. Denne fulgte ham snart, og
hans øvrige Sødsfende kom i Strid med os om
Delingen. Retfærdigheden og Lovene syntes
at være paa vor Side; Sagen angik den vig-
tigste Deel af vor Formue, og vi forsømte in-
tet, til med Eftertryk at forsvare vore Rettig-
heder. Processens Førelse maatte vi overlade
til Folk, der ikke meente os det vel, der lode
sig bestikke af Bederparterne, og ved stedse sti-
gende Omkostninger intet udvirkede. Tolv
Aar vare allerede forløbne, og endnu var Sa-
gen ikke paadømt. Den stedsevarende Kum-
mer og Følelsen af den os overgangne Uret havde
under

undergravet min Moders Sundhed; hun blev
 syg og døde.

Endnu var jeg usfordærvet og skyldfri; jeg kjendte ikke Verden, jeg lod mig indtage af dens Vindigheder, jeg ønskede at nyde den, og faldt i troeløse Venners Hænder. Man fremstillede mig til Skue, og man fandt Behag i mig; man taledes om mine Omstændigheder, og ynkede mig. Smigrere omgav mig, og beundrede min Forstand, mine Vindigheder; ædelmodigladdende Bedragere hvilede om mig, og tilbød mig deres Hjælp. Jeg var svag, og troede Smigrerne, og satte Tillid til Bedragerne; jeg var ærgjerrig, jeg vilde glimre, mine Omstændigheder tillode mig ikke store Udgifter, og jeg begyndte at betjene mig af de Midler, som hyppigen bleve mig tilbudne. Jeg ventede, at iblandt de unge Mænd, som omgav mig, dog maatte findes nogle, der havde redelige Hensigter, og deriblandt een, der vilde ægte mig; jeg gjorde adskillige Forsøg, jeg lod mig finde beredvillig, men ingen svarede til mine Ønsker. Processen formindskede mere og mere min Ejendom, og jeg ansaae mig omsider lykkelig, da Sagen kom til et Forlig, hvorved ikke engang Omkostningerne bleve mig erstattede. Jeg troede mig Fordær-

velsen

velsen nær: med eet skulde jeg forlade den glimrende Højde, jeg havde bestegen; jeg skulde fornægte mig det almindelige Bifald, hvormed mine Tilbedere daglig overøste mig; jeg skulde ikke turde haabe, nogensinde at besidde Een af dem! O hvor let forglemmer den Unge Ubefæstede Dydens Love, og Herens Grundseminger! Jeg fulgte min højtflývende Indbildningskrafts Snuffer; mine Hensigter vare gode, men Midlerne, hvorved jeg søgte at opnaae dem, vare utilladelige.

I det Udvortes var jeg allerede sunken saa dybt, at Udskillige allerede med frækt Ansyn gjorde mig de skammeligste Tilbud; Antallet af mine Tilbedere havde allerede formindsket sig, og mit Rygte begyndte allerede at vorde tvetydigt. Det var høj Tid, at jeg valgte. Mit Hjerte kjendte Kjerlighed og længtes efter Gjenkjerlighed; jeg haabede alt af Kjerlighed, og den Mand til hvem mit Hjerte og mine Forhaabninger hentrængte sig, den Mand jeg tiltroede Edelmødighed nok til, at han ikke skulde misbruge min Tillid; denne Mand var Seymour. Jeg elskede ham som mig selv, jeg æredede ham som en Fader, jeg adlød ham som et Barn; han lovede mig, og jeg haabede, at han, saasnart Omstændighederne tillod det, ville

ville lenne min Kjerlighed med Edelmødighed. Men han skuffede mig i Elskov, som han bedrog Dem i Vennskab! — Betty, Betty, foragt mig ikke! — Jeg var det foragteligste man kan tænke sig; jeg var over fem Aar Sejmours Bølerske.

B. De sætter mig i Forbauselse! — Er det mueligt! — Hvorledes har Verden ikke kunnet erfare det?

F. Den sædvanligste Masse, hvorunder de Store skjule deres Svagheder for Mængden, er deres Højhed selv. De erindrer Dem maaskee, at Lord Sejmour opholdt sig tvende Aar i Frankrige; did maatte jeg følge ham, og da vi kom tilbage, blev den hidtil værende Miss Stewens indført som hans Betsægtede, under Navn af Lady Faerwall; og dette Bedragerie spillede han saa snedigt, at ingen Sjæl mærkede det. Intet var lettere mueligt, end det; thi Miss Stewens var allerede for længe siden glemt, saa skøn hun end havde været, og den overalt berømte rettskafne Lord Sejmour var ophøjet over enhver tvetydig Mistanke.

Nu, kjære gode Kone! nu kommer det vigtigste for Dem! — Lord Sejmour lod mig længe haabe, at jeg engang turde træde frem i Verden som hans Gemalinde. Han beraabte

sig

sig heri kun paa visse Omstændigheder, som endnu for Tiden hindrede ham derved. Jeg kunde aldrig erfare disse Aarsager, og holdte mig til hans blotte Ord. Nu gjorde han Bekjendskab med Deres Plejefader, han besøgte ham daglig, han var i visse Maader hans inderligste Ven; jeg vidste det, og troede, at han af Kjerlighed til Kunsten var kommen i dette Bekjendskab. Ofte talede han med mig om Sicilian, om Dem, og om Deres Forbindelse med Edwin. — "Hun er en gudsdommelig Pige!" raabte han ofte med Henrykkelse. Jeg befrygtede endnu intet, og saae uden al Bekymring at han fortsatte Umgangen med Deres Huus.

Endelig blev han koldere imod mig; jeg spurgte ham om Aarsagen, og erfoer strax, at De havde berøvet mig Besiddelsen af hans Hjerte; at jeg ville være lykkelig nok, om jeg herefter kun halvt maatte besidde ham. Min Udsigt i Fremtiden var mig forfærdelig; Smerte og Fortvivlelse rasede i min Sjæl! Jeg begyndte at ødsle Taarer og Bønner paa ham, min Elskov gjorde mig sindriig, jeg vovede tusinde frugtesløse Forsøg paa hans Hjerte, jeg græmmede mig, mine Yndigheder toge kjendelig af, og jeg skræmmede ham derved endnu

mere

mere tilbage. Skuffet var min Kjerlighed, ødelagte vare alle mine Forhaabninger, og mit Hjerte laae nesten under i Kampen mod sig selv! Alle de Lidenskaber, der i mindre Maade vare beslegtede med en krænket Kjerlighed, rasede i mit Inderste; Seymour saae det, og hans Tigerhjerte blev urørt. Endelig — jeg veed ikke selv hvorved jeg blev værdig til denne Himlens Naade — endelig blev Fornuften min Bæge og Trosterinde. Jeg estertænkte min hidtil førte Vandel, og skjelvede første gang for mig selv. Jeg saae, hvor høilig jeg havde fornærmet min Skaber, hvor meget jeg havde fornædret mig selv; som Uhyret farer op af Sønnen, saa vaagnede nu ogsaa min Samvittighed, og dog hindrede alt dette mig endnu ikke fra at lade mig bruge til Udførelsen af den nederdrægtigste Handling jeg nogensinde kunde begaae. Drioffsærene dertil vare en blandet Virkning af min døende Kjerlighed til Lord Seymour, og Hævn mod mig selv.

Seymour havde foresadt sig, paa Deres Bryllupsdag at berøve Edwin Lønneen for sin Troskab, og ved Bortførelse at bemægtige sig Dem

B. Det er uhyrt! — Allerede? —
Hvilken skrækkelig Opdagelse!

F. Og

F. Og hvilken Besskæmmelse for mig! Blandt mange andre Medskaber han havde kundet ketsjent sig af, valgte han just mig som det dueligste. Hvor foragtelig maatte jeg da allerede være i hans Øjne! Han aabenbarede mig sin Villie, ganske uden Omstændigheder; jeg havde heller paa Stedet reven ham Hjertet af Livet, og dog fik han mit Lovte. Jeg efterlignede ham selv i Forskillelseskunsten, og jeg troer end og, at jeg deri overgik ham. Mit Alsyn var et Udtryk af den gladeste Tilfredshed, min Tunge var dnyppet i Honning, og fra mine Læber dryppede en Nektar af de reneste Følelser. Jeg var ret vel forberedet til denne Rolle! Endnu aldrig havde jeg saa inderlig anraabt Grazierne om Bistand ved Toiletet, endnu aldrig med saa megen Estertænkksomhed valgt og forkastet, indtil min Paaklædning for den Dag var opfundet, som, forenet med Bevningerne af mine Yndigheder, skulde lade den Utaknemmelige ret levende føle sit Tab i mig. Min Hensigt lykkedes; thi jeg mærkede vel, at jeg atter havde været sikker paa Manden, naar jeg havde havt Lyst til at gjøre mig selv endnu foragteligere end jeg var. Han hoppede om mig, som Forellen om Mad-dingkrogen; dette fyldestgjorde tildeels min

Hevn,

Hevn, og ansporede mig videre. — Et Anslag mislingede, var visselig det evige Forsyns Styrelse, og ikke min Skyld.

B. Mylady! hvilke forfærdelige Ting opdage De for mig! Tak være Forsynet, som tilintetgjorde disse Anslag! Men hvorledes kunde De paa saa uhort en Maade søge at gøre en Person ulykkelig, der aldrig fornærmede Dem; som De burde formodet vilde evig forbande Dem, om Deres Anslag vare lykkedes?

F. Allerede ved dette Spørgsmaal begynder De at straffe mig! men, før De dømme mig, da hør min hele Bekjendelse. — Lord Seymour kom til London, han ilede til mig, jeg maatte høre Bebrejdelser, som man kun turde byde den foragteligste Koblerske, og dog beqvemmede jeg mig endnu eensgang efter hans Billie, og lovede, at gjøre Feilen god igjen. Jeg reiste endnu samme Nat tilbage til hans Landgods, og opholdt mig skjult hos Forvalteren, under Paaskud af en Upasselighed. Der opdigtede jeg det Eventyr, hvormed jeg ved min Tilbagekomst anden gang bedrog Dem. De ikke allene troede det, men De baer endog Medlidenhed for mig; og min Rolle var lykkelig udført.

B. Jeg

B. Jeg Ulykkelige! saaledes at blive bedraget . . .

F. Fat Dem i Taalmodighed; thi jeg har endnu meget at sige Dem. — Vi forlode Dem, og Seymour fulgte mig hjem. Jeg vilde nu ikke tøve eet Dieblis længer med at udføre min Bestumning, jeg ansaae mig berettiget til, at være tilfreds med mig selv, og tænkte ikke paa, om jeg ogsaa havde Mod nok, til at behandle den Utafnemmelige med den Koldsindighed han fortjente. Lord Seymour selv gjorde mig værgeløs. Han havde nogle gange besøgt mig paa Landgodset, og igjen begyndt at begegne mig med Omhed, dog uden at jeg gjengjeldte ham samme, og jeg troede, at min uventede Frasigelse skulde bringe ham ganske ud af sig selv; men det var mig ikke engang mueligt, at opvække mandig Vrede hos den Uforfammede. Jeg havde neppe begyndt at tale, før mit eget Hjerter vilde atter træde tilbage, og jeg kunde ikke forhindre, at de bittere Bebrejdelser jeg vilde gjøre ham, jo bleve forsedede med Omheder. Endelig forstode vi hinanden, og det skjændige Baand blev sønderrevet.

De beærede mig da med Deres Besskab; jeg havde saa gjerne vildet gjengjælde Dem det,
men

men mit Hjerte var aldeles uskillet dertil. Desuden kjendte jeg da kun den skjonne, den fornuftige Betty, og var selv endnu for svag til, ogsaa i Dem at ære den dydige Betty. Beskyrning for mig selv, lod mig forglemme alt andet, og blot af Skadesfro Nysgjerrighed bestilte jeg en hemmelig Spejder, som skulde give mig Efterretning om Sejourns Fremgang hos Dem.

Jeg ilede fra London, og udspogte mig den forborgneste Eensomhed til mit Opholdssted, fordi jeg troede, at denne snart skulde give mig min tabte Rolighed tilbage; men jo længer jeg tænker over mig selv, jo mere strafværdig finder jeg mig. Min Fornuft har ingen Trøst for mig, og jeg maatte fortvivle, om der ikke fandtes en Videnskab, som overgaaer min Fornuft. Jeg har hidindtil stræbt, ved Kundskab om mig selv, og ved Anger at forsoner mig med Gud og mig selv; jeg lærer at erkjende og udoeve Menneskehedens Pligter; men jeg skjælver for Døden, som engang her skal overraske mig. — Min egen Formue, og — med Skamsfuldhed tilstaaer jeg det — en ansæelig Sum, som jeg maatte modtage af Lorden, ere tilstrækkelige til mit Udkomme, og give mig Lejlighed til, ved Velgjerninger at lindre mine

Med-

Medmenneskers Elendighed. Jeg kjober mig derved mangen Tak og mangen Betsignelse, og dog finder jeg mig ikke derved beroliget; thi hvad kan vel være istand til at udslette de Pletter, hvormed jeg har besmittet min Sjæl! Min Spejder gav mig ofte Efterretninger, men stedse saadanne, der ikke syntes at være til Lord Sejmours Fordeel. Jeg begyndte at beundre Dem. Han tillfrev mig Deres Mandts Rejse til Indien; jeg vidste det Forhold De stod i til Lorden, og begyndte at frygte. Jeg erfoer, at Edwin skulde være omkommen, og ansaae til- lige Dem som forloren. — Pludselig hørte jeg, at De tilligemed Tobby og Deres Barn var fngtet fra London, og mine Taarer flød for Dydens Martyrinde. — De fik formodent- lig imidlertid ingen Efterretninger fra London?

B. Nei, ingen. Jeg fryede for Men- nesker, og ønskede ikke engang at erfare noget.

F. Saa maae De forbauses, over hvad jeg endnu har at sige Dem. Deres Flugt blev i nogle Dage en Hemmelighed, indtil Lord Sejmour havde givet Tingene en saadan Vending, at han derved selv var sadt uden for al Mistanke. Den tydske Bogholder, som stod i Deres Tjeneste, fik pludselig, og under de haardeste Trudsler Befaling, at forlade Sta-

Staden, og uden Ophold at flygte til sit Fædreland. Den gode uskyldige Udlænding kunde ikke fatte sig ved denne overilende Bestyrrelse, og gjorde i sin Angest alt hvad man forlangte af ham. Ligeledes bleve de andre Handelsbetjente og alle Huustjende deres Tjenester entledigede. Et Kreatur af Lorden maatte give disse at forstaae: at De og Bogholderen, — Ha! jeg skammer mig ved at sige denne Næderdrægtighed.

B. Jeg gjætter den! — o hvor skammeligt! — Nu vel! — jeg er beredt paa alt — fortæl videre!

F. Folgerne af en utilladelig Elskovshandel med Bogholderen havde bevæget Dem til at flygte med ham til hans Fædreland.

B. Retfærdige Himmel, du kjender min Uskyldighed!

F. Lord Seymour foreviste de Nysgjerrige adskillige opsnappede Breve, og der var ingen som jo troede ham. — De græder, Betty! o har Deres Dine endnu Taarer?

B. Tabet af mit Liv skulde ikke saa have smertet mig! Mit gode Navn og en reen Samvittighed vare endnu hidindtil en Kilde af Trost og Haab for mig, ofte fandt min nedbøjede Sjæl sig derved understøttet; men nu — nu!

Hvornæd ſkal jeg troſte mig, naar jeg intet mere har at haabe?

F. Hvad bekymrer De Dem om Verdens Dom, naar Gud frikjender Dem. Man tænke om Dem hvad man vil; den Ondſkabsfulde udfprede en Uſandhed efter den anden. De er altid iſtand til at rive Masken af ham, at fremſtille ham for hele Verden ſom en Eegner? Endnu findes der Menneſker, der høre Uſkyldighedens Stemme, gode billig tænkende Menneſker, der kjende ingen højere Værelſe, end den, at rædde den uſkyldig Fortrængte.

B. Da hvor ſkulde jeg finde dem? — O, de Menneſker! er det ikke juſt dem, ſom forfølge mig? Hvo iblandt dem tør vove, at ſige ſig ſelv imod?

F. De har Aarsag til at undſlye og bære Uſkyldighed for Menneſkene; thi endnu er neppe nogen ſaa haardelig fornærmeth af dem, ſom De; men forkaſt dog ikke aldeles mit Raad; endnu kan alt worde godt!

B. De er en ſørgelig Troſterinde. For mig er intet at haabe — alt, alt er tabt!

F. O nej! endnu er alt ikke tabt! — men lad mig fortælle videre: Lord Sejmour lod Deres Handling beſætte med nye Betjente, og Forretningerne gif deres ſædvanlige Gang. Hans

Støverhunde havde snart opsporet Deres Opholdssted, han indrettede sin Plan derefter, og hvad der vedrørces Dem hos Forvalter-Enken, var ganske hans egen Gjerning. Alt dette blev mig tilkæven, jeg vilde redde Dem, thi nu brændte mit ganske Hjerte for Dem; jeg gjorde mig al Umage for at erfare den Egn De opholdt Dem i, men det lykkedes mig ikke, thi Seymour gjorde det til en Hemmelighed, end og for sine hemmeligste Fortrolige. Hvor lykkelig havde jeg været, om jeg ved min forekommende Hjælp havde kunnet overbevise Dem om, hvor dyrebar De nu var mig, og hvor inderlig jeg fortrød, nogensinde at have frænsket den ædleste Sjæl! — Kjære gode Betty! jeg er meget strafværdig, jeg har fortjent Deres hele Had, og dog vover jeg at spørge Dem: Kan De tilgive mig?

B. Jeg tilgiver Dem, jeg hader Dem ikke, min Veninde!

F. Uedelmodige Kone! De giver mig mig selv igjen.

B. Hvo skulde være istand til at støde dette saa angergivne Hjerte fra sig! Jeg Ulykkelige, jeg havde ikke troet mere at finde nogen paa Jorden, hvis Lidelser jeg skulde kunde lette.

F. Gud! og denne Engel kunde jeg søge at gjøre ulykkelig! — Betty! jeg ønskede at kunne takke Dem; men jeg fattes Ord til mine Følelser!

B. Kjere, lidende Sjæl! jeg ønsker, at jeg ganske kunne trøste Dem; men hvor finder jeg selv Trøst?

F. Det være min helligste Pligt, at erstatte den Uret jeg tilføjede Dem. At oprette Deres Lykke — —

B. Oprette mig min Lykke! Hvorledes tør De love en Skibbrudnen, at udrive fra Bølgerne og at samle de adspaltede sønderflagne Stykker af hans strandede Skib?

F. Det vil jeg, og om jeg end selv derved skulde gaae til Grunde! — De har hidtil været standhaftig under min Fortælling, vær det fremdeles, og hør: Seymour bedrog Dem ofte med Usandheder; kunde Efterretningen om Edvins Død ikke ogsaa være en Opdigtelse?

B. O, jeg skjælver.

F. Koffardiesfloden forulykkedes, og en Skibs-Kapitain, som skulde være undgaaet Ulykken, maatte fortælle Dem denne sørgelige Tildragelse. Kjendte De ikke Kapitainen?

B. Nej!

F. Kjend-

F. Kjendte De heller ikke Lord Sejmours Sekretær?

B. Spørg mig dog ikke mere!

F. Den forklædte Kapitein var Lord Sejmours Sekretær.

Betty's Forbauselse gjorde hende maalles.

F. Og hans Fortælling var en Begn, som Sejmour havde lagt ham paa Tungen.

B. Gud! — hvor er jeg! — Edwin! — o Lady! bedrag mig dog ikke!

F. Hans Fortælling var Begn! — Betty! Kun draabeviis vilde jeg gnde Balsom i Desres Saar: — Edwin lever!

B. Barmhjertige Gud!

F. Betty! Kom til Dem selv igjen! — Edwin lever; han kom lykkelig tilbage.

B. Han lever! Han kom tilbage? — Store Gud! (hun synker ned paa Knæ) Hvorledes? min hele Ulykke er paa engang forsvunden! Hvor mildt smiler Himlen med eet ned til mig! — Han lever! Han lever! — Glad mig tusinde Gange igjentage disse Ord. Kun Gud og Edwin er min Tanke! — Gives der endnu nogen Kummer som trykkede mig; endnu nogen Glæde jeg savnede? — Hvor er min Fanny? Hun var Vidne til min Jammer; hun være ogsaa Vidne til min Glæde.

F. Jeg

F. Jeg vil opsøge hende i Haugen.

Lady Gaerwall gif, og lod den henrykte Betty være allene, paa det hun kunde samle sig igjen. Det blev Lady tungt at bringe sin Fortælling tilende: hun tilbragte nogen Tid estertænksom i Haugen, inden hun besluttede at vende tilbage med Fanny. Betty ilede hende imøde, med en mild Bebrejdelse for hendes lange Udeblivelse.

B. Hvorfor tøver De saa længe? Hvorfor iler min Fanny ikke, for at see sin Moders Glædestaarer.

F. De seer jo, hvor glad hun hopper Dem imøde.

Betty trykkede sin Datter med den glædeste Henrykkelse til sine glødende Kinder; men neppe havde den Lille gjengjeldt Moderens Omhed med nogle Kys, før Betty blev ved at spørge:

Fortæl dog videre: Naa, hvorledes kom han igjen? Hvor opholder han sig? Hvorfor søger han ikke at redde sin Betty? — O svar mig dog paa engang, alt hvad jeg vilde spørge Dem!

F. Kunde De paa nogen Tid forglemme at De er Edvins Kone; saa skulde min Fortælling ikke koste mig saa megen Nøje.

B. Disse

B. Disse kort Djeblsks Glæder, har ikke gjort mig tilbøjeligere til nye Kummer. De finder mig ikke uforberedet; thi jeg har fattet den Betænkksomhed, hvormed De nu og da afbrød Fortællingen. Forglem aldeles, at jeg er Betty, at jeg er Edvins Kone, men fyldestgør min Nysgjerrighed.

F. Sejmour, — o hvor ofte maae jeg nævne dette skjændige Navn? — De ville erindre Dem, at han allene opmuntrede Deres Edvin til denne Rejse. Den Omhyggelighed hvormed han søgte at forvise ham fra Europa, beviste, at hans Fraværelse maatte være ham meget magtpaaliggende. Edvin adresserte alle sine Breve til ham, der blev ikke eet af dem borte; men det stod jo i Sejmours Magt, om han vilde meddele Dem Indholden eller ikke. Deres Barselseng hindrede ham i at nytte sin Tid som han vilde, Edvin skulde da være kommen aldeles for tidlig tilbage, og han maatte derfor opholdes, saa at han ikke kom til den bestemte Tid, og at han ikke skulde kunde vende tilbage med den uheldige Flaade, — Evige, vise Forsyn! at just den der saa ivrig arbejdede paa hans Ulykke, skulde derved redde ham fra Undergang! — Sejmour overdrog ham adskillige Privatforretninger, som imod hans
Willie

Willie opholdt ham længer i Indien. Til sidst fik Edwin ikke flere Breve; han havde endelig fuldbyrdet sit Værende, og vendte nu tilbage. Hans Foretagender vare lykkedes ham over al Forventning, thi han havde ikke allene solgt lykkelig i Indien, men Værdien af hans hjembragte Varer derfra, vare nu formedelst de betydelige Søe-Strader i Europa, stegen til en betydelig Højde. Med de gladeste Forhaabninger, og under de ængsteligste Forventninger kom han altsaa tilbage til England. Lord Sejmour modtog ham ved Havnen, og affaar derved Bejen for enhver anden, som havde kunnet forekomme ham med tidligere Efterretninger. Hvad Edwin der erfarede af ham, det vil jeg ikke fortælle. Sejmour veeg nu ikke fra hans Side, han tog ham hjem med sig, og forgiftede hans gode Hjerter, saa at Edwin snart foragtede, og endelig aldeles forglemte sin Betty.

B. O, kunde Edwin forglemme mig, saa har han aldrig elsket mig!

F. Forglemme Dem maatte han; thi hvorledes skulde Sejmour ellers være sikker paa, at jo hans nederdrægtige Handlinger paa engang kunde vorde opdagede? Edwin selv maae sige Dem, hvorledes han baer sig ad, og hvorledes det blev ham mueligt at forandre hans hele Sjæl.

Han

Han behøvede jo kun at troe, hvad Lorden fortalte ham, og det gjorde han vist; han behøvede kun at overlade sig til sine opflammende Lidenskaber, behøvede kun at føle det Skrækkelige af en krænket Kjerlighed, af en fornærmet Trofskab; saa stod alle Veje til hans Hjerter aabne for Lord Sejmour.

B. Til at medskyldige ham har Fornuften tusinde Grunde mod een; men kan De ved disse samme Grunde tilfredsstille mit Hjerter, lindre min Jammer, aftenre mine Taarer!

F. O at jeg kunde! — Skal jeg fortælle videre, min Betty?

B. O ja! bliv kun ved. De kan ikke have noget Skrækkeligere at sige mig.

F. I det mindste intet, som kunde trøste Dem. — Edwin maatte nu stedsse holdes i sin Bildfarelse, han maatte aldrig komme til sig selv. Lord Sejmour forskaffede ham Lejligheder til at drukne sin Kummer i Forlystelser, og var snu nok, med Nydelsen af det Nærværende at forbinde nye Yndigheder for det Tilkommende; Edwin svimlede, og stedsse mere Iysten fulgte han enhver Tillokkelse. Til hans fuldkomne Undergang fattedes nu intet videre, end at han ogsaa skulde bære Dvindelenker; dertil bragte Lord Sejmour ham en vis Lady Pole

Vole under Dinene, og graadig sank Edvin i
Bølerskens Arme.

B. Edvin?

F. Det maae vel have kostet Sejmour
megen Noje, inden han bragte ham saa vidt,
thi den Tid han maatte anvende dertil, var
just ikke den korteste: Men nu troede han ogsaa
at være fadt i Sikkerhed mod ethvert Til-
fælde, og begyndte atter at forfølge Dem. Han
vilde nu give Deres Hjerte det dødeligste Saar,
for derved desto lettere at bemægtige sig samme,
og derfor lod han Dem deres Fanny berøve;
Enken maatte herpaa forskyde Dem, og De
maatte sættes i den elendigste Forsatning, paa
det hans Hjelp skulde være Dem desto mere vel-
kommen. Om dette paa nye mislingede For-
seg tilintetgjorde hans hele Forsæt, eller om
det kun har bragt ham paa andre Tanker, kan
jeg endnu ikke bestemme. Det kunde nu let
bringes dertil, at man kunde arbejde imod den
gode Mand, og berede ham en Løn, som hans
Gjerninger fortjente.

B. O, at vort Hjerte dog kan forandre
sig, saa pludseligt som Aprilvejret. — Seer
De vel nogen Taare i mine Øjne?

F. Vel Dem, at De veed at fatte Dem!
— De maae nu ikke mere tænke paa hvad der

er

er skeet, men hørde Deres Bryst endnu for nogle Dage til en nye Kamp. — Vi rejse i Dag herfra.

B. Rejse? — Hvorhen?

F. Til London.

B. Allerede i Dag?

F. Strax, naar vi have spist; jeg har allerede sejet Anstalt.

B. Saa hastig! — Hvorledes skal jeg kunde fatte mig? — — —

F. Rejsen selv er lang nok til at vi kunne forberede os. — Kun Mod, min Betty! Vi sejre vist!

Ni og tiende Kapitel.

De kom til London, og traadde af i en Gæstgivergaard. Edvins Navn var nu ikke mere saa ubekendt, som før, og en snaksom Opvarterske fortalte Dem strax, at der den følgende Dag skulde være et meget glimrende maskeeret Bal i Edvins Huus, til Ære for Lady Pole. Den endnu sværmeriske Jaerwall fandt denne Lejlighed meget forønsket; hun førte Betty til en Side, og med blussende Kinder og sunklende Dine sagde hun hende: "Nu skal den hele Lord blive demaskeeret, og Edwin skal daagne skrække-

skrækkelig op af sin Drom!" Betty vilde gjøre Indvendinger, men maatte lade Lydy Faerwall beholde sin Billie; hun begreb derhos meget vel, at denne Lejlighed maatte være meget gunstig til hendes Forhavende, og vegrede sig saa meget mindre. Nu underholdt de dem med Balget af deres Masker, og før de endnu havde bestemt noget, kom en Mandsperson med mange dybe Komplimenter krybende ind af Døren.

F. Velkommen, min kjære Walter! (til Betty) Min Veninde. Denne Herre var engang Skibskapitain i Lord Sejourns Tjeneste.

Walter. Mylady behager at skjæmte! Jeg er egentlig kun Sekretær hos Lord Sejmour.

F. Hvorledes staaer det sig med Deres Uniform, Hr. Kapitain?

W. Hvad befaler Mylady?

F. Jeg mener, om ikke enten den samme, eller en lignende Uniform endnu engang skulde være at faae?

W. Meget let, Mylady! Marchandiseren, som jeg laante den af, er altid meget vel forsynet med Sligt.

F. Oh, herligt!

W. Men

W. Men hvortil befaler Mylady en sliq Uniform?

F. De veed, min Hr Kapitain, at jeg kjender ingen større Fornøjelse, end naar jeg kan bringe visse Personer visse Optrin tilbage i Hukommelsen, og et Spøg, som just ved min Ankomst hertil faldt mig ind, vilde jeg ikke for mange Penge give Slip paa.

W. Et Spøg! Hm, ja. Spøg plejer almindelig at give noget at lee af.

F. Rigtig! Jeg vilde kun give Nogen noget at lee af, andet er det ikke.

W. Ha, ha, ha!

F. De leer jo allerede forud, min artige Kapitain! — Jeg seer allerede, at De ikke vil fordærve mig Leegen.

W. Mylady, jeg er til Deres tjenstfærdigste Tjeneste!

F. Saa vil jeg da gjøre Dem Sagen begribelig. — Denne Dame — — er hun Dem formodentlig ubekjendt?

B. (i nderste Forlegenhed) Bedste Lady!

W. (blinkende med øjnene) Jeg har ikke den Gæst — og dog — om jeg ikke tager Fejl — Mistres Betty!

B. Deres Tjenerinde, min Herre!

F. (med bydende Mine) Men, Hr. Kaptain!

W. My-

W. Mylady!

F. De seer, — hellig Taushed!

W. Ikke eet Mul — — —

F. Intet Menneſke maae vide, før vor Afreſſe, hvem vi ere.

W. Ikke en Kat ſkal faae det at vide!

F. Nu, ſeer De, denne Dame, — hendes Skjebne, eller meget mere, hendes Beſlutning, endelig at kcone Lord Sejmours udodelige Kjerlighed, har ført hende til London.

B. Men, min Veninde!

F. St!

W. Vær De kun ubekymret, jeg forſtaaer at omgaaes med Hemmeligheder.

F. Lord Sejmour maae endnu intet vide.

W. Deſto behageligere vil Overraſkelsen være ham.

F. Juſt derfor. — Altsaa jeg og denne Dame onſkede i Morgen ſom Ubekjendte at komme til Sir Edvins Bal. — De har jo dog Indgangsbillet dertil?

W. O ja, i Dag fik jeg den af Mylord.

F. Deſto bedre! Vilde De da vel viſe os den Bevaagenhed, at ledsage os derhen, ſom Skibſkapitain?

W. De bevise mig megen Ære.

F. Det

F. Det Øvrige er saa min Sag. — Det skal blive herlige Løjer!

W. Ganske uforlignelige Løjer.

F. Men man skalde dog vel ikke kunde kjende os?

W. Jh, ingen Sjæl!

F. Skulde vi for tidlig blive kjendt, saa var det hele Spøg fordærvet.

W. Jh, naturligt!

F. Jeg haaber derved at anbefale mig hos Lorden.

W. Og min Kinghed vil ogsaa vide at skrive dette Spøg over alle Spøg paa den lange Liste af sine Fortjenester.

F. Lad mig kun see De indretter Sagen vel: Min Veninde vil finde Lejlighed til at holde Dem skadesløs.

W. Deres hengivne Tjener anbefaler sig i Deres høje Bevaagenhed. — My-lady Gaerwall veed, hvor meget jeg stræber at gjøre mig fortjent af Mylords Kjønte Veninder.

F. Jeg har allerede anbefalet Dem, Kjere! — Tjenerinde. Hr. Kapitaen! — Kun Taushed!

W. (Knyttede hendes Haand.) Usvigelig Taushed!

Lady fulgte den tjenstberedvillige Mand til Døren, og blev nogle Øjeblik ude. Betty vovede nu først atter at drage friere Ande. Endnu havde hun dog ikke ganske sat sig, da Faerwall kom tilbage.

B. Men for Himlens Skyld!

F. Frygt ikke! Et Skuespil for Guderne skal det blive; herligt! herligt!

B. Kan man kun lide paa Sekretæren?

F. Ham? — En Haandsfuld klingende Mønt gjør den Karl til Kongemorder! — Han drømmer ikke om andet, end hvad jeg vil have. — Kunde jeg vel skaffe mig nogen bedre Spion hos Lorden, end ham? Han har, indtil de mindste Omstændigheder underrettet mig ved Breve om deres hele Historie; han er Sejmons skjændigste Fortrolige, hans Kobler, hans Mægler, hans Vaabendrager ved alle hans Riddertog; og dog vilde jeg kjøbe hans Herres Liv af ham for tre Pund.

B. Hvilket skjændigt Kreatur! — Men hvor vil det gaae ham, naar Lorden erfarer hans Utrofskab?

F. Naar den ene Bedrager lærer at kjende den anden? — Det bryder jeg mig intet om! Naar kun vi opnaae vor Maal, maae de siden

ren-

rende med Hovederne mod hinanden, Ise eller græde; det er mig ligemeget.

Mellemtiden til Ballet blev nu anvendt til at besørge Pynten. Betty kunde ikke bestemme sig til nogen senderlig Maske, da hun altid havde haft Afstke for flige, Sandheden fornedrende, Daarligheder, og fordi hun just nu allermindst var stemt dertil. Hendes Kummer havde desuden gjort hende noget ufsjendelig, og hun behøvede blot at skjule sit Ansigt's Hovedlineamenter, saa var hun sikker nok paa, ikke at vorde kjendt. Lady Faerwall fulgte hendes Exempel; og hvem der ogsaa havde betragtet dem, skulde derved intet videre opdage, end tvende meget beskedne Masker. Fanny lod de blive tilbage hos Pigen.

Herr Skibskapitainen indfandt sig til den bestemte Time, og vilde strax afsted med sine Damer. Men Lady Faerwall fandt det bedre at tøve endnu lidet, og Hr. Kapitainen maatte finde sig i at bestille Bognen en Time seener. Betty var i Sekretærens Selskab ikke istand til at tale eet Ord, og gik ind i et Sideværelse, indtil Lady lod kalde paa hende.

O hvor ængstelig slog hendes Hjerte, hvor skjælvende hendes Knæe, hvor bævende urolig gik hendes Aande fra det bængstede Bryst!

Dame: Bibl. 6te B. R Det

Det var en suur Gang hun havde at gaae, og dog maatte det skee. Hun bad, hun samlede sig saa godt hun kunde, og bød endelig Pads sin Arm.

Tredivte Kapitel.

Edvins Huus gav Gjenlyd af Glædens Indelige Jubel, det skinnede som et fortryllet Slot; Forsalen vrimlede af vimsende Dvvartere. Vine fra Forbjergene af Spanien og Afrika, fra Champagne og Burgund, fra Rhin og Mosel, de meest krydrede Drikke af andre Slags, og de smagfuldste Lækkerheder, purrede, under Navn af Forfriskninger, de allerede ophidsede Gæster endnu mere; Dignene funkede paa hver Dands, Kinderne blussede paa hver Dandsende. Her trykkede en seerfuld Alcide en svævende Hebe til sit bankende Bryst, og hisset syntes Pyramus og Tisbe at verle hemmelige Kysse. Mange dandsede, og hvem ikke det vilde, fandt Beslighed nok til at adsprede sig.

Iblandt de sidste var Festens Dronning, og Edvin hendes smidige Slave. I en simpellere Dragt havde hun maaskee kundet tælles

En

Enhver, thi hun var ikke ilde dannet, og havde hist og her noget ved sig, som havde fortjent Navn af det Skjønne. Men her havde Naturen ikke laant hende et eneste Blomst; hendes Haar slagrede ikke i ukunstlede Lokker om hendes Hals, hun kunde hverken rødme eller blegne. Enhver Yndighed var laant, enhver Skjønhed røvet; hun lignede et urimeligt Malerie, hvortil en tankeløs Kunstners smagløse Phantasi fra alle fire Verdens Hjørner har sammenplukket de enkelte Dele. Et hvert Skridt, enhver Bevægelse med Hænderne, enhver Gebærde syntes at ville befale: "jeg vil at man skal finde mig skøn!" — Gjælle og Narre hyldede hende, og mange Uge af hendes Skjøn, uersarne Berlinsger i Kunsten at tælles, trængte dem nysgjerrige om hende, som for at affstjæle hende Kunsten, og beskuede hende som en Modesdukke.

Bed hendes Side kom Edvin krybende, fornedret af hende fra Mand til et quindagtigt Bæsen. Bed sine antagne Qvindesæder lig nede han en skjæggelos Dreng; forvendt ved Fraadsferie, Svier og dets Følger, var han ukjendelig for Enhver, der før havde kjendt ham som Betty's værdige Mage.

Kun Lord Seymour var bleven sig selv tiig. I alt hvad der foregik syntes han kun at tage liden Deel; han lod, som om han her ikke var paa det Sted, hvor han kunde være ret fornøjet, hans Mine var alvorlig, hans Dypførsel beskeden; han spejdede kun med Øjnene, og lurede med Ørerne.

Lady Pole havde endelig seet sig møet paa den larmende Brimmel, og ønskede, i et affides Kabinet at finde en mere utvungen Underholdning. Anstalterne dertil vare snart gjorte, og Edwin og Lorden gjorde hende Selskab.

Kapitainen og hans Masket havde allerede nogen Tid beseet dette Skuespil, uden sænderlig at vorde bemærkede; thi Edwin havde modtaget dem med en ubetydelig Kompliment, og Seymour var nogle gange gaaet dem forbi, uden at lægge Merke til dem. Betty havde siddt sig paa et affides Sted, fordi hun ikke bedre vidste at skjule sin Forlegenhed, og for et Syns Skyld havde Lady Faerwall dandsset nogle gange igjennem Raden med Kapitainen. Endelig tog hun Betty ved Haanden, og hvidskede hende i Øret: "Det er Tid!" — Herpaa gave de Kapitainen Armen, og lode sig uden videre Omstændigheder føre ind i Kabinettet.

Selskabet sad ved l'Hombre-Bordet, Lord Seymour blandede just Kortet, og Edwin førte sin Herskerindes Haand til Munden. De syntes ikke gjerne at see, at nogen vovede sig, saa ubuddet at trænge sig ind i deres Selskab; thi Borden stod hastig op, og bad, de vilde demaskere dem, om de ikke vilde være det øvrige Selskab til Byrde. Lady Faerwall tog ogsaa strax sin Maske af.

F. Naar Deres Herlighed ikke tager det unaadigt op.

S. Hvorledes? — Lady Faerwall! — Fortreffeligt! — den behageligste Overraskelse!

E. Mylady! jeg skatter mig lykkelig. — Mylord, intet kunde være mere ønskeligt! — Og det end og i Selskab? — Formodentlig Herr Kapitainens Frue?

Sekretæren besvarede dette med et stiltiende Nej.

S. Mylady! det lader som Deres Selskaberfke er meget bly?

F. Saa omtrent; hun er fra Landet —

E. O jeg beder, min smukke ubekjendte Dame!

Betty gjorde en Bevægelse, der lod til at hun vilde bede Lady om Tilladelse.

F. Om

F. Om Lady Pole tillader?

P. Hvortil disse Omstændigheder? —
Jeg beder!

Nu demaskerte Betty sig, hun hestede først sine Dine fulde af Laarer paa Edwin, fra ham paa Lady Pole, og saa tilsidst med Foragt paa Lord Seymour.

S. For Dævelen! hvad er dette?

E. Hvad seer jeg!

P. Mylady! Hvad skal dette betyde?

F. Intet videre, end hvad De seer, en Demaskering. Derpaa vendte han sig til Sekretæren, som just greb til Døren.

F. De behager at blive, min Hr. Kapitein!

Sekr. Jeg — troede, at jeg var tilovers her.

F. De tager Fejl: De behage ogsaa at demaskere sig.

Sekr. Med Mylords naadige Tilladelse!

S. Fordømt! — Walter!

F. Nu Mylord? — Naa Sir Edwin?
— — De tier? — Sir Edwin! vil De overbevise Dem om Deres Kones Uskyldighed og om Lord Seymours Nederdrægtighed; saa læs i Morgen denne Adresse, og følg den.
— Lord Seymour! De er demaskeret. —

My-

Myhlady Pole! i Morgen spilles der vel ikke mere, søg derfor heller endnu i Aften at vinde; thi Deres Selskab er meget adspredt. — Herr Kapitain! vi takke Dem for god ledsagelse, bliv De her, og vogt Deres Herre for Strik-ken eller Themsen. — Hvorfor saa takkefuld Mylord Sejmour? Disse fordrejede Miner ere sandelig mere end ondt Lune. Hvad dog en Bedrager uden Maske er et afskyeligt Uhyre! — Min Betty! vor Forretning er til Ende, kom!

Hun gav hende Armen, og gik til Døren med hende, men Edwin ilede efter dem, og greb Betty's Haand: "Min Betty!" Ogsaa Betty vendte sig om, og stammede halv afbrudt: "Min Edwin!"

"I Morgen, i Morgen, Sir Edwin!" sagde Lady Faerwall, og rev sin Veninde bort med sig.

I det de gik tilbage igjennem Dandsesalen bleve de begge kjendte, og alle Partier sprang fra hinanden. En Deel løb til Bærelset hvor Edwin opholdt sig, en anden til Betty, og tilsidst kom begge Dele tilbage, uden at være blevne hørte. Instrumenterne forstummedes, og Selskabet skildtes forstyrret ad.

Betty havde ikke mere seet sig tilbage, men var ifet hjem med Lady Faerwall. Lorden og hans Sekretær snege dem uden Omstændighed hemmelig bort; kun Lady Pole blev tilbage, og gjorde sig længe Umage for at bringe Edwin til at tale; endelig lykkedes det hende, at udlokke den Bøn af ham: at hun ville gaa bort.

Det hele Bal havde taget en sorgelig Ende! Man kan let slutte sig til, hvorledes Betty og Edwin maae have tilbragt denne Nat; men hvad Tanker Lord Seymour faldt paa, det synes at fordre en nærmere Forklaring. Sekretæren fulgte ham skjælvende ind i hans Kabinet; Lorden lukkede til efter sig, greb ham i Brystet, og holdt det strengeste Forhør over ham: det elendige Menneſke tilstod, alt hvad han vidste, og undskyldte sig saa godt han kunde; men hans Undskyldninger hjalp ham kun lidet, thi han gav ham strax Huus-Arrest, og lod ham bevogte ved tvende af sine Tjenere, med den Betydning, at han maatte belave sig paa, med neste Kolonist-Transport at vandre til Amerika. Tjenerne truede han med, at de skulde gaae i hans Sted, om de lode ham undløbe.

Men hvad han nu videre skulde gjøre, det vidste han ikke, Han kjendte Faerwall, han

han vidste, hvor nøje hun kjendte ham, og frygtede for hende, som Mørket for Lyset. Den hele Sag var et tungt Problem for ham. Alt gryede Dagen, og endnu havde han intet besluttet. Han forlod Sengen, og gik endnu længe med hurtige Skridt frem og tilbage. Endelig faldt det ham ind, at Edwin endnu var Hovedpersonen, han havde at henvende sig til; at han bedst kunde vinde ham ved en forekommende Tilstaaelse, og at endnu meget var mueligt, om Edwin, — om Lady Pole, — hm! hvad behøvede han i dette Øjeblik at vide mere? Han gav sig til at smaaasynge, og drak sin Thee.

Efter Paaklædningen gik han strax til Edwin; denne var i Begreb med at gaae til Betty, og saaledes stemt, at Vorden længe maatte bede, inden han fik ham i Tale. Endelig Inffledes det ham dog, og han aflagde den renefte Bekjendelse for ham, om sin hele Forbrydelse. Edwin overfusede ham ikke, ej heller tilgav han ham; han bad ham kun, at han vilde gaae bort. Seymour var nu vel kun halv tilfredsstillt, men han forlod ham dog, fordi han troede at see, at Sagen endnu kunde faae en god Bending.

Et og tredivte Kapitel.

Betty ventede paa Edwin med bankende Hjerter. Synet af Lady Vole havde opvakt Følelser hos hende, der truede hendes hele Kjerlighed til Edwin med Undergang. Hun aabenbarede ikke dette for hendes Veninde, og Lady, som merkede hendes Uro, gjorde sig forgjæves Umage for at adsprede hende. Hun taledede lidet, og søgte ganske at forberede sig til Samtalen med Edwin. Han kom tidligere, end hun havde ventet ham, og Betty bad sin Veninde først at modtage ham, fordi hun bedst kunde overbevise ham om hendes Uskyldighed, og fordi hun selv ikke var istand til at føre Ordet til sit eget Forsvar.

Lord Sejmours Bedragerier vare snart lagte for Dagen; thi Edwin havde jo hørt hans egen Tilstaaelse; men nu skulde han undskylde sig for Følgerne, hvortil han derved havde ladet sig forlede, og det kunde han ikke. Han tog sin Tilflugt til Spidsfindigheder, han frembragte de elendigste utilstrækkeligste Grunde, og blev igjendreven; han vilde anføre Beviser, og blev bragt til Taushed. Som han nu stod der saa ganske værgesløs, og vidste hverken at

erkjende sig skyldig, eller at forsvare sig som
 Uskyldig, tog Lady Ordet:

"Sir Edwin! De er bleven bedraget paa
 en Maade, som en Mand ikke let lader sig
 bedrage. Thi naar De ikke havde lader Dem
 Lord Sejmours Benskab paatrænge, som om
 det havde været rede Penge, saa havde De
 dog i denne saa vigtige Sag ikke saa ganske og
 allene troet denne Ven, men tillige spurgt andre
 fornuftige Mænd, eller Venner, eller dog
 saadanne Folk, som nødvendig maatte vide noget
 om Sagen, og De maatte da endelig have erfaret
 Sandheden. Men Lord Sejmour var Dem
 nok, De troede ikke at behøve mere. —
 De indseer nu, hvor falskt De tænkte, og nu
 raader en Kvinde Dem, at De i Fremtiden
 maae handle klogere. Deres Fejl er stor, men
 dog tilgivelig, allerhelst, naar man antager,
 at De da endau havde et usfordærvet Hjerter,
 og at den, som ikke selv er istand til at bedrage
 andre, allerlettest selv bedrages.

"Men nu videre! — Hvor kommer det
 sig, Sir Edwin, hvor kommer det sig, at De
 derefter saa ganske afslagde Deres forrige Skik-
 kelse, og saa pludselig rev Dem løs fra Dyd
 og Nærskaffenhed? Jeg taler som jeg tænker,
 og forsikrer Dem aabenhjertig og ligefrem,
 at

at dette ikke gjør deres Hjerte, og endnu mindre
 Deres Forstand Vre. Jeg er ikke Deres
 Kone, kun Begynde af den Ædle, som før
 var elsket af Dem, og dog føler jeg saa megen
 Medlidenhed for Dem, at jeg ikke længer kan
 holde mine Taarer tilbage. — — Mand!
 saa aldeles kunde De forglemme Dem selv?
 Saa dybt kunde De fornedre Dem, og for at
 takkes denne Bedrager kaste Dem for en nedrig
 Skabning, der ikke engang er værdig til at
 kysse deres ædle Kones Fodsaaale? — O hvor
 langt staaer Betty heri oven for Dem! Den
 Gode lider, lider Helvedsqualer for Dyden;
 Hun, en Kvinde, skyer hverken Farer eller
 Døden selv, vil heller flye fra en Elendighed
 til en anden, end bringe sin Dyd som et Offer
 for Nødvendigheden; — og den Mand, der
 skulde være hendes Bedfager igjennem Livet,
 falder uden at være forfulgt, og uden at opreise
 sig igjen. Dem selv, fortjener De endnu
 Agtelse, fortjener De endnu at elskes af en
 Kone, som Betty? Ved Gud! det er over
 menneskelig Ædelmodighed, om hun tilgiver
 Dem! — End mere! (ved disse Ord bragte
 hun Fanny ind) Hviz er dette Barn? — Hu!
 Det kjender Dem ikke! det ved ikke at det har
 Dem til Fader. O hvilken Skjændsel! De
 for-

forglemmer dette Barn endnu mere end Moderen! — De staaer der endnu kold som en Steen, værdige dog Deres Barn en Omfavnelse. De er rørt — Vel! en anden Talerinde skal end mere bestorme Deres Hjerte.

Edvins Taarer brød strømmevis frem; han tog Fanny i sine Arme, trykkede hende med al Faderkjerligheds Følelse til sit Bryst: uudsigelige vare hans Følelser. Nu traadde Betty ind. O, at jeg kunde tegne hende, i Stilling og Gebærde, hvor dydig og ærbar, hvor nedbøjet og dog behjertet, hvor bestemt og dog hvor smil tilbageholdende hun nærmede sig ham! Edwin styrtede ned for hende, greb hendes Haand, han vilde tale, men fattedes Ord.

B. Staae op, Sir Edwin! En slig Fornedrelse skikker sig ikke i det Forhold vi staae i til hinanden. — De syntes engang at elske mig, og valgte mig til Deres Kone. Jeg vil langt fra ikke gjøre Dem Bebrejdelser. De besad min Gjenkjerlighed, og om De end har kunnet forglemme dette, saa forglemte dog ikke mit Hjerte det. — Jeg formaaer ikke at tale meget. — Den utyffelige Bildfarelse, hvori Jordens troløse Venfkab har sadt os begge, har senderreven vor Kjerligheds gyldne Baaud, og forstyrret al min Lyfsalighed paa Jorden.

Uffhl.

Ufkyldigviis finder jeg mig i den Bebrejdelse, at jeg skulde være Aarsag dertil. Alt det øvrige falder paa Dem. Lady har sagt Dem nok. — Hidindtil har De kunnet være lykkelig uden mig; De nød meget, som De ved min Side aldrig vilde have nydt; Livet er nu først bleven Dem behageligt, end og Kjerlighed har atter forsonet sig med Dem. Min Dom over det øvrige hører ikke hertil. — Hvor uretfærdig var jeg, om jeg vilde fordre, at De for min Skyld skulde forlade den blomsterrige Vej De har betrædet; bliv fremdeles ved, og vær lykkelig, — lykkeligere end — ved mig!

E. Jeg Ulykkelige! o vee mig!

B. At retfærdiggjøre mig hos Dem, det var alt hvad jeg attraaede; De maatte gjøres opmærksom paa Deres fortroelige Ven; det var altsaa nødvendigt, at jeg endnu een gang viiste mig for Dem. Jeg gjør det ikke, for at forsvare mine retmæssige Fordringer paa Dem, eller misundelig at forstyrre Deres indbildte Lyksalighed; men for at berolige mig selv, og tillige, for ogsaa at befrie Deres Hjerte for en hemmelig Kummer, som dog maaskee undertiden, og midt i Deres største Fornøjelser, ville have forurolet Dem. —

Saa

Saa maae vi ogsaa fornemmelig forene os om en vis Sag, som er det eneste, hvortil vore nærværende Pligter endnu forbinde os. —

Sir Edwin! dette Barn er Deres Datter. Af min Rigdom skal hun faae den Deel jeg kan give hende; jeg vil opdrage hende, jeg vil danne hendes Hjerter og hendes Forstand, jeg vil lægge Grunden til hendes evige Lyksalighed: men mere kan jeg ikke; thi De veed, at jeg i Henseende til mine udbortes Omstændigheder er saa fattig, som da jeg blev født. Hvad der endnu kan udfordres til hendes Lykke i Verden, det kan, det bør De give hende; thi De er en riig Mand og hendes Fader. Jeg beder, unddrag ikke det uskyldige Barn Deres Understøttelse! — Hvad mig selv angaaer, saa overlader jeg det blot til Deres Edelmodighed, om De vil bestemme mig noget vist aarligt, eller ikke. Jeg ved ikke, hvoraf jeg ellers skal leve. — Tillsætter De mig noget, skal jeg derved stedse taknemmelig erindre mig Deres Velgjørenhed.

E. Ved Gud, det er for meget!

B. Bliv ikke utaalmodig, Sir Edwin!

— tør jeg haabe, at De opfylder min Bøn?

— De veed nu mit hele Forlangende, De maae ogsaa bedre end jeg vide, hvorledes —

vor

vor Skilsmisse — efter de borgerlige Love —

E. Betty, Betty!

B. De maae selv bringe alt dette i Rig-
tighed; thi jeg er ikke skicket dertil.

E. Betty!

B. Vi opholde os her saa længe, indtil
jeg er i Rig-tighed med Dem.

E. Min Sjæls Hustru!

B. (med alvorligt Ansigt.) Sir Edwin, fornærm
mig ikke!

E. Mishandlede . . .

B. De har ikke mishandlet mig.

E. Ulykkelige Kone!

B. (udbrændende i Taarer.) Ja tilviffe, ulykkel-
lige Kone!

E. Disse Taarer! — Ha, Uffkum!
det er din Gjerning! — Gode, fortreffelige
Kone! Gjennemtrængt af Anger seer du mig
her for dine Fodder; hav Medynk med mig,
tilgiv mig, om du ikke vil at jeg skal fortvivle!
Giv mig dit Hjerte, giv mig din Omhed igjen,
red mig, eller jeg er evig forloren!

B. Staae dog op, Sir! — sandelig,
jeg kan ikke see Dem saa ydmyget!

E. O, ikke denne frastødende Kulde!
Kald mig atter Du, kald mig Edwin, Mand;
eller lad mig heller døe for dine Fodder.

B. Giv

B. Giv mig min gode Edvin, min trofaste Mand igjen, og jeg vil omfavne Dig derfor, som jeg omfavnede ham paa vor Lyksalighedsdag. Jeg seer vel din Skikkelse; jeg hører din Stemmes men hvor er dit rene gode Hjerter, hvor er af den Nærskaffenhed der før boede i din Barm? — Alt er tabt, bortkastet, opofret til en skjændig Bolerkke! O, Engle! græder over den der sank fra Dydens Trone, ned i den sorteste Afgrund! — Hvorledes skulde jeg endnu kunde elske Dig, bortkastede, besmittede. . . .

E. O hold op! Min Forbrydelse er stor, jeg har besmittet mig med den sorteste Last; vee mig! min Samsittighed straffer mig forfærdeligt derfor; — men har Du endnu et menneskeligt Hjerter, er Du endnu saa god, som Du var, da Du først elskede mig, saa ræk mig din Haand til Forsoning! Den alvidende Dommer straffe mig med evig Forbandelse, om jeg nogensinde igjen skulde krænke Dit gode Hjerter! — Betty, tænk at jeg er Menneske, tænk, det er din Pligt at redde elendige Mennesker, naar du kan; og kun Du kan, Du bør redde mig! eller hvad, om jeg nu forstødt af Dig, henvandrer den Fordervelsens Stie jeg hidtil har betrædet, eller om jeg i min Fortvivlelse begaaer en Gjerning, hvorved jeg lægger Forbrydelse

Dame-Bibl. 6te B. D brydelse

Forbrydelse til Forbrydelse; og eet af begge vilde visselig ssee; o maatte da ikke Du anklage Dig selv, at Du havde bragt mig dertil? Og kan Du det? — O nej, nej! dertil er dit Hjerte meget for godt.

B. O, at det skulde komme saa vidt med os! Edwin, erindre Dig de forrige Tider, og see, hvad vi nu ere. Jeg beder Dig, gaae fra mig: Du er ikke mere den Du da var! Staae op, slip mig! Jeg kunde ellers — jeg maatte — —

Fanny kom ind, — bestyrtset over Edvins Graad og sin Moders Smerte, opløstede hun sine Hænder mod Moderen og raabte i den sømmeste bedende Tone: "Ah Moder! kjere Moder!

B. Ogsaa Du! — Nej det er for meget! — Fanny! kjender du denne Mand?

Fanny. Lady sagde jo, at han var min Fader!

Faerwall. Ogsaa jeg vil hjelpe dig at bede, kjere Fanny! — Gode, sønne Betty! De har jo kunnet tilgive mig. — — —

B. (Styrrende sig i hendes Arme) Ha, hvilken Kamp!

F. Sir Edwin, kan dette Optrin ikke røre Dem. — — —

E. Mye

E. Myhlady! — De seer mine Taarer.

En højtidelig Taushed bemægtigede sig dem alle. — Endelig fattede Betty sig:

B. Edwin! Dat Gud ville tilgive Dig, som jeg nu tilgiver Dig: Hans Faderhaand velsigne vor nye Forening!

E. Gode, ædle Sjal, du giver mig mere end Livet.

B. Gud! hvilket Møde!

Bed disse Ord faldt hun ham om Halsen, og enhver af dem overlod sig til sine Følelser.

To og tredivte Kapitel.

I Jordens Store! hvad ere eders glimrende Højtider, hvad eders Gudemaaltider imod denne stille Forsoningsfest, som disse fire Edle helligede ved Taarer!

Betty havde uden Tilbageholdenhed overladt sig til sit Hjertes Udgydelse; men endnu var ikke alt gjort hvad der burde gøres; og hun var derfor nød til at afbrøde disse hende saa hellige Øjeblikke.

B. Kjere Edwin, hvorledes staaer det nu med Lorden, og med Lady Pole?

E. Fra dette Djeblik ophæver jeg al videre Forbindelse med dem begge.

B. Kan Du det?

E. Hvilket Spørgsmaal!

B. Bedrag dig ikke selv!

E. Mig selv? — Gode Betty, Du har tilgivet mig, og Tilgivelse udletter enhver Hevn; men slige Vebrejdelse er ogsaa Straf. Hvad var jeg, om jeg ikke skulde kunne hade den Mand, der saa bedrog mig? Troe mig, saa megen Agtelse jeg baer for ham før, saa inderlig foragter jeg ham nu. Han er en Slange, som lod sig lægge i vor Faders Barm, for at vorde os desto farligere. Den gode Fader! maatte det ikke have indskrænket hans himmelske Bøjsalighed, om hans udødelige Aand har kundet bemærke vor Vandel hidindtil.

B. Naar du saa tænker, vil jeg troe det er dit Alvor. Men, kjære Mand! — at tænke ret, og at handle ret, ere sjelden saa nøje forenede med hinanden, at det sidste stedse maatte være en nødvendig Folge af det første. Endnu i Dag kan du udføre dit Forsæt; og jo beredvilligere jeg finder Dig dertil, jo større skal mit Haab være om din Forbedring.

E. Solen skal ikke gaae ned, før jeg har tilfredsstillet Dig! Jeg vil med Eet gjøre Ende
paa

paa Alt; jeg vil strax tilskrive Lord Sejmour; at jeg foragter ham saa inderlig som han fortjener det.

B. Og Lady Pole?

E. Hun er Sammensvoren med ham, og fortjener samme Behandling.

B. Eller maaskee meget mere Skaansel. Hendes foragtelige Haandtering er sandshuligvis en ulykkelig Følge af hendes ublide Skjebne. Hidtil har Du underholdt hende; hvorledes vil det gaae hende, om Du paa eengang slaaer Haanden af hende?

E. Hun skal jo være en Betslægtet af Lordens; folgelig maae han — — —

B. Betslægtet? Nu ja, Lord Sejmour har vel allerede udslettet hende af sit Slægtregister; thi hendes Tjeneste er ham nu til ingen Nytte.

E. Ah! Hun vil vel vide at hjælpe sig.

B. Det er; hun vil søge ved en anden at erholde det, som hun nu maae savne hos dig; og altsaa blive ved at være lastværdig. Men maaskee hun endnu kunne forbedres, maaskee — dog det vil vise sig. Hun fortjener ikke min Forben; men de vigtigste Marsager bevæge mig dertil. Kjender Du saa lidet til det quindelige Hjerter, at Du ved en slig Skilsmisse ikke
 skulde

ffulde have noget at befrygte af hendes Ondskab, eller i det mindste af hendes Tunge? Om hun end ikke foraaede andet, end dine Svagheder; saa var det jo ikke et ringe Tab for din Ære. Nei, Edwin, Du tør ikke begegne hende som Lorden! Jeg kender lige saa lidet til hendes Tænkemaade, som til hendes Herkomst; men jeg kender mit Køn, og veed hvad det er istand til at udrette. Overlad mig Udfeirelsen af denne Sag. — Og nu nogle Spørgsmaale, min kære Edwin, som Du maae holde din Kone til gode! — Lykken var dig gunstig, Du vandt store Summer i Indien, Du har hidindtil kunnet holde et glimrende Huus, og udvidede tillige dine Forretninger; men har Du ogsaa afdraget din Gjæld?

E. Nei!

B. Jeg tænkte dog, det havde kunnet skee.

E. Jeg har ofte villet; men Lord Seymour vilste mig stedse tilbage dermed.

B. Hvor meget er Du ham vel skyldig?

E. Meget, saare meget!

B. Hvorledes stod dine Udgifter hidindtil i Forhold til Dine Indkomster?

E. Mine Indkomster ere anseelige; men mine Udgifter vare endnu større.

B. Og

B. Og Lady Pole kostede Dig . . .

E. Vel mere, end jeg selv tør være beskjendt.

B. Du spillede ogsaa?

E. Ja!

B. Og . . .

E. Tabte mere end jeg vandt.

B. Men din Bogholder og dine Handelsbetjenter ere Dig dog vel troe?

E. Jeg har endnu aldrig sadt dem paa Prøve.

B. Men hvorledes staaer overalt dine Sager?

E. Det maae jeg først spørge min Bogholder om.

B. Jeg forfærdes! Hvorledes kunde Du saa aldeles forglemme Dig selv. . .

E. Hvor skulde jeg faae Tid til at tænke paa slikt?

Betty troede at merke, at Edwin ikke havde ventet sliige Spørgsmaal, og bred derfor af. Hun bad ham kun, at han om mueligt strax vilde betale Lord Sejmour. Han forlangte, at hun med hendes Datter og Lady Faerwall vilde følge med ham hjem; men hun svarede ham: det skeede ikke, før hun var forvissset om,

der

der at finde et uforstyrret Opholdssted. Edvin
gik altsaa hjem, og skrev:

"Mylord!"

"Jeg er atter forsonet med min Betty, og
forbauses over den Række af hemmelige Anslag
jeg har opdaget, og som alle havde min Under-
gang til Diemed. Jeg afholder mig fra al
vidtløstligere Forklaring over det Forbigangne,
og forsikrer Dem kun paa det helligste, at jeg
for Fremtiden skal vide at forsvare mig mod en-
hver Fare. Deres Herlighed kan lettelig ind-
see, at vi under slige Omstændigheder ikke længer
kan være Venner, og jeg anser mig lykkelig,
om jeg ved disse faae Linier kan tilintetgjøre en
Forbindelse, som allerede har efter har truede
mig med Fordærvelse. — Jeg er i Deres
Gjeld, og har befalet min Bogholder, at han
endnu denne Dag indløser mine Gjeldsbeviser
fra Dem. Jeg skulde vel ogsaa takke Dem,
fordi Deres Underkøttelse gav mig Lejlighed til
at erhverve, hvad jeg endnu i rette Tid kan
bringe i Sikkerhed for min Familie; men Bel-
gjerninger der have slige Hensigter til Grund
fortjene ingen Tak. — Forbandet være det
Djæblisk der bragte Dem ind i vort Huus; De
kom kun, for at gjøre de uskyldigste Mennesker
ulykkelige! Tag til Takke med dette Lidet; —

jeg

jeg kunde ikke undertenke det — men forskaaen mig for Svar, eller meget mere, for Deres egen Nærværelse; thi dette blev mig uudstaaeligt, og hiint maatte jeg sende Dem ulæst tilbage. — Maatte dog hermed Lyften forgaae Dem, til paa en saa nederdrægtig Maade at undergrave gode Borgeres Lykke og Ære! — Med sædvanlig Agtelse for Deres Stand, men med Foragt mod Deres Person, er jeg o. s. v.
Edvin.

Dette Brev blev Lord Sejmour overleveret, og han lod som om han ikke vilde besvare det. Edvin spiste til Middag i Gæstgivergaarden med Betty, og fortalte hende, hvad han imidlertid havde udrettet; hun omfavnede ham derfor, og bad ham at blive fast i sin Beslutning. Hele Selskabet var besjælet af Benskab og Kjerlighed, og den gladeste Eendrægtighed sammensøjede alles Hjerter, i det Lady Pole blev anmeldt. Edvin, Faerwall og Fanny gik ind i et Sideværelse, og Betty modtog hende, vel ikke uden Forlegenhed, men dog saa, at hun inden faae Øjeblikke havde vundet hendes hele Fortrolighed.

Lady Pole var egentlig affendt fra Lord Sejmour, for atter at bringe Sagerne i Orden efter hans Dnske. Han havde nøjagtig underrettet

rettet hende om alt hvad hun havde at gjøre; hun begyndte ogsaa at spille sin Rolle; men den sagtnodige Maade, paa hvilken Betty bezeugede hende, og det ædle Sindelag hun opdagede hos hende, gjorde strax Forandring i hendes Plan, saa at hun blot hørte Betty, og lidt efter lidt aldeles forglemte, hvorfor hun egentlig var kommen.

Betty forsikkrede hende først, at hun tilgav hende den utilladelige Omgang med hendes Mand, og med megen Estertryk lagde hun til: at hun var langt mere tilbøjelig til Medlidenhed, end til Had mod hende. Herpaa skildrede hun hende Lord Seymour, eller meget mere fortalte hun hende, hvad hun vidste at fortælle, uden at gjøre sig sønderlig Umage for at føre stærke Beviser imod ham, eller med Kunst at lægge hende hans sorte Karakter for Dine. Denne Fortælling varede længe. Lady Pole blev mere og mere forundret, og man kunde let merke, hvorledes den gode Betty ganske uvilkaarlig drog hendes Hjerter til sig. Betty blev omsider rørt, udbrod i Taarer, og Lady Pole græd med hende. Uden at oppebie Slutningen af Betty's Fortælling, udbrod hun i de heftigste Forbandelser mod Lord Seymour; hun tilstod uadspurgt, at hun var kommen efter hans

hans Tilskyndelse, og hvorledes han havde instrueret hende; men hun svor tillige, at hun nu afskyde ham, og at hun nu vilde krone sin egen Undergang med hans Fordærvelse.

"Ah — blev hun grædende ved — jeg er ulykkelig og tillige strafværdig! Ogsaa jeg var en ædel Mand's Kone. — Ha, hele Helvede raser imod mig! — Hav Medynk med mig! — Jeg kan — jeg tør ikke aabne mig for Dem. — Sejmour! Djævel! Hjælp for den uheldige Fange, som du uskyldig fastede i Lænker! — Madame! jeg iler til Kongen; jeg vil kaste mig for hans Fødder, anklage mig selv som en Forbryder, jeg vil bekende og aabenbare ham hvad jeg ved. Fængslet skal aabnes, Lænkerne falde af, og da vee — vee Dig Sejmour!" Betty stod forbauset, hun vilde tale, men Lady Pole var allerede ude af Døren. Ligesaa forbausede vare ogsaa Edwin og Faerwall, som havde hørt alt, og nu kom tilbage fra Sideværelset. Ingen vidste at forklare den egentlige Sammenhæng i denne Sag, og man maatte oppebie Tiden der skulde opdage denne Hemmelighed.

Edwin gik til sit Kontoir, thi Betty havde atter indstændig bedet ham, at han dog vilde give hende Underretning om sin Forsætning.

Snart

Snart fandt han, hvor stet hans Sager stod; thi overalt herskede den største Uorden, og der gik nogle Dage hen, før han kunde gjøre en sandsynlig sikker Beregning. Et Aar længer, saa havde hans hele Undergang været uundgaaelig. Betty erfarede dette, men Tabet, hvor stort det end var, Frænkede hende nu ikke.

Under Dagen efter at Lady Pole havde været hos Betty, fik hun følgende Billet fra hende:

"Madamed!"

"Hvad der allerede for længe siden burde skeet, er nu fuldbyrdet, og hele London maa inden faa Dage erfare Følgerne deraf. Naar De modtager dette, er jeg formodentlig allerede ved Kanalen, for at sige et Opholdssted, som jeg med de største Forbrydelser har vanhelliget. Hvo veed, hvilket sorgeligt Lod der venter mig! Forbandelse og Ulykke over den, der forledede mig til Handlinger, for hvilke end og Djævelen maae sialve tilbage! Lord Seymour skal ingen- sinde mere afbryde Deres atter tilkjæmpede Ros; det drister jeg mig til at forsikre."

"Pole"

Lord Seymour havde Aftenen tilforn lagt sig fortrædelig til Sengs, fordi han stedse sorgjæves havde ventet paa Efterretning fra Lady Pole.

Neppe

Neppe var han sovet ind, før han atter paa en meget ubehagelig Maade blev opvaaagnet. En Officier med en stærk Bagt traadde for hans Seng, og med faae Ord sagde ham: at han efter Kongens Befaling skulde bringe ham i Lover, og at han uden Omstændigheder strax maatte beqvemme sig til at følge ham. — Jeg maatte bebyrde min Fortælling med en ubehagelig Tilbært, om jeg udførligere skulde indlade mig i denne Skurks Forbrydelse. Han stod i Statens Tjeneste; og hvilken Fordærvelse kan ikke en sliq Djevcl udbrede over hele Nationen, naar han først i det selskabelige Liv saa kunstig forstaaer at skade. Ogsaa Lady Pole's Historie, staaer ikke videre i Sammenhæng med min Heltindes Hændelser, end i det de med de nyderste Ender berøre hinanden. Jeg gjorde en god Qvindes Levnetshistorie til Gjenstand for min Fortælling, og staaer nu paa Punktet til at have opnaaet mit Maal; men mine gode Læserinder maae holde mig tilgode, at jeg forbigaaer alt, hvad Sammenhængen ikke gjør nødvendig. — Lord Seymour blev krævet til et haardt Ansvar, og kom ikke mere ud fra Lover.

Efter Betty's Forlangende havde Edwin skildt sig ved alt, hvad han ikke kunde kalde sit eget,

eget, og hans Formue var derved temmelig indskrænket. — "Dg nu" — udbrod Betty i et kjerligt Øjeblik — "nu, kjere Edwin, er du atter ganske min. Vi have bragt Skiebnen vort Offer, og — Held os! — den er forsonet. Men hvorfor dvæle vi længer her, hvor man hvert Øjeblik forstyrres i Nydelsen af Livets reneste Glæder; her, hvor vi i Verdens brusende Larm ere tvungne til at forglemme os selv; her, hvor Onden forfølges af Spot, Retfærdighed af Bagtalelse, Lykken af Misundelse, og Ulykken af Foragt? — I dette kunstige med Volde og Mure indsluttede Menneskebur, hvor unaturlig Tvang kaldes Belansthændighed, forvendt Menneskelighed Moralitet? — I dette kvalme Driøhuus, som kun aftrvinger Naturen vandskudte Planter og sinagløse Frugter? Der, langt uden for Boldene aander en friere Luft, der vandrer bedre og usminkede Mennesker, hisset venter os Hvile ved Naturens uvanhelligede Bryst. — Edwin, jeg har kun dette Ønske, kun denne eeneste Bøn! Lad os unddrage os dette Easternes og Daarlighedernes forpestede Opholdssted; kjøb dig et Stykke Jord der kan ernære os, en Hytte der kan beskytte os, hvorhelst paa denne De du vil. Der ville, der kunne vi være os selv alt,

der

der ville vi indbynde Tilfredsheden at boe hos os, og vore Hjerter skulle være aabne for Naturens rene Glæder, vi ville efterlade vore Efterkommere et Minde, der skal indeholde vore Hændelser, og slutte med disse Ord: "Her levede, her døde vi lykkelige formedelst os selv."

Forfatterens Efterskrivt.

Ved at gjennemlæse denne Historie finder jeg det passeligt, til Slutning at tale et par Ord med mine gode Læserinder. Det var min Hensigt at vise, hvorledes Opdragelsen, og ikkun en saadan Opdragelse der har den meest opklarede Fornuft til Ledfagerinde, giver Mennesket sit egentlige Værd, hvad enten født af Tætere eller af sædelige Forældre. Hvor mangen indgroet Fordom, ærværdig blot ved sin Herkomst fra Oldtiden, hvor mangt et Ordspog, der i en Skolemesters Mund var agtet højere end Guld, bliver ved en sliq Overbeviisning til Intet! Mine Sætninger ere ikke nye; vor Tids store Mænds Skrifter og Instituter vidne for mig, men de fleeste af dem ligge allerede i Støvet, og endnu har ingen almindelig Virkning beviist, at deres Sandheder ere erkjendte og agtede.

Jeg

Jeg smiggrer mig ikke med, at jeg ved min svage Stemme skulde udrette, hvad mine store Forjængerer ikke formaaedes; men dog tør ogsaa jeg haabe, at hist og her en Moder formedelst denne Historie opmuntres til, ved Sandhedens og Fortuftsens Haand at føre sin Datter nærmere til det store Maal for hendes Bestemmelse; og skeer dette; erhverver jeg mig derved kun en eeneste lykkelig Skabnings Tak; — o hvilken Løn for mig!

Betty's Historie er ikke ganske udført; de skjønneste og lykkeligste Optrin i hendes Liv ere mig endnu tilovers at beskrive, der fattes endog endnu nogle særdeles karakteristiske Træk til hendes Maleri; men jeg maatte indskrænke mig, jeg maatte afforte min Fortælling, hvor jeg saa gjerne videre havde udført den. Dog søgte jeg at affkjære Læseren saa, at man kan ansee denne Fortælling som enten et afbrudt Stykke, eller et Heelt, alt eftersom man finder Behag deri. Men skulde jeg vorde opfordret til at fuldende mit Maleri, saa skal dette Beviis paa mine gode Læserinders Bisald være mig den behageligste Opmuntring og den kjereste Belønning.*) Forfatteren

*) Betty's Historie, videre udført end jeg her giver den, har jeg endnu ikke funden. Nyegaard.

Bilhelmine

ved hendes Moders Grav.

(scit efter Schubert.)

Den bedste Moder sumrer der,
o Gud! i Gravens Stille!
Ved Mindekorset staaer jeg her,
og Sorgens Taarer trille.

Saa kjerligt har Du baadet mig
ved smaa Moders-Hjerte;
nu høre Du mit bange Skrig!
nu fæe Du min Smerte!

Mon Du paa Dødens mørke Vej,
hvor Skygger Dig omgive,
med frygt Langsel ønsker ej,
Din Mine vaer at blive?

Eil viltsomt Liv Du Arme seer:
at Mine nu heniler,
og i min lille Pakke her
min gandske Rigdom hviler.

"Gud signe Dig! Gud signe Dig!"
 — saa led jo sidst Din Stemme —
 "Da skal til salig Fryd, til mig
 den kolde Grav Dig gjemme!

"Tag denne Bibel! ofte jeg
 "med Taarer den har vædet —
 "den dyre Bog paa Livets Vej
 "mig saare tidt har glædet.

"Vær, kjære Dige! dyderig!
 "Dit Liv som Engles rinde!
 "Og Kraft skal Jesus skænke Dig
 "til Dyders Løn at finde!

"O elskte Mine! slibrig er
 "Din taageskjulte Bane,
 "hvis Gudsfrøgt Dig ej vorder kjær,
 "ej vorder hellig Bane!

"O! flye hver daarlig jordisk Lyst!
 "Min Aand vil Dig omsvøve;
 "og, stiger Synden i dit Bryst
 "da skal Du varslat bæve!

"Men, gjør Du vel, en salig Vind
 "skal om dit Hoved spille,
 "og over frie, muntre Kind
 "skal Glædens Taarer trille!"

Bed disse Ord Du saae til mig,
 og blegnet sank tilbage;
 jeg græd, henvøjet over Dig,
 og bitter var min Klage,

Jeg daglig om Dit Høllested
 i dybe Sorg skal vanke:
 at slumre der hos Dig i Fred,
 er Mines bedste Tanke.

Dog nej! jeg tile vil fra den
 med Haab til Alles Fader.
 Til ham Du jo er vandret hen,
 og han mig ej forlader.

Med Kraft i tunge Vandringsstand
 Din Gave mig berige!
 Og Gud fra sig ej støde kan
 Den modersløse Pige.

Du, kjære Moder! hvil i Fred!
 Din Aand skal mig omsøve;
 og, skuer Herren til mig ned,
 jeg vil ej frygtsom bære.

Snart kommer vist den gode Død!
 — om nu den vilde smitte! —
 i Graven jordes da min Død,
 til Dig min Sjæl skal iile.

O! blier' jeg kydst, saa god, saa from,
 da vil til mig Du sige
 med Engle-Afsyn: "Datter! kom!
 "kom, kjære, gode Dige!"

— m.

Skrevet foran i et Exemplar af * * *

Troe ej: at Himlen Dig forlader;
endskjøndt den stundum synes mørk!

Var Himlens Gud vel Jordens Fader,
hvis denne var en frydløs Drek?

Han er vor Fader! tidt han leder

paa Torne os til Salighed;

men ofte Moser han udspreder,

og lindrer saared' Vandrers Sjed.

Hvert Djeblig Du glad fornemme;

at Gud er viis, er naaderiig!

Den Viise ej Dit Vel skal glemme,

naar kun den Gode elsker Dig!

Dig Blufærds skjønne Nødme smykke!

Elst, uden Haab om Løn, hver Dyd!

Din er da Jordens bedste Lykke;

hvi Din er Qvinders største Pryd.

Den russiske Prinsesse

af Joseph Gorani.

Elisabeth, Keiserinde i Rusland, som døde 1762, havde en naturlig Datter, som hun lod hemmelig opdrage. Fyrst Radziwill opdagede, jeg veed ikke hvorledes, dette Barns Tilværelse og Opholdssted, og paa denne Opdagelse grundede han en politisk Plan, der maaskee skulde have ophøjet ham paa den russiske Trone, om han med sin Uergjerrighed havde vidst at forbinde den fornødne Klogskab.

Keiserindens Død, de strax paafølgende indvortes Uroligheder, den ulukkelige Tronfølgers Tvist med sin Gemalinde, hvis Uergjerrighed og glimrende Egenskaber sejrede over ham; alt dette lod Fyrst Radziwill troe, at han af sin opdagede Hemmelighed kunde drage den største Fordeel. Peter den Tredies tragiske Endeligt forøgede snart de Misfornøjedes Antal: en Deel begræd Tabet af en Fyrste, under hvilken de selv havde haabet at regjere,

og faae sig-udsadt for Katharina's Hvern og hendes Yndlingers fornærmende Stolthed; en anden Deel ønskede sig atter tilbage i Elisabeths Regjering, hvis pludselige Endeligt havde givet Anledning til mangehaande Mistanke; alt foreenede sig, til at seje den polske Magnats vidtudstrakte Planer, og at oplive hans Forhaabninger. Han betragtede den russiske Krone som en Skat han turde udrække sin Haand efter, naar han kun vilde deele den med den unge Prinsesse, som han vilde lade erklære som retmæssig Besidder af samme. Den Rolle, som Pugatsch w siden efter ham spillede, beviser, at hans Plan ikke var umuelig at udføre. Naar en Oprører, hvis Misgjerning allene erhverver ham et Navn, har kunnet bringe det saa vidt, at den stolte Katharina, maatte skjælv paa en Trone, som hun havde sin dristige uforsærdede Aand at takke; hvad havde da ikke været en Radziwill umueligt, naar han havde viist sig som Gemal af en Prinsesse, hvis Moder i levende Live var tilbedet, og som i hele Rusland havde efterladt sig Mindet om hendes velgjørende og priisværdige Regjering?

Elisabeths Datter var neppe tolv Aar gammel, da Fyrst Radziwill begyndte at udføre sit Forehavende, i det han hemmelig drog hende

fra

fra hendes Opdragere, og bortførte hende til
 Rom, hvor hun blev i nogle Aar. Katharina
 erfoer snart denne Bortførelse, og for at tvinge
 Hrst Radziwill til at afstaae fra sit Forehas-
 vende, gjorde hun Beslag paa hans Godser i
 Polen, saa at han nu intet andet havde tilovers,
 end at gjøre de Brillanter og Klenodier, som
 han havde taget med sig, i Penge, forberved at
 forskaffe sin Myndling (saa kaldte han den unge
 Prinsesse) nogle Tilhængere. Med denne Sum-
 mælskald han sig en Tidlang, og kjæmpede længe
 mod Katharina's Overmagt. Haabet er Menne-
 skets trofasteste Bedsaerker; det opholder ham
 midt i Ulykken, og forlader ham end ikke i de
 meest forviede Omstændigheder. Men Umue-
 ligheden at kunne leve i et fremmed Land uden
 at have den ringeste Hjælpelinde, sejrede omfi-
 der. Radziwill spillede Forstillensens Rolle,
 og indgik et Forlig: For igien at komme i
 Besiddelse af sine Godser, forlod han Rom og
 sin Myndling, der nu befandt sig i en Tilstand
 der nærmest grundfede til Mangel. Hun havde
 ingen anden om sig, end et Fruentimmer, som
 vel havde Navn af Hofmesterinde, men som i
 Gjærningen forrettede en Tjenestepiges Arbejde;
 og denne tænkte steds paa Middæl til at rive sin
 unge Frue ud af en Stilling, der var saa me-
 get

get mere trykkende, Som man allerede havde gjort hende de meest glimrende Forestillinger om snart at bestige Tronen.

Imidlertid frygtede endnu stedse det russiske Hof, at Radziwil enten paa nye Skulde knytte den afrevne Traad, eller at andre Magter skulde benytte sig af denne Prinsesses Eksistens, for at smidde nye Planer, der ikke vare saa lette at omstøde; nok, for at lokke dette unge Fruentimmer i een Snare, som hendes Uerfarenhed ikke kunde forudsee, betjente dette Hof sig af en fin Bedrager, en Mand, der paatog sig alle Roller uden Forskjel, naar han kun blev betalt derfor. Denne Mand forklædte sig som russisk Officier, vidste at forskaffe sig Indgang hos den unge Prinsesse, lod som om han beklagede hende, som om den blotte Medlidenhed havde ført ham til et Par Landsmændinder, hvoraf den ene (lagde han listig til) formedelst hendes Fødsel og personlige Egenskaber fortjente Verdens Erbødighed. Han tilbød sin Hjælp, sin Tjeneste, og sin Kredit: hans Tilbud blev antaget, og fuldesig nyttet. Overflod traadde nu i Manglens Sted, og en uindskænket Tillid blev denne Forraders Lon. Begge disse uskyldige Bøesener ansaae ham som en Skytsgud. Himlen i den yderste Nød havde sendt dem,

Saa-

Saa snart han havde for sikret sig en fuldkommen Tillid, anmeldte han sig som en hemmelig Befaldmægtiget af Grev Alexis Orlov; denne (sagde han) havde sendt ham til Italien, for at uddrive Elisabeths Datter af en Stilling, hvortil hun ikke var skabt, og for at oplefte hende paa en Trone, hvor hun, ligesom hendes uforglemmelige Moder, skulde gjøre en stor Nation lykkelig. Han lagde til, at hans Herre var misfornøjet med Keiserinden, at han ikke længer kunde bære hendes Utaknemlighed mod hans bekjendte Fortjenester, og ventede kun paa Lejlighed til at tage en glimrende Hevn over hende; men iblandt alle de Midler der havde tilbuddet sig ham, fandt han intet ædlere, eller mere overeensstemmende med hans Tilbøjelighed og øvrige Pligter, end det, at kunde indsætte en retmæssig Keiserinde. For at opnaae dette Hjemed, maatte Prinsessen aldeles fortroe sig til Greven, forene sig med ham ved et formeligt Egteskab, og følge med ham til Rusland, hvor alt var indledet og modent til en Revolution.

Hvad formaaer Uersfarenhed i en sliq Alder der grændser til Barndommen, imod en saa stunt spunden List? Alle de Forslag dette Afiskum gjorde, bleve modtagne med Taknemlighed,

opsnappede med Glæde og Begjerlighed; Haab om en Trone, der saa ofte har blændet end mere øvede Dine, smiggede den unge Uerfarne; hun saae — kun dens skimende Glands, men ingen af de Afgrunde, hvortil dette dristige Forehavende maatte kunne føre hende. Hendes Hofmesterinde lod sig lige saa let bedrage, og bidrog end og s. lo til at befordre sin unge Eleves Ulykke, ved en Mængde romantiske Grillen, hvormed hun opfoldte baade hendes Hoved og Hjerte, tværtimod indsigtsfulde og velmeenende Mænds Advarsler og Raad.

Noget Nger derefter syntes Grev Orlow det var Tid at vise sig. Han lod sig ved sin Befuldmagtigede indføre hos Prinsessen. Hun var forberedet til hans Komme; de samme Venner der havde advaret hende, fordoblede vel deres Bestræbelser og deres Iver, da de saae en Intrigue begynde at spille, der gjorde en saa paafaldende Kontrast med den udmerkede Raade, hvori Greven da stod hos Keiserinden. De søgte ved en forhadt men sand Beskrivelse paa hans Karakter, at tilintetgjøre hans Plan med Prinsessen; og Orlow, som havde sine Spioner ude, erfoer snart, at man søgte at skade ham hos den unge Dame. Han indsaae tillige, at Uergjerrighed allene ikke kunde virke

virke stærkt nok, til at udrydde disse skadelige Indtryk; og uden at forandre sit Niemeed, styrede han sine Batterier mod Prinsessens Hjerte. Ah! den Ondskabsfulde Hofmand vidste alt for vel, at Elskovs-Sløret er tæt nok til at skjule alle lumste Hensigter. Over og udlært i Forsørelseskunsten, led han, som om han følede den heftigste Videnskab for den unge Prinsesse; ved Erbedighed og Standhaftighed søgte han at indsnige sig i hendes Hjerte, og at betage hende al Mistanke. Hans Efti lykkedes ham. I en Alder af sytten Aar er Fornuften endnu ikke moden, og tager kun Hjertet i Raad: det unge Fruentimmer saae en Elsker for sine Fodder, troede hans Forsikringer at være oprigtige, og forkastede alt, hvad der havde kundet aabne hendes Øine. Greg Orlow mærkede snart sin Sejer, og vidste at nytte den; han gjorde hende det Forslag, tillige med sit Hjerte at skjenke ham sin Haand, og at de da begge skulde overlade dem til Strømmen af deres politiske Forhaabninger. Dette Tilbud, som skeede med den største Kunst og den meest forsørende Omhed, vandt aldeles Elisabeths lettroende Datters Hjerte. Den ærgjerrige, men derhos rejskafne oprigtige Radziwill havde ikke forsemt at dyrke hendes Aand; og, skjent nesten

uden

uden for al Samqvem, havde hun faaet en god Opdragelse; hun troede følgerig, ved en lovlig Forbindelse med Greven at være fadt i Sikkerhed mod alle en Forførsers troløse Hensigter. I sig selv var denne Slutning rigtig; kun ved en Ondskabsfuld, for hvilken intet er helligt, i hvis Bryst intet menneskeligt Hjerte slaaer, var denne Slutning urigtig anbragt.

Den ulukfsalige Formaling blev fuldbyrdet, — om ellers et Gogleespil, hvori Præst, Notarins og Bidner vare maskerede Spidsbuber, fortjener dette hellige Navn.

Noget Tid efter gav Orlov sin unge Gemalinde at forstaae: at Pisa bedre skikkede sig til Opholdssted for hende, end Rom; og at hund der mindre, end i den christelige Verdens Hovedstad, var udsadt for alle europæiske Magters Gesanters Dine og deres Efterstræbelse; der kunde hun roligere oppebie den Tidspunkt, der skulde udvikle hendes høje Skjebne, hvoraf fremdeles ogsaa hans var afhængende. Hun gjorde ikke mindste Indvending, men som et taalmodigt Slagtoffer fulgte hun sin Morder. Han førte hende til Pisa, hvor han havde lejet et rummeligt og herligt møbleret Huus. Her blev hun, efter det udvortes Skin at domme, betjent med al optænkelig Verbedighed; men i Grunden var hun

Hun en Fange, der ikke turde gjøre eet Skridt, uden hendes foregivne Gemals Følgeskab, eller uden hans udtryffelige Tilladelse, som han ofte nægtede hende. Hun havde Løge i Skuespillet, men turde aldrig komme der uden med ham; og hun var stedse i en vis Afstand bevogtet af syv til otte dertil udsatte Poster.

Den russiske Flaade, ført af Admiral Gluck, en Engländer af Fødsel, ankrede nogen Tid derefter ved Livorno. Orlow fortalte Prindsessen det saa som Hændelseviis, beskrev hende med de livagtigste Farver de russiske Krigsskibe, deres Størrelse og Pragt, opvakte derved Lysten hos hende til at see dem, og foreslog hende endelig en Lystreise til Livorno, hvor hun tillige kunde see Flaaden, Staden og Havnen, som han meget entusiastisk havde afmalet hende. Det unge Fruentimmer, hentykt over denne Lystreise, takkede Grevnen i saa smme Udtryk, at, om han ikke havde været et Uhyre, et eneste af hendes Djekast maatte have været tilstrækkeligt til at afholde ham fra sit skammelige Forehavende.

Paa den bestemte Dag reiste hun med sit sædvanlige Følge til Livorno, og streg af i den engelske Konsuls Dick's Huus, hvor hun blev modtagen med overordentlige Vres beviisninger. Konsulens, og Admirals Fruer, tvende Fruentimre der vare deres Kjøns Afstemum og Skjændsel, ginge hende imøde, ledsagede hende allevegne, forlode hende ikke eet Djeblik, syntes at elske hende som deres Barn, og at ære hende som tilkommende Behersterinde af et af Verdens mægtigste Riger. De udgjorde i visse Maader hendes Hof. Folket i Livorno, bedraget af det udvortes Skin, styrtebe fra Hobeviis paa hendes Vej, og kappedes om at stræ al den Virak, som saa særdeles smiggrer de Stores Forfængelighed.

Jeg maae standse her et Djeblik, og tilstaae, det har været mig suurt at overbevises om Mueligheden, at et frit og ædelt Folks Repræsentrant, et stort Mo-
narkies

narkies Admiral og begge deres Fruer saa aldeles have fundet træde Ere, Undseelse og Mennekelighed under Fødder, og række Hænderne til den affærlige Nederdrægtighed, som inden kort Tid skulde udbrøde. Skjønhed, Ungdom, Uskyldighed, Tillid og Fortrolighed, intet kunde bevæge disse Uhyrer; Slagtofferet maatte leveres; med kold Blod lokkede de det i Snaren, og styrkede det med egne Hænder i Afgrunden. Og toende af disse Umennesker har man efter deres Død oprejst Ereminde med løgnagtige Indskrivter! Og den uvidende Rejsende dvæler ved Mindet, ærer og velsigner det der nedlagte Støv, isteden for at forbande det!!! Dog videre.

Efter at man havde forskaffet Prinsessen alle muelige Forlystelser, gjorde man hende det Forslag, at besøge Flaaden. Dagen dertil blev bestemt. Begge Furierne og Konsulen ledsage hende. De bestige en prægtig udsmykket Baad, som skulde bringe dem til Admiralskibet. I en anden Baad følger Grev Orlov. En tredie er besat med russiske og engelske Officerer i russisk Tjeneste. Neppe er den første Baad Krigsskibet nær, før man nedlader en prægtig Lænestol. Man siger den unge Prinsesse, at det er den sædvanlige Indbydelsesmaade, og ved alle disse Gæresbeviisninger og Tegn til den fortrinligste Agtelse, finder hun sig uendelig smiggret; thi allerede da hun nærmede sig Flaaden, blev hun hilset med en Generalsalve af Artilleriet og en fortreffelig Musik.

Hun sætter sig i Lænestolen, og bliver opvunden i Skibet; men isteden for den glimrende Modtagelse, som hun efter alle disse Forberedelser lovede sig, blev strax hendes Hænder sluttede i Jern. Man kastede hende ned i Kommet, som den største Misdæderiske. Dagen efter lattede man Anker, Flaaden forlod Havnen og seglede til Rusland. Strax efter Landingen der, gjorde en allerhøjeste speciel Befaling Ende paa denne ulykkelige Prinsesses uforfældte Lidelser.

Jeg kan ikke finde Ord til at udtrykke mit oprørte Hjertes Følelser ved den Tanke: at den store Elisabeths kjædelige Datter maatte under nederdrægtige Bøddelers Knudslag opgive sin Aand. —

Den første Akt af dette gyselige Sørgespil, Prinsessens Fængsling, skeede i en utallig Mængde Tilskueres Nærværelse. Endnu samme Dag erfoer man i Livorno, at denne prægtige Fæst havde endt sig for Hovedpersonen med — Tabet af hendes Frihed. Af dette første Skridt lod det sidste sig let forudsæe. Og Grev Orlov den mest uforfammede blandt alle, den æreløseste blandt alle Uærløse, gjorde sig end ikke mindste Umage for at holde Sagen hemmelig. Den herover opbragte Storhertug sendte forgjeves Kurierer til Wien og Petersborg: han besværede sig heftig over den fornærmede Folkeret; men hvad nyttede disse tomme Klager og Forestillinger? Havde han ikke den ondskefulde Orlov og alle russiske Officierer i sin Magt? Kunde han ikke holde dem tilbage som Gidsler? Havde han strax ladet dem fængsle, saa var det ulukkelige Slagtoffer, som til Trods for Folkerettens almindelige Love var røvet fra et gjesfrit uafhængigt Land, ufortøvet igien faldt i Frihed.

Siden den Tid vise Indbyggerne af Livorno, og overalt alle Toscanesere en uudslettelig Afsky mod Orlov, og den største Foragt mod alt hvad der er russisk.

Breve fra Julie Lersø.

Fortættelse. *)

IV.

Som den trætte Uskyldighed sov jeg, uden at drømme, og vaagnede ved Sangen af min Lærke. Himlen var klar, og Kirsebærblomsterne krydrede den af Fuglesangen svingrende Luft. O Vilhelmine! en slig Foraarsmorgen stemmer Sjælen til Andagt, og til dydige Beslutninger. For Guds Afsyn lovede jeg her min fraværende Fader Aarvaagenhed over mit Hjerte, og stille Underkastelse i hans Hensigter med mig. Munter ilede jeg nu til mine Forretninger, og før Selvfabet indfandt sig, var Mad og Forfriskninger besørget, og allerede bragte i Baaden.

Rejse

*) See 5te Bind, Side 275.

Rejse vi ikke til Fods? spurgte Edmund. Det er saa velgjørende for Legemet at bevæge sig i den milde Foraarsluft, og for Mildhejm var det saa interessant, fra Højene at kunde overskue de paradisiske Udsigter over vor Søe?

Nej! kjære Edmund, svarede den ærverdige Moser. En Vej af et par Mile i Morgenduggen og Solens Heede, kunde være skadelig for vore Fruentimre, og vilde vist saa udmatte dem, at den hele Nydelse af Eftermiddagens Glæder gaaer tabt for dem. Desuden er jeg ikke ret vel til Fods, og De har vel ikke glemt, hvor vederqvægende det er mit gamle Hoved, at være Bidne til Ungdommens Tidsfordriv?

Det blev ved denne Aftale, og vi gif ombord. Neppe vare vi komne et Stykke ud paa Floden, og forbi Palisaderne, ser Nanna og jeg bragte Frokosten frem. Hver drak sin Kaffe, Mildhejm undtagen.

Jeg er Dem meget forbunden! sagde han, i det jeg bød ham en Kop: mit Glas Brøndvand har jeg allerede drukket! — Nu gif han uden for Soelteltet hvorunder vi sad, og syntes ganske fordybet i mørke Tanker.

Manna vinkede til mig, at vi ikke skulde forstyrre, men give Agt paa ham, og vi fulgte hans Befal, som uendeligt var heftigt paa en i Søen fremstaaende Støtte, hvis Bestemmelse jeg ikke veed.

Dette frapperede mig. Den klare Søel skinnede over ham, og kastede sine gyldne Straaler tilbage fra Vandets Overflade; Søen vrimlede af Baade og Fartøjer; begge Strandbredder prænzede med Lysskær og Herregaarde, Højene med blomstrende Træer; og af alt dette saa han intet! Trindt om lydede Landsfolkets glade Sange; fra adskillige af Baadene en behagelig Musik; gottende Latter, fremlokket ved uskyldig Skjæmt oplivede vor lille Selskabsfreds; og af alt dette hørte han intet.

Stivt heftede han sit Blik paa Støtten i Søen; dybe Sukke trængte sig frem fra hans Bryst; nu opløstede han sit taareblandte Øje mod Himlen, og i hvert Træk af hans Ansigt ulmede en Sjælsuro, der lod formode en i lang Tid undertrykt men nu opvakt Livdelse. Han syntes at bede; thi hans Læber bævede. Han syntes som at ville tilkæmpe sig Mod og Kraft; thi med hans venstre Haand skjulte han sit Ansigt, og den højre laa paa hans

hans Hjerte, vel i et eller to Minuter, indtil han, som i et Udbrud af Taknemmelighed udbredede begge Armene; og, som styrket paa nye, saae op til Himlen; nu tog han Blyant og Papir ud af Brevtassen, og begyndte at tegne.

Herr Moser, som bemærkede dette, traadde hen til ham: Ikke sandt, sagde han, — saa at Manna og jeg, der sadde nederst ved Bordet just kunde forstaae det — Ikke sandt, Beliggenheden af vor Stad og Udsigten her fra Søen er henrykkende skjønt?

Ach! svarede Mildheim, de udbortes Indtryk ere som Sæften, hvoraf Planterne nære sig: i een danne de den velsmagende Ferffken, i en anden den bittere Slaaen. Ikke det vi see, ikke det vi høre, men de Tanker og Erindringer som derved fremkaldes i os, og de Følelser, som ved denne Fremkaldelse opvækkes hos os, bestemme vor Deeltagelses Natur. Denne Standpunkt — i det han med sin Arm betegnede en Halvsirkel — har en gyfelig Interesse for mig!

Gyfelig? svarede Hr. Moser, og Alt trindt om Dem er saa romantisk skjønt. See Dem dog om i Kredsen her. Mod Østen glider Deres Dje hen over de lette skummende
Bel-

ølger paa Vandets Overflade, og maaler
 dets Udstrækning efter den Række af Skibe,
 som nær og fjern segle det indse, indtil Synet
 omsider hviler ved Randen af Horizonen, his-
 set ud over vore Alper. Langs med begge
 Strandbredde fordobles i Søens Gjenstien de
 skønne Landhuse og talrige Byer, sande Min-
 desmærker paa en Velstand, som Konstitid er-
 hvervede, som en mild Regjering beskytter,
 og den viise Nydelse forædler. Fra begge
 Strandbredde indtil Grændsen af Skoven som
 kroner vore Høje, glimre i Solens Glans an-
 dre Landhuse, andre Landsbyer, nær paa hin-
 anden, beskyttede af Træerne, omringede af
 Bjæmberge, og beboede af fornøjede Menne-
 sker, hvis Antal allerede forkynder Jagtta-
 geren Arbejdsomhed og huuslig Dyd. Bag
 ved Dem mod Vesten, ved Udlobet af L **,
 synes Højene at støde sammen, og ved Foden
 af dem ligger en Stad, ikke stor, ikke præg-
 tig, men riig paa Opklaring og ædel Simp-
 lighed, og af hvis Midte der forðum fremstod og
 modnedes Mænd, der trodsede hvert Menne-
 ske-Nag, og sønderbrød alle Trældommens Læn-
 ker, uden at krænke Ejendomsretten eller un-
 dergrave gode Sæder. — Og denne, til saa
 skjönt et Malerie saa herlig formede, Gruppe
 skulde

skulde for Dem have en gyselig Interesse?

De har ret! svarede Mildheim. Den rolige Sjæl kan her med stille Glæde føle Beundring og Kjerlighed til Skaberens; men De er alt for meget Menneskekjender, til ikke at tilstaae, at naar vi angribes af en eller anden mægtig Følelse, der undertvinger alle andre, da modtager jo hvert udvortes Indtryk baade Farve og Form kun af denne Følelse? Og naar nu denne Følelse beroer paa Begivenheder, som Phantasien maatte udmale sig, fordi vi selv ikke have været Vidne til dem; med eet seer da vort Øje Scenen selv, hvor alt tildrog sig, og vor Indbildningskraft fører nu enhver liden Omstændighed, som Hukommelsen ved Fortællinger har bevaret os, hen til sit Sted, anviser ethvert vigtigt Optrin sin Plads, og udkaster deraf et bestueligt Maleri; og maae da ikke den herskende Følelse undertrykke enhver anden? Og maae da ikke alle øvrige Gjenstande, der ikke staae i Sammenhæng med Hjertets Stemning, forsvinde for vort Øje, som om de aldeles ikke vare til?

Rigtig! svarede Moser: Kun at jeg ikke fatter, hvorledes De, i Deres Alder, og uden nogensinde at have besøgt denne Deel af
vort

vort Schweiz, kunde just paa denne Standpunkt finde Objekter, der saa mægtig kunde opvække gyselige Følelser hos Dem, at De maatte overse Naturens og Konstens mangfoldige afvejlende Skjønheder. I Deres Alder, lagde han til, (og viiste smilende hen til vore Pladser) plejer ellers den herskende Følelse her at søge nye Oplivelse!

Ach, Herr Moser! tog Mildheim Ordet: Menneskernes Skjebne svinger sig om en Kjæde, hvis første Leed er heftet til Forsynets Trone; de nærmeste Leed efter dette ligger i de forbigangne Tidens Mørke; kun en eller anden af dem berøre vi i et nærværende Øjeblik, og ere alt for kortsynede til at betragte deres Forbindelse med de følgende Leed, der tabe sig i Fremtidens Taage, og hvoraf det sidste atter gaaer over i hiin Verden.

Altsaa, i de forbigangne Tidens Mørke ligger allerede, og i Fremtidens Taage taber sig først de Leed af Kjæden, som nu fængsler Deres Skjebne, og just til denne og ingen anden Egn? — spurgde Herr Moser hastig og med forskende Blik.

Mildheim greb hans Haand, trykkede den, og svarede inderlig bevæget: Ja, ærværdige Olding! ja, jeg vil og kan ikke lye,
men

men spørg mig ikke videre, jeg kunde ikke svare Dem.

Herr Moser lagde sin frie Haand paa Ynglingens Skuldre. Jeg ærer Deres Hønmelighed, sagde han: men skulde De engang behøve Hjelp, saa kan De lide paa mig og paa al min Indflydelse.

Begge taug, som om de havde forstaaet hinanden, og begge traadde nu atter hen under Soelteltet.

Nanna og jeg saae bestyrttede paa hinanden, og taug ogsaa, i stille Beundring.

(Og hvad siger min Vilhelmine? Jeg tilstaaer, at jeg i denne Mandes Afsondring fra Selskabet, i hans Sukke, Taarer og Tegning mistænkte ham for Affectation, og formodede en inderlig Forstillelse, hvis Hensigt var at opvække den qvindelige Nøegjerrighed og Deeltagelse. Ogsaa det han svarede Herr Moser, behagede mig ikke. Det havde vist nok, hvad Tonen angik, et Glimmer af uvilkaarlig Sjælsudgydelse, men derhos i Udtrykkene selv, og det saa ganske, et Anstrøg af kunstlet Tilbageholdenhed, at jeg derved heller vilde tænke mig den planfulde Skuespiller end den inderlig bevægede Mand. Men da jeg i den gerværdige Mosers Mine og Attention bemærkede

kede den meest anspændte Nysgjerrighed; da i hans Øje lidt efter lidt begyndte at fremlyse Troe til Mildheim: som om han endelig havde fundet hvad han længe havde søgt; da han stedse holdt sig nærmere og nærmere til Unglingen, og baade med Tone og Djekest faderlig smigrede ham, saa taug mine Tviol, og jeg tiltroede atter Mildheims Ansigt: at Edelmød og mandig Bærdighed, der foragter flig Smaaekunsten, var af Guds egen Finger tegnet læselig i hans Ansigt. Kun de Begivenheder, der kunde opfordre ham til denne Erindring om det Forlængede, er mig endnu en Gaade; og Hr. Moser, som synes at have nogen Anelse derom, gider jeg ikke spurgt.)

Imidlertid var Samtalen blandt de øvrige i Selskabet gaaet sin sædvanlige Gang, og havde, jeg veed ikke hvorledes, svinget sig op paa Dagens Kiephest. Albert og Edmund disputerede over Frankrigs Revolution og Lovgivere. Hvad egentlig hver af dem meente, forstod jeg ikke; men i det Edmund beraabte sig paa Mildheim, blev jeg mere opmærksom.

Mildh. Tilgiv mig, at jeg ikke blander mig i eders Strid.

Edm

Edm. Uden Grund afflaer Du mig dog ikke min Bøn: lad os høre!

Mildh. Jeg har kun een Grund. Jeg jage mindre efter Sandhed end efter Svidsfindigheder, hvorned enhver vil bestyrke sin Mening, og altsaa er en Trediemand heller rolig Tilhører.

Alb. (spø) End og naar han kunde drage Sandheden frem, der laae skjult, som Lyset under Skjeppe, og sætte den paa Bjerg oppen, saa at den baade lyst og varmede?

Mildh. (ganste faldsindig) End og da. Dog, hvem tør sige: jeg har Sandheden? Hver af os har sin Mening, der fortjener Opmerksomhed, saasnart han bilægger den med Grunde. Kun Skade, at hverken den Jorige eller den Døve hører disse Grunde!

Alb. (hidsig opfarende) Jorige! Døve! Min Herre! hvad vil De sige med disse Tilnavne?

Mildh. (sindig) Jeg vilde kun derved betegne, hvad der ligger os lige for Næsen. Edmund er den Døve: han hørte ikke Deres Indsendinger mod hans Grundsetninger! Og De er den Hidsig: thi end og beviste virkelige Begivenheder fortærede jo Deres Hidsigbed til Aske.

Alb. (endnu heftigere) Jeg befatter mig ikke med Billeder. Er De en Schweizer, saa tael reent ud. Beskæmmet eller drillet vil jeg ikke være.

Mildh. For Beskæmmelse har De ingen Fare. Efter min Overbeviisning falder Beskæmmelsen paa den, der vilde beskæmme en Anden; og det vilde ikke blive mit Tilfælde. Hvad Drilleriet angaaer, saa bør den Mand, der faaer ondt i Ørene af Echo, ikke raabe højt i Skoven.

Alb. (halv rasende) Og De drifter Dem til, at sige mig slegt lige i Øinene?

Mildh. Ei, ei! Hr. Albert! hvor vil De hen? Driste, sige De! Og hvort bestod vel den Dristighed, at sige Dem i Øinene, at De har villet drille mig? Deres første Spørgsmaal skulde være Spot, og blev det endnu merkeligere ved Deres Tone og ved det Djæfaste hvormed De maalte mig fra Top til Taal. Bar jeg i Lune til, Nar for Nar at leege med Dem, og at misbruge Bibelen som De, jeg skulde da ikke have været forlegen for et bidende Svar.

Alb. (stammende af Brede) Min Herre! —
De maae vide — at vi — at jeg. —

Mildh.

Mildh. At jeg nærmere maae tale med Dem; men paa et andet Sted, og til en anden Tid. Og vil De til denne Samtale behage at medbringe det Forraad af Kundskaber, som De har samlet i Dijou, saa vil De finde en Ven i mig!

Den Mand bruger Eroldomsord, Wilhelmine! Ved hans sidste Ord blev Albert bleeg som et Liig, og sank tilbage i sin Stoel. Hans Muskler arbejdede, hans Læber bævede, hans Stemme var qvalt, og Djinene lukte sig.

Har jeg forseet mig, sagde Mildhøj til Tante, saa tilgiv De mig. Jeg var ikke stemt til at kunne tage Sagen paa en Maade, der ikke skulde forstyrre Deres Munterhed, og . . .

Mange Tak, afbrød Nanna ham — Vi Piger ere længe siden kede af, altid og evig at høre Politisering over et os fremmed Land. Vi ville lade Frankerne tilendebringe deres Kamp, og tale om vore egne Anliggender! — Hvad siger De om min Hat? Er den ikke gjort efter den nyeste Mode.

Fuldkommen, svarede han; thi den klæder usforlignelig godt til Deres skalkagtige Dje.

Djer

Tjenerinde! svarede hun; det var ikke Spørgsmaalet. De kommer jo lige fra Frankrige, og saa maae De jo dog have lagt Merke til, hvordanne Hatte Damerne bære?

Jeg har ikke givet Noget paa Formen af deres Hovedpyndt, men paa Virkningen, svarede han. Hvor denne sadte Fruentimrenes Yndighed i et højere Lys, sandt jeg den skøn; men hæslig derimod, hvor den indhyllede naturlig Ynde, eller gjorde legemlige Mangler endnu mere fremstikkende.

De synes ikke at være Ven af Mode? spurgte Augusta.

Just ikke af Modeshygen, men vel af Pyndt, svarede han. Naar Fruentimmer eftertae hver nye Forandring i deres Klædning's Snit, Farve og Form, uden at undersøge, om det passer til deres Bert, til deres Lineamenter, deres Ansigtssfarve, eller det hele Udtryk af deres Physisognomie; saa seer jeg vel Modenarren, der finder alt det nye smukt, men ikke Pigen af Smag, der kjender sine egne Yndigheders Natur, og veed, ved sit hele Antog at gjøre dem endnu mere indsmigrende! Den smagfulde Pige spørger aldrig: hvad er nyeste Mode? men af alt hvad hun kjender,

Kjendar, forstaaer hun altid at udvælge det som bedst harmonerer med hendes Figur, med hendes Hjertes Stemning og med Tonen i hendes Selskab.

Efter Deres Begreb var altsaa den ægte Pyndt en sand og en vanskelig Kunst? spurgte atter Augusta.

Eller, en fin Følelse, — svarede han — der aldrig misledes til at ville glimre, eller til at fordunkle Andre; men som derimod ved den ædle Attraae at tænktes, ikke allene Mænd men ogsaa sine Veninder, vinder hver Dag i Omhed og Ynde! Efter hvad jeg har bemærket, tilbringe de Fruentimmer der klæde sig allernæstest, den mindste Tid for Spejlet og Natbordet.

Og Mandspersonerne? — faldt Berner ham i Ordet.

Burde overalt aldrig give sig af med Pyndten — blev Mildheim ved. Den ægte Pyndt bestaaer i den Kunst, at laane sin udvortes Figur mere sandelig Ynde; men Mandens sande Skønhed er Bærdighed, Kraft og Godhed; han pyndter sig ikke, men klæder sig, vist nok reenlig, og mere eller mindre simpelt i Forhold til den Værelse der vederfares ham ved frie Adgang til bedre Selskaber, eller
den

den Ære han vil bevise sit Selskab: kun at Enhver, end og i sin kostbareste Klædning bevæger sig tvungen, og for alting synes aldeles ubekymret om sit Antag!

(Og Wilhelmine, den der paastod sligt, skulde Du have seet! Tænk Dig den skønne Mand med askegraae Haar uden Pudder, Sidschaaret i naturlige, lærtværende Lokker, og Baghaaret løst flettet, men opheftet med Kam, saa at det faldt kun halvt ned over Ryggen. Forestil Dig, om Du kan, hans herlige Bort, som om den var støbt i en Overkjole af grønlig Klæde med silke Underfoer, en Vilet, Beenklæder og Stremper, ligeledes af Silke, og alt graaet som hans Haar; og i hans hele Antag ikke een Fold, ikke eet Støv. Tag nu dertil en aaben Pande, sorte Dine, Dinebryne og Skjæg, samt en Fod saa nydelig dannet, at mangan Pige kunde misunde ham den, og et Halskros, flagrende i Vinden om hans Hage, og visende et Linned, saa hvidt, som den nyfaldne Snee, og renere, end det skønneste Schweizer-Lærred. Forglem nu ikke heller at lægge Merke til, at hans Fingre aldrig lægte med enten Haaret eller med Halskrosset; at de aldrig havde noget at rette paa Klædningen, og at hans Øie aldrig skottede enten til hans An-

tog eller Figur, hvilket vi dog saa ofte har maattet bemerke af skjonne Ynglinge, der just ikke vilde ansees for Gjalke. — Og saa har Du Manden for Dig.)

Her engang, sagde han, i det Samtalen begyndte at gaae i Staae; lad os sætte os alle rundt om Bordet og tage os noget for.

Det var brav! svarede jeg; men vi har ingen Kört.

Det skader intet, svarede han. En nydig Morgenslund og Kört, passer sammen som Snustobak paa Smørrebød! Jeg mener en eller anden Leeg.

Naa saa lad os da here, raabte Nanna. Men det maae være noget der er Forstand i, forstaaer De! For Børneleeg er mine Skoe mig længe siden for smaae.

Saa maae jeg beklage Dem, svarede han. Barnligt Sind er en nødvendig Betingelse ved Livets Nydelse. Den der ikke ved Leegen kan tilsidefætte og aldeles forglemme sine Sorger, sine ærgjerrige eller forfængelige Hensigter, for ham har denne skjonne Jord ingen ublandet Glæde. Erindre Dem ham, som gav os dette Sprog: "om I ikke vorde som Børn, da skulde I ikke gaae ind"

Ja!

Ja! i Guds Rige — faldt Augusta ham i Ordet — Men hvorledes staaer det i Sammenhæng med Tidsfordriv?

Som om uskyldige Glæder ikke hørte med til Guds Rige? — blev han ved — Eller kjender De til Tidsfordriv nogen ædlere Hensigt, end den, at skjerpe vor Forstand, at nedbrænde lastværdige Meninger, at styrke os i Velvillighed eller Kjerlighed for Andre? Deres egen Erfaring maae sige Dem: at denne Hensigt stedse forsejles, naar man ikke har barnligt Sind.

Naar da, saa lad os da faae Børneleege, svarede hun; kun ikke de almindelige. De vilde meget stække Vingerne paa vor Glæde, og lemlæstede Glæder ere Kjedsommelighedens Sødskende børn.

Som man dog ogsaa ved Afverling og barnligt Sind kan undgaae — sagde han — Nu da, hver af Damerne vælge sig en kvindelig Forretning; f. E. af Børneopdragelsen, af Kjøkkenet, Badstuen, Syning o. s. v. Vi Mandfolk vælge os hver et mandligt Kald. Jeg tager en Avis, og læser den: men under Læsningen anfører jeg afverlende en eller anden af de valgte Forretninger; og i det jeg nævner den, skal den derved opfordrede Person nævne et

Kedskab, en Materie eller et Arbejd, som høret til hans valgte Forretning. Svares der nu ikke strax, eller der svares urigtigt, saa gives der et Pandt, som indløses med et par Riim over de af en Anden opgivne Endestavelser. Samme Straf træffer ogsaa mig, om jeg opfordrer en Forretning, som ikke er valgt, eller om jeg ved at fortsætte Læsningen forglemmer det angivne Kedskab.

Denne Leeg var nye for os, og vi antog den. Mildheim tog nu et fransk Blad op af Kommen, og oversatte det under Læsningen, som om han i Forvejen havde beredet sig dertil; det indeholdt en Beskrivelse af en Fest, som Jakobinerne i Paris havde givet, til Ære for de fra Galeerne tilbagekomne Schweikere af Regimentet Chateaufieux. Leeg er Leeg, og Du venter ikke, at jeg vidtløstigere skulde beskrive Dig denne. Jeg ville heller ikke være istand til at skildre Dig hvorledes han, snart med skalkagtig, snart med munter, snart med smigrende Bittighed bragte enhver af os ind i sin Lektüre, og hvor nøjagtig han i Texten af sit Blad indflettede de af os nævnte Kedskaber, Materialier og Arbejder, saa at enhver af os spillede en løjerlig Rolle, og blev udleet af de Andre, uden at

kunne blive misfornøjet med Forelæseren, og uden at forstyrres i sin egen Glæde. Lærtmod, jo længer han læste, jo mere anspændt blev vor Forventning, jo hyppigere vore Feil, og nu fulgte de hurtig Slag paa Slag, indtil vi tilsidst ved Latter og Jubel reent tabte Sporet, og kunde ikke mere holde Streg med ham.

(Wilhelmine! har dit Hjerte lagt Merke til, at denne skønne Mand desto mere interesserer os, jo mere han ved Bittighed og Luner, søger at underholde os, hvorhos han tilige veed at forsøge andre Mænds Agtelse? I Almindelighed ere vi som Børn. Vor Fornøjelse gaaer for Alt; den der sørger for vor Glæde, i hvilken det end er, tør gjøre sikker Regning paa at indtage os; og den der forstaaer at give os Glæden saaledes, at han end og ved vor Deeltagelse deri synes at være os forpligtet, og dog hos sit eget Kjon kan indhøste Værdi derfor, han behøver kun at ville, saa gaaer vor Indtagenhed for ham lettelig over til Tilbojelsighed. Eller skal jeg gjøre en Undtagelse: at Mildheim, imedens han læste, forekom mig elskværdigere, end Dagen før med alle overraskende Bendinger i hans Smigrerie? Disse havde Præget af et Middel, hvorved han søgte at opnaae Hensigten eller at sætte en vis

Plan igjennem: ved Leegen derimod var han aldeles upartisk, og ganske besjælet af den Iver hvormed han søgte at give sit Bidrag til den almindelige Glæde.)

Det lykkedes ham, formodentlig over hans egen Forventning. Endog Tante, som ellers før og stedse med aarvagent Dje holdt Bagt paa ham, forglemte sit Forsæt, og talte nu fortroligere og hjerteligere med ham. August, Anna og de elskværdige Dalbergere forglemte Udlændingen, og sad e. dem paa samme Fod med ham, som med en gammel Bekjendter. Kun mig vilde denne Tone ikke lykkes.

Ved vor Ankomst til Lystgaarden fandt vi ved Edmunds Foranstaltning alting i Beredskab til en Skiveskydning.

Det er godt, og dog ikke alt for vel valgt, kjære Julie — sagde den ærværdige Mose — det er godt, om De af Omsorg for min Fornøjelse forglemte Dem selv; men ikke alt for vel, at De for min Skyld sætter Dem i Fare for, at gjøre Deres øvrige Venner og Veninder nogle leedsomme Timer.

Er vi da ikke alle Schweizere? svarede Mildheim; og da skikker det sig jo for os alle, at finde Fornøjelse i Vaabensøvelse.

Vi skal dog vel ikke skide med? spurgte
Nanna spotsk.

Til Amazone vilde vi just ikke omskabe
Grazien, — svarede han. Men da dog
Venus fordum interesserede sig saa meget for
Mars; saa tor vel ogsaa Schweizerpiger led-
sage vore Baabensvælsker med deres Dnsker.
De ere sly, og Mænd ere vi lige saa mange.
Alle Mandfolkene opskrive deres Navne paa
Sedler, kaste dem i en Hat; hvert Fruentim-
mer udtrækker en Seddel af Hatten, og faaer
derved en Makker, som deler Gevinst og Tab
med hende.

Og hvor skal de Gevinster komme fra —
spurgte Augusta.

Fra vore Lommer! — svarede han —
Dog ikke i Penge: Enhver af os har dog et
eller andet hos sig, enten til Galanteri eller
Nytte: Mandfolkens Indsats tilhører Da-
merne, og Damernes derimod Mandfolkene.
Her er mit, blev han ved, og lagde et nyde-
ligt Etui af Skilpade, scharneret med Guld,
paa Bordet. De andre fulgte hans Exempel,
og gav Lommeknive, Berlokker o. s. v.

Vi Piger studsede, og vegrede os, men
forgjeves. Mildheim vandt Overhaand,
og hver af os leverede sin Indsats, saa godt
som

vi havde det. Mit bestod i en Steilkæpung med smukke Sløiser, som jeg selv havde gjort.

Af det Hele blev gjort syv Gevinster: indeholdende eet Fruentimmer- og eet Mandss- Indskud. Paa Skiven blev affiglet syv Nummere; lige saa mange Seddelet bleve forfærdigede, hvori enhver Gevinst var nævnt, disse bleve nu forseglede, udtrukne ved Lodkastning, og ligeledes betegnede med Nummere; saa at det var ubekjendt, hvilken Gevinst der skulde falde paa hvert Nummer af Skiven. Ved Lodkastning om Makker, blev den ærværdige Mose mig til Deel, og Mildhejm tilfaldt Anna.

Hun smilede. Ikke sandt? sagde hun til sin Makker; Loddet har narret Dem, og mig med. Med Deres Ønsker er De langt fra mig, og mine bekymre De Dem lidet om.

Det var faldt sluttet, svarede han: Djet taler ogsaa af Hjertets Overflodighed. I Gaar vilde De af mine Dine dezyfrere mit Underste; jeg har villet gjøre Dem det efter, og mine Ønsker ledsage Deres; jeg haaber De vil gjøre mig lige Ret?

Hun blev rød til over Ørerne, især, da han ved et Øjeblik paa den yngre Dalberg gav sine Ord den sande Betydning.

Saa-

Saaledes meente jeg det ikke! svarede hun. De er en Skalk, som jeg vil bede Andre tage sig Vare for.

Vær ikke vreed, min smukke Nanna! Jeg vil gjøre alt godt igjen; og De skal see, at jeg, skjønt jeg ingen Aand er, dog kan here lidt.

Nu skjed Mandfolkene, saa at, efter det siette Skud af hver, alle Nummerne paa Skiven vare truffne i Middelpunktet; skjønt ikke med lige Lykke; thi Herr Moser havde to, Mildheim tre, Albert eet, og den yngre Dalberg eet; den ældre Dalberg, Werner og Edmund havde ingen.

Lykken maae vist være et Fruentimmer, sagde Mildheim; hun har belønnet efter Gunst, ikke efter Fortjeneste. Ikke sandt! Herr Moser, vi nøjes hver med eet Nummer, og give de øvrige til anden Omgang.

Med Glæde! svarede Moser. De opsopfrer mere derved end jeg, og naar Oldingen undslaaer sig for Fruentimmer-Gaven, forværmer han mindre end Unglingen.

Det har De ret i, faldt Augusta ind, Denne Mand's Overmod (i det han vilste paa Mildheim) er ufordragelig. Han kommer her, og skyder tre Nummere bort, og kunde lige saa let

let have bortskudt dem alle, om han kun havde villet; thi ved hvert Skud traf han just den Punkt, som han forud sagde Edmund at han vilde træffe; og nu vil han ikke engang modtage vore Gaver. Nanna! Det rører Dig meest: Han skal, han kan ikke bortgive din Gevinst.

Ikke bortgive — svarede Mildheim, men erstatte Andre. Eller paastaer De at trække alle Gevinsterne, som Tilfældet lod mig vinde for Dem?

Nej! Naar De og Herr Moser ikke skyder med igjen, aftræder jeg gjerne min Andeel til anden Omgang; sagde Nanna.

Men det har vi ikke Tid til, meldte Tante. Maden venter paa os, og vi faaer neppe afspisst, før det andet Selskab kommer.

Naa, saa vil vi afkorte det, svarede Mildheim. Her er Nummer 5 og 7, og De, Herr Moser giver Nummer 2; hver af de Herrer, som før ikke traf, gjør eet Skud; den nærmeste ved Centrum tager Nummer 2, den anden tager Nummer 5, og den tredie Nummer 7.

De vilde vægre sig, under Paaskud, at de ikke kunde berøve de Bindende deres Ret.

Jungen utidig Bessedenhed, mine Her-
rer! raabte Mildheim. I Grunden er
det Hele jo kun en Dmtusknng af nogle Smaa-
ting, hvis Værd bestaaer i, at vi ved dem
paa en behagelig Maade ville erindre os denne
glade Dag, og disse tvende Damers Gæstfri-
hed (i det han bejede sig mod Tante og mig) og saa maae
ingen gaae tomhændet fra Skudebanen.

De skjød; og nu skeede Uddelingen af Ge-
vinsterne: Herr Moser trak for Nummer 1
Tantes og Mildheims Insats; den sidste
blev mig overleveret, og i det jeg aabnede
Etuiet, fandt jeg i det Jnderste Mildheims
Portræt i Migniatur, fortreffelig malet. Hvor
jeg blev overrasket, hvor mit Hjerte bankede
mig i Brystet: Ach Vilhelmine! det var
et Moment, hvori jeg sandelig ikke tænkte paa
mit Løfte i Morges.

Paa Nummer 3 faldt Dalbergs Bon-
bonniere af Elphenbeen, indfattet i Guld og
med en Tegning af hans Søster, paa Laaget;
Mildheim, som havde trukken dette Num-
mer, overleverede Gevinsten til Nanna. Har
jeg ikke gjort det godt, hvidskede han sagte til
hende? og før hun kunde svare ham, raabte
han: Johann! Johann! Hans Tiener
kom: Jeg har merket at du fattes en Penge-
pung,

pung, sagde han; der har du en. Ved disse Ord tog han sin op af Lommen, tomte den i sin Hat, paa nogle Daler nær, leverede Tjeneren den, fordrede derpaa min, der var tilfalden ham i Gevinst, fyldte den med sine Penge, og under Skin af, at Sløjferne ikke ret vilde lade dem skyde, trykkede han den til sin Mund, og kyskede den.

(Ja, Vilhelmine, han kyskede den! Det var mig for vigtigt til, at jeg jo maatte laane Djet dertil, og jeg saae det grant! Formodentlig saae Albert det ogsaa.)

Kort, enhver Gevinst faldt just saa, som enhver Pige og Yngling vilde have ønsket det; kun Albert og Augusta suurmulede, hiin, fordi Mildhejm havde faaet noget af mit Arbejde; og denne, fordi hendes nydelige Lommekniv, som Du kjender, var falden i Alberts Lod. Vel taug hun; men han lod et par Ord falde, der skulde krænke mig, og som ogsaa virkelig krænkede mig. Det er nu det samme! Jeg er berædet paa alt; thi min Beslutning i Hensyn paa ham, staaer fast.

Ved Bordet var Talen om berømte Mænd. Mildhejm vidste en udmerkende Anekdote om hver, og hans Fortællinger krydrede Mæden, indtil Samtalen faldt paa Lavater.

Har De ogsaa taelt med ham? spurgte
Berner.

Mildh. Jeg har hørt ham tale, og i et
stort Selskab; vel ikke over interessante Ting,
men paa en højst interessant Maade.

Berner. Hvorledes forstaaer De det?

Mildh. At jeg endnu kun har truffen paa
faae Mænd, der med saa hurtig Landsfatning
har kunnet udarbejde enhver nye Tanke, som end
og i de almindeligste Ting har kunnet opdage
saa mange nye Betragtninger, og særdeles i
Samtalen, at indfløde disse i saa beskuelige
Billeder. Hvad han taler, det har Liv og
Aand, og nesten enhver Gætning af hans Tale er
et overraskende Billede for Indbildningskraften.

Alb. O ja! som Farverne og Billederne
i Sæbeboblen; yndige at se paa, indtil Boblen
brister.

Mildh. Ogsaa det, om De saa vil;
men saa maae De ogsaa tilstaae mig, at hans
Sæbebobler er gjorte af mættet Kongevand:
og naar De brister, skiller der sig med liden
Møje et eller tvende Guldforn: og det en san-
delig mere, end jeg kunde vente af mangen,
ellers berømt, Mand.

Mos. Og hvad siger De om hans Menin-
ger og Grundsetninger?

Mildh.

Mild h. Om hans Grundføtninger saare meget, men mindre om hans Meninger. Hiine ere ædle, kun undertiden noget overspændte, endskjønt det synes mig, at Overspændelsen ligger ikke i Tankens Guldkorn eller i Følelsen, men i Udtrykkets Sæbeboble. Meninger derimod ere Meninger. Hver har sine; men det er ikke Enhver givet, saaledes som P a v a t e r, at overfløde dem med et Glimmer af Usædvanlighed og Nyhed. At misunde ham denne Gave, er tilgiveligt, men fiendsk at angribe ham derfor, det kan jeg ikke lide!

Alb. At igjendrive kaldes ikke at misunde; og at spotte over Daarligheder eller naragtige Griller, det er dog ikke at tænde et auto da fé under ham, som nogle af hans Tilhængere paastaae.

Mild h. Men som jeg ikke paastaae. Jeg ærer den godmodige og dog treffende Spots; men dertil udfordres:

”En Bittighed paa Ynde riig,

”og lige oplagt til at stifle eller smigre:

”dog smilende, i det den stifler mig,

”og uden Gift!”*)

Dg

*) ”Ein Biß, dem's nie an Reiz gebracht;
 ”zu stechen, oder liebzuköfen
 ”gleich aufgeleat; doch lächelnd, wenn er sticht,
 ”und ohne Gift!”

Dg flige Spottete have vi ikke mange! Hvad jeg endnu har læst som Spot og Ironie imod Lavater, var mere eller mindre giftigt, og vidnede om Ungdoms Raadhed eller mandig Alvind; ligesom jeg paa den anden Side ikke kan nægte: at den Maade, paa hvilken Lavater og hans Venner optog denne Spot, har robet mere Forsængelighed og Partigjænger, end varm, men overlagt Sandhedskjerlighed.

Mos. Dg Gjendrivelsene af hans vildfarende ugrundede Paastand

Mildh. Have tildeels mit Samtykke endskjont de ikke overbeviste, og neppe nogen sinde overbevise Lavater.

Mos. Det er just det, den upartiske Verden klager over. Den der elsker Sandhed over alt, han maae have Øren til at høre, Koldblodighed nok til at forglemme sine forudfattede Meninger, og skarpt at prøve Indvendingerne.

Mildh. Vel sandt, og dog for meget fordret. Tag De Lavater, som han er, og som han kom fra Naturens Hænder, som han selv dannede sig, eller ved sine Modstanderes Angreb blev formet; og De skal føle, at hiin Koldblodighed ikke kan fordres hos ham. Havde de de roligere og skarpsindigere Hoveder, istes
den

Den for at gjøre saa megen Larm, overladt Manden med sine Meninger og Selvtagelser til sig selv og Tiden, saa vilde de sikkrere have naaet deres Maal. Pavaater er et ædelt Menneſke, men dog Menneſke! De lydelige, ofte bittere, ofte trædsſke Gjendrivelser, som fra alle Sider mødte ham, og som havde til Hensigt at nedsætte ham, snart til et Barn, snart til en Nar, snart til en herſkeſyg Sværmer, maatte irritere hans Galde, og give hans Forføngelighed et Præg af Egenſindighed og Haardnakkethed; saa meget mere, da han følte ſin inderlige Aandskraft, og fandt undertiden ſande Mænd, der svore til hans Gane.

Efter diſſe Død ſtod Mildheim op fra Bordet, og gik ud i Haugen.

Det var Tegn for os alle til at bryde op. Tante vinkede ad mig, at jeg ſkulde følge hende, og førte mig ind i Kaſtanie-Alleen ſom ſteder til den bagerſte Haugedør.

Julie, ſagde hun, ſaa ſnart vi vare langt nok borte, for ikke at høres: Julie, jeg er vel tilfreds med dig; du har ført dig klogt op; kun eet Øjeblik var jeg bange for dig.

Og

Og hvilket, kjære Tante? spurgte jeg.

Da Herr Moser overleverede dig din Gevinst, og du aabnede Etuiet. En Skarlagensrødme flog over dine Kinder, din Haand skjælvede, og dit Dje syntes at lede efter Mildhejm.

De har truffen det rigtigt! jeg vilde sammenligne Originalen med Portrætet: svarede jeg. See engang, kjære Tante, hvad jeg egentlig har vundet, eller meget mere, hvad jeg har faaet til Bytte for min Pengepung.

Hun tog Etuiet, som jeg rakte hende, aabnede det, og studsfede deels over det vel lignende Portræt, deels over Kostbarheden af de nydelige Smaaating deri, der alt var af Guld.

Nej see engang det snedige Menneſke! — begyndte hun atter efter en Pause. Den unge Herre indbilder sig, eller han veed det allerede, at han har bedaaret dit Dje og rørt dit Hjerte; og for at forstærke det første Indtryk, spiller han dig noget i Hænderne, som deels ved sig selv, og deels ved den Maade hvorpaa det kom dig i Hænderne, end mere skal bedaare dit Dje og hjælpe Indbildningskraften end videre frem.

Vel udtænkt, kjære Tante? Det var jo dog blot Tilfælde, at Mandfolkene skjode

til

til Maalet, og endnu mere, at Hr. Moser vandt dette Etui for mig.

Lad saa være, at Edmund ikke forud har underrettet Mildheim om Skydningen, saa er det dog sandelig intet Tilfælde, at denne strax gjorde det Forslag: at Fruentimmerne skulde være Medinteressenter; og endnu mindre er det Tilfælde, at han foreslog Prætiesa til Gevinster isteden for Penge. Du, Julie, skulde have hans Etui; kun ikke af hans egen Haand, eller paa en Maade, der havde sadt dig i Forlegenhed, eller tvunget dig til Bøgring.

Men han kunde jo dog ikke vide, at det netop skulde falde i min Lod — svarede jeg — De selv, kjære Tante, eller hver andet Fruentimmer i Selskabet kunde ogsaa have vundet det.

Skulde maaskee have vundet det, — svarede hun — men det vilde den unge Herre ikke. Han har meget godt vidst at styre Loddet og at indrette Nummerne derefter, saa at hans Portræt maatte falde, hvor det efter hans Onsker skulde virke; men han har forregnet sig.

Ja sikkerlig forregnet sig, som De bemerker, kjære Tante. Jeg vil ikke bære Etuiet, men forvare det hos mine andre Kostbarheder.

For

Jeg For da om Aftenen at tage det frem af sit
Gjemsel, og ved Synet af dette lille Ansigt,
at lade Phantasten tilbagekalde enhver af denne
Dags Begivenheder, og Hukommelsen ethvert
Ord af hans Mund? Nej min gode Julie!
Stuiet bliver ikke i dine Hænder.

Som De vil, kjære Tante! — svarede
jeg: — men dog bedrøver det mig, at De
tiltroer mig saa lidet Herredømme over mig selv.
Hvor meget slegt Spilleværk ligger der ikke ro-
ligt i min Skuffe?

Julie! var denne Mand dig ligegyldig,
eller vidste vi, hvad Tanker din Fader har om
ham, saa skulde jeg være rolig Tilskuer ved
Leegen — svarede hun; — men Du skal ikke
modtvillig forspjertse din Sjælers, og han ikke
ved List bedrage Dig.

Er da Mildheim saa farlig for mit Hjer-
te, som De troer, saa søg at bringe enten
ham eller mig af Vejen! — gav jeg til Svar
— Saa længe han selv er nærværende, kan
hans Stui gjerne blive i mine Hænder; i det
mindste seer jeg mindre Fare derved.

Vel mindre, men dog Fare, kjære Julie!
Vigeboern af din Alder, anstaaer det ikke, at
imodtage Foræringer af unge Mandfolk. I
Antagelsen ligger en hemmelig Forpligtelse til

Game-Bibl. 6te B. S Es

Erkjendtlighed, og hvor langt denne kan føre, det viser Erfaringen; deraf kommer det ogsaa, at kun Forlovede rose sig af de modtagne Foræring, og dog rødmes ved at forevise dem, fordi de føle: Andre vil troe, at de have løsnat Giveren med Kys. Desuden synes en antagen Foræring at give Ungligen Ret til at haabe, og Paastand paa Føjeligheder; i det mindste vil Enhver, hvis Foræring ikke afslaaes, tillade sig en vis Paahængenhed, der ikke gjør Pigen Ære, og som hun sjelden besidder Mod og Kraft nok til at unddrage sig fra.

Ganske sandt, kjære Tante! Smidlertid er dette Etui hverken tilbuddet eller antaget; det er ingen Foræring, men en Gevinst, som Tilfældet bragte mig; og alle vi Piger, og De selv med, ere her i lige Billaar.

Det tilstaaer jeg Dig, min gode Julie! og jeg tilstaaer ydermere, at Mildheim har besnæret mig; — men hvad følger deraf? at jeg skal give dig til Priis for de Andres Daddel, eller for Mildheims Paahængenhed? Nej! Etuiet maae tilbage til sin Eiermand.

Jeg skulde give ham det tilbage, kjære Tante! spurgte jeg sukkende?

Nej, ikke Du — svarede hun, i det hun efterabede mit Suk — Du vilde sættes i

For-

Forlegenhed, og Mildheim vilde gaae i Rette med Dig, gjøre Dig Forestillinger, som Du maaskee ikke vidste at gjendrive; saa at Folgen blev frivillig Antagelse isteden for Tilbagegivelsen. Men han skal heller ikke have det af mig, kjere Julie; thi jeg raebede Manden derved, at jeg lagde stor Vægt paa hans Foretagender, og desto dristigere men ogsaa suedigere vilde de Følgende blive.

Og hvorledes skal han da faae det tilbage? spurgte jeg videre.

Paa samme Maade som han har givet det: ved List. Imod en falsk Spiller tør man vel engang slaae en Bolte, paa det han kan vide, man figer ham paa Fingrene, og forstaaer hans Kunst. I Dag eller i Morgen vil jeg see at indrette en Leeg, ved hvis Bending Enhver skal faae sin første Insats igjen.

Mildheims Stemme gjorde Ende paa vor Samtale. Efter Tønen at skjenne var han i Bøgeskoven bag ved Haugemuren. Nysgjerrigheden plagede mig, og Tante med; og eenige, skjønt det ikke var aftalt, ilede vi med hurtige Skridt til Græsbanen ved Haugedøren, og hørte nu følgende Samtale:

Mildh. Men dine Dine ere jo røde af Graad; og en ung rask Dreng som Du, skulde gjøre sig Arbejdet til Glæde.

Dreng. Ach, kjere Herre! jeg græder ikke over mit Arbejde; jeg græder over mig og mine Sødskende. Vi ere meget ulykkelige.

Mildh. I Ulykken søger man Hjælp; og naar hiin er uforskyldt bliver denne ikke ude. Maae jeg vide hvad der trykker Dig?

Dreng. (sang)

Mildh. Naa saa tael dog. Trænger Du til en Hjælper, saa er han funden. Hvad jeg kan gjøre, det skal jeg, og hvad jeg ikke formaaer, kan maaskee Andre. Kjender Du Herr Moser?

Dreng. Han var jo min Lærer.

Mildh. Og fornøjet med Dig?

Dreng. Saa vidt jeg veed. Jeg lærte hvad han underviiste mig i, og var slittig, saa meget som mine Omstændigheder tillod mig det.

Mildh. Herr Moser skal være en god Mand; hvorfor henvender Du Dig ikke til ham?

Dreng. Fordi Alle holde sig til ham, og han kan dog umuelig hjælpe Alle; og desuden, fordi . . . ach, kjere Herre, man bør ikke

sige

sige alt: Der gives Tilfælde, hvor det er Pligt, at taale eller tie; det lærte Herr Mose os,

Mildh. Fattes Du Spise og Drikke og Klæder?

Dreng. Nej! Det Brænde jeg her sanker, sælger jeg i Byen, og erhverver mig derved saa meget Brød, at jeg kan spise mig mæt; Klæder giver medlidende Mennesker mig. Men der staaer i Bibelen; Mennesket lever ikke af Brød allene

Mildh. Og hvad behøves der da mere? Vær oprigtig, sig mig hvad Du mener.

Dreng. Mennesket behøver ogsaa Agtelse og Kjerlighed, beroligende Udsigter for Fremtiden, og Glæde i de Personer som ligger ham om Hjertet.

Mildh. Og alt dette fattes Dig?

Dreng. Ach Gud, alt, alt!

Mildh. Men hvor er det mueligt, at Du ikke skulde være agtet, ikke elsket? En brav Dreng, som gjerne arbejder, og som var flittig til at lære i Skolen, maae have Venner, om ellers ikke hans Opførsel var strafværdig.

Dreng. Jeg var ung og letsindig som Andre; aldrig strafværdig; men som Gud hjemføger Fædrenes Misgjerning paa Børnene indtil tredje og fjerde Leed, saa tænke Men-

neske-

nessene ogsaa: Tøblet falder ikke langt fra Træet!

Mildh. Jeg forstaaer Dig! Du frygter for at være foragtet af Andre, fordi Du føler, at Dine Forældre sulke under Skjændsel og Elendighed. Fortæl mig, og fortæl mig videre! Du skal blive hjulpen.

Dreng. Ach Gud! Min Moder er ude i den vide Verden; min Fader er en Hoerkarl og forskyder mig! Hvor jeg seer hen, troer jeg at finde B:bre'delse og Daddel: jeg tør ikke tale med nogen, og ønskede at skjule mig for Alles Øjne. Frygtede jeg ikke for at omkomme i Elendighed eller at fordærves paa Sjæl og Legem; jeg vilde løbe saa langt som Himlen er blaae. (Drengen græd)

Mildh. Og Du skulde ikke finde Nogen, der vilde tage sig af Dig?

Dreng. Jeg beder om Forladelse! Jeg veed, at Øvrigheden vil tage sig af mig, og sørge for mig.

Mildh. Og hvorledes?

Dreng. De vil sætte mig i Lære hos en Mester; men her, i denne Bye, hvor Enhver kender vor Skjændsel, hvor jeg ikke træffer noget Menneſke, ingen Kamerat, som jeg jo undseer mig for.

Mildh.

Mildh. Men dine Forældres Synd vil dog ingen tilregne Dig?

Dreng. Det siger De, min Herre; men jeg seer hver Dag det Modsatte. Vel finder jeg Medlidenhed, dog ikke Bevilligheds Medlidenhed, men et Slags Forbarmelse, som saa let udarter til Eigeugdighed. Taler jeg med mine Kamerater, saa troer Enhver sig berettiget til at behandle mig med Ringagtelse.

Mildh. Du ønskede altsaa . . .

Dreng. At komme til en Mester i en anden Bye, at leve blandt fremmede Menneſker, saa at jeg dristigt kunde slaae Dinene op, og ikke bukke under for Beshjæmmelsens Byrde.

Mildh. I din Stilling, min Ven, maae man antage Hjelpen, som den kommer. Din Frygt for Beshjæmmelse rejser sig formodentlig af Stolthed?

Dreng. Det tvivler jeg om: Stolthed — saa sagde Hr. Moser os — bestaaer deri, at Menneſket tilegner sig Fortrin eller Fortjenester, som han ikke besidder; at han sætter en overdreven Priis paa dem han virkelig besidder; at han ikke lader Andres Fortjenester vederfares Ret; at han fordrer eller venter mere Agtelse af sine Medbrødre, end han er tilbøjelig til at bevise dem; og endelig, at han

han forglemmer, at alt, hvad han er, og har, og kan, er en Gave fra Lysets Fader. Troe mig, min Herre! af alt dette er der ikke det mindste i mit Hjerte.

Mildh. Og hvad da?

Dreng. Den Bevidsthed, at mine Forældres Skændsel undertrykker mit Mod og mine Kræfter, og at jeg vilde nytte det Haab, paa et andet Sted at finde begge igjen, til at vorde en duelig Mand.

Mildh. Dig skee, som Du ønsker! I Morgen Klokken otte, venter jeg Dig i Gæstgivergaarden * *, hvor Du spørger efter Hr. Mildh hjem.

Dreng. (vilde taffe)

Mildh. Stille! Vent først Hjelpen, og tak da ved Flid og god Opførsel. Jeg vil erkyndige mig om Dig, og Herr Mosers Vidnesbyrd maatte falde slet ud, om ikke denne Time var i Forsynets Haand bestemt til at rædde Dig!

Zante og jeg ilede bort fra vort Sæde, for ikke at overraskes af Mildh hjem. Zause vendte vi tilbage til Selskabet, som havde forsamlet

samlet sig under Kastanjetræerne, og var belævet paa en landlig Dands. Og saa Mildheim kom; Munterhed smilede af hans Die, som syntes at lede efter Hr. Moser, og sandt ham. Han gik hen til ham, tog ham til en Side, og talde med ham over et Quarteer.

Imidlertid var Engellsdandsen begyndt, og

Jeg maae afbryde, Wilhelmine! Man bringer mig Breve: eet fra Dig, eet fra min Fader. Mere i Morgen.

Efterskrivt: Dit Brev er læst, det Indlagte rigtig afleveret, undtagen Brevet til min Fader, som maae ligge til neste Postdag.

At Du selv skriver til ham, er godt nok, men ikke saa rigtigt, at Du ikke engang med eet Bink underretter mig om, hvad Du har at fortroe ham eller at undskyldte! Jeg er saa aabenhjertet og Du saa hemmelighedsfuld! Venfæb plejer at holde det anderledes, og i det mindste paa bestemte Spørgsmaale at give bestemt Svar.

Jeg venter Raad, og Du henviser mig til min Tante. Jeg ønskede din Mening, og Du beraaber Dig paa mine Følelser. Jeg bad Dig at skynde paa din Tilbagereise, og Du

Du spørger om min Fader ikke bliver længer borte?

Jo! han bliver længer borte. Af Uger kan der blive Maaneder, skriver han til mig, og naar Du her intet andet savner end ham, saa kan Du fange Grillen i Din Eensomhed, indtil Druerne modnes. Jeg føler mig frænklet, Wilhelmine! om jeg har Grund dertil, eller ikke, det vil ikke jeg, det skal heller ikke Du, min Nanna domme. Denne Boldgiøtsmand vil Du ikke forkaste. Din store Epistel til hende beviser, at Høsten af dit Benskab tilhører hende, men at jeg kun maae sanke Aæns.

O hvor fattig er jeg bleven! For fjorten Dage siden ansaae jeg mig som Yndling i min Kreds, og nu vanker jeg forladt igjennem alle Bærelser. Nanna skriver til Dig, og holder det hemmeligt for mig. Du svarer hende, og dit Brev kommer ikke for mine Øjne. Tante er ængstelig og misfornejet. Jeg prøver mig, og finder ingen Skyld hos mig. Mit Hjerte er endnu det samme, min Tilbojelighed for Jer alle aldeles usvækket. Jeg vil ikke haabe, at denne Mildhejm er Anstødsstenen, hvorpaa min No og eders Benskab strander.

Er

Er han ikke en Udlænding? Beed jeg ikke, at min Prædilection for ham, om den virkelig er til, vilde være Malurt i det Livets Bægger, som min Fader endnu har at uddrikke? Nej, end og den sidste Draabe i Bæggeret skal smage ham, og han skal slumre over til en bedre Verden, plejet af sin Julie, og med den Følelse: at jeg ved at blidgjøre hans Ulderdomsdage stræbte at belønne ham for al hans Omhu for mig! O gid han var her; at jeg maatte kunde øse Trost af hans Hjerte, Underviisning af hans Raad!

Dog, min Beslutning er fattet. Jeg vil skrive ham til, og intet dølge, hverken Tænker, eller Følelser, eller Ønsker. Til denne Hensigt behøver jeg de tvende Brevpækker, som Du har faaet fra mig, saavel som det jeg i Dag sender Dig med Expressen, og som skal overbevise Dig om, at Din Koldsindighed ikke har formindsket min Tillid.

Med Expressen venter jeg alle trende tilbage; og var min Tvivl ikke fanget i Lysten, da ogsaa et Ord til Beroligelse for Din

* * den 1. Maj 1792.

Julie.

Sang

S a n g

paa en Mand's Fødselsdag.

Mel. Til dette Sønd etc.

Alle.

Stiig, Elfsøvs Gud! fra Himlen til os ned!
 Sød er Din Lyst! ja! sød Din korte Smerte!
 Udbred Din reene Salighed
 her i hvert elskeligt Hjerte!

Ungc.

Ynglingen, som med Dig paa Vauen gaaer,
 trygt vandrer frem, og vorder driftig Borger;
 glædeste Fremtid Du ham spaaer,
 letter de tungeste Sorger.

Gamle.

Oldingen selv, som ikkuns har igjen
 dunkleste Drøm af første, kjæle Dage,
 signer Dig glad, hans Ungdoms Ven!
 falder Dig ofte tilbage.

Alle.

Alle.

O Elskovs Gud, som skaber Salighed
 i Riges Slot og Armodis lave Hytte,
 udbred Du her Din Himmels-Fred!
 Trofaste Vagt Du beskytte!

Konen.

Ved Flid og Dyd jeg blev Dig takkelig,
 ved trofast Eed jeg blev Din Egetemage:
 Kjerlighedens Gud velsigne Dig!
 Eeden Du atter modtage!

Alle.

Føl det, Du Mand! Din Elskovs Løn er stor!
 trindt om Dit Hjem skal Huldsfæbs Engle værge.
 Dydrige Moder! som Du svor,
 lær Dine Døttre at sværge!

.

J en Stambog.

For Støvet's Herre fjendske Klager lød
fra Støvet's Bolig — han, den Gode! bød
til faldne Sønnen Venſkab ſtige ned.

Endnu han ſaae, at ofte Skjebnens Døſt
bortkalder Ven fra elſkte Venne-Dryſt,
og, dobbelt god! gav Venſkab Ewigbed.

U s b e k .

En østerlandsk Fortælling.

En ung Mollah — Usbek var hans Navn og Yemen hans Fædreland — stræbte efter Wiisdom, og hans Hjerte brændte for Dyden. Men ogsaa ofte brændte det af Zilsindigheds vilde Ild, og kun sjelden kunde han forekomme dens Udbrud. Angers Smerte, de redeligste Løfter, de inderligste Bønner bevarede ham ikke at han jo strax faldt tilbage til den Fejl han nylig havde fortrudt. En Betler, som forstyrrede ham i hans Betragtninger, overfusede han med Hestighed; men i samme Djæblisk gav han ham rundelig Almisse; hans Søsters Barn, som paa sin Kiephest red ham forbi, og ved en Hændelse traf ham i Ansigtet med sin Pidsk, fik et vældigt Drefsigen, men for Barnet kunde komme til at græde, overvældede han det med Kysse. Et tamt venligt Egern, som han til Tidsfordriv selv havde oplækket, bed ham engang i Fingeren, i det han vilde give det en Daddel; Usbek gav det arme Dyr et

saa

saa veldigt Slag over Snuden, at det styrte-
 de ned ned for hans Fodder. Han var utros-
 stelig over denne Gjerning, da intet Kys, in-
 gen Almisse kunde gjøre det godt igjen, og be-
 sluttede, at han i Mekka ved Raadens Kilde
 vilde bede Allah om Tilgivelse for sine Syn-
 der, og anraabe om et helligt Skjold imod sin
 indvortes Fiende. Han greb sin Stav, og
 gif Pillegrimsgang til Prophetens Grav, ved
 ved hvis Mægling han haabede at bevæge det
 høieste Væsen til Barmhertighed. Den tres-
 die Dags Aften sadte han sig tørstig og afmæg-
 tig ned ved Bredden af en liden Dam, oms-
 skingget af en dobbelt Rad Platantræer *). Han
 tog sin Colosskal frem af sin Rejsetaske, for
 at tage en Drik Vand af det prægtige Bassin,
 hvis Bund var belagt med Koraller af alle Far-
 ver. I det han med Begjerlighed førte Skaa-
 len til Munden, opdagede han i det flydende
 Kristal en liden Fisk, blaae som en Saphyr og

*) Det Arabiske Navn paa dette Træ, og dets
 Frugt er Musa. Det er samme Frugt, som
 af Rejsebeskriverne kaldes Bananes, af Mala-
 barene Patan, af Malaverne Pisang, af
 Spanierne og nogle Franske Plantain, eller
 Plantin, og af Brasilianerne Patona, eller
 Patona; men disse sidste kalde Frugten Pag-
 hoyer.

beskrædet med gyldne Punkter. Under Buggen sad et par spidse Pigge, lig de Torne, hvormed Naturen væbnede Rosentræets Grene. Pludselig trak Usbek sin udstrakte Haand tilbage; hans Kinder blussede af Undseelsesrødme og han taledede halv sagte: Du skulde gjøre mig megen Glæde, kjære lille Dyr, men dine Pigge kunde saare mine Fingre i et uhykkeligt Øjeblik; min grusomste Fiende, Tilhindighed, kunde vaagne i min Barm; du vilde have samme Skjebne som mit arme Egeru, og forgjæves skulde jeg da ogsaa begræde din Død. Ved disse Ord udgødde han Vandet med Fisken i Dammen, og pludselig opstod af Vandet en Mand: himmelblaa var dens Klædebon, prydet med glimrende Stjerner: — Usbek! — saa taledede den himmelske Gestalt — din Anger er mig behagelig, og din Mistro til dig selv er det første Skridt til din Forbedring. Jeg er Ariel, din Skjtsaand, og er kommen herned fra den tredie Himmel, for at tilbyde dig min Hjælp. Tael, hvad kan jeg gjøre for dig? Usbek bøjede sit Hoved trende Gange til Jorden, og sagde: Herre! du kjender mit Hjerte og den Dæmon som behersker det. Hefrig Bredde bruser i mit Inderste, og kunielden kan jeg undvige dens Magt. Hjælp mig at ud-

Dame: Bibl. 6te B. drive

En svensk Dame af Stand, givter sig
med Anføreren for en Røverbande.

En rejsende Englænder besaae et svensk Berg-
verk. Men isteden for alle de forunderlige
Ting, som nogle Rejsebeskrivere have fortalt der-
om, fandt han Elendighed, Fortvivlelse, blege
Ansigter, usunde Boliger og elendige Nærings-
midler. Iblandt de Ulykkelige som ere dømte
til dette Forfærdelsens Opholdssted, standsede
han især ved at see en ung og dejlig Kone, hvis
yndesfulde Mine og hvis ædle Anstand i hendes
Opførsel syntes at fortjene en blidere Skjebne.
Han erkjendte sig om, ved hvilket Tilfælde en
saa elskværdig Person var nedstyrtet i denne
Tilstand, og nu erfoer han følgende Historie:

Denne Kone er fød i Upsal og nedstam-
mer fra rige adelige Forældre, som vilde givtet
hende med en Mand af Stand; men Elskov,
som ofte tilintetgjør de skjønneste Familieplaner,
indskjød hende en ulykkelig Eidskab for en
Avanturier, som paa nogen Tid havde opholdt
sig der i Naboelauget. Dette Menneske præn-
gede

gede med store Rigdomme, men som han havde erhvervet sig ved Kov og Tyverie; han var en Ven af alle Forlystelser, og anvendte store Summer derpaa, men uden at hans Penge derved syntes at aftage. Endnu vidste ingen hvorfra han fik disse Midler, og hvorledes han ved al sin Overdaadighed dog altid kunde have lige stor Formue. Den gode Pige blev blændet af denne Glands, og Koveren sparede hverken Nøie eller Bekostning, indtil han endelig ved Elskovs- og Egteskabsærklæringer fik bevæget hende til, at forlade sin Faders Huus, og at flygte bort med ham. Af Frygt for hendes anseelige og meget formaaende Formilios Efterskræbelsler, opholdt han sig hemmelig med hende i en Bye, tree eller fire Mile fra Upsal, men just denne Forsigtighed styrkede ham siden i Ulykke. Hans Opholdssted blev Samlingsplads for hele Banden, som her deelte Byttet og holdt deres kostbare Maaltider.

I Begyndelsen gav man den unge Kone aldrig Udgang til disse Sammenkomster; men det daglige Besøg af saa mange mistænkelige Personer, og deres lastværdige Dmgang, lod hende snart formode, i hvilket farligt Selskab hun befandt sig; hun søgte nu at opdage Sandheden, men hendes Mand forekom hende deri,
og

og aabenbarede hende alt. Den unge Kone skjælvde og saae den hele Afgrund, hvori hun selv havde styrtet sig; men hendes rasende Kjerlighed var endnu i sin første Heede; og hendes Samvittighed beroligedes mere og mere, saa at hun selv lidt efter lidt blev fortrolig med Lasten, ja end og Medskyldig; thi nu paatog hun sig Uddeelingen af de stiaalne Sager.

I uforstyrret Ro nød Forførelsen en Tid lang Frugeterne af sin Forbrydelse; indtil Tilfældet engang bragte den Forførtes Fader til et af hans Landgodser, som laae der i Nærheden. Strax ved hans Ankomst underrettede hans Bønder ham om de idelige talrige Forsamlinger, som blev holdt i deres Naboelaug, og strax opsteeg hos Faderen en hemmelig Aenelse, der gjorde ham stærk nok til med egne Dine at overbevise sig om Aarsagen til disse Sammenkomster, og hvad de foretog dem. Midt om Natten begav han sig til det anviste Sted, kom lykkeligviis ind i Forsamlingen, og saae der sin Datter. I det første Anfald af Forførdelse og Brede forglemte han den her saa fornødne Klogskab, bebrejdede hende med Bitterhed hendes Flugt, og spurgte, hvad i al Verden der havde givet hende Anledning til at forlade sine Forældres Huus? Datteren svarede

svarede kun med Graad og Sukke. Hovedsmanden for Banden kom, kjendte sin Kones Fader, og saae sin visse Undergang, om han ikke brugte voldsomme Midler imod ham. Han lod ham gribe ved sine Tjenere, og nu holdt han Raad med sine Staldbroedre om, hvad de skulde foretage dem med ham. De fleeste for-drede hans Død, og vilde, for deres egen Sikkerheds Skyld strax lagt Haand paa ham; men den unge Kone kastede sig for sin Mand's Fodder, og ved Bøn og Taarer bevægede hun ham til, at skjenke hendes Fader Livet. Hende's Bøn virkede saa meget, at man vilde nøjes med, at lade ham indspærre i et Fængsel, indtil man havde taget andre Forholdsregler. Ved Faderens lange Udeblivelse bleve hans Tjenere urolige, da de desuden intet Godt tænkte om disse natlige Sammenkomster; de forsamlede nu Godsets Bønder, og bade dem om Understøttelse. Alle ilede væbnede til Stedet, omringede Huset hvori det hele hæderlige Selskab befandt sig, og af fem og tve som der vare samlede, bleve otte dræbte; de øvrige skjenkede man Livet, men bragte dem i Fængsel. Faderen tog sin Datter hjem, for at unddrage hende offentlig Skjendsel; men hendes Høielse var allerede saa fordærvet, at hun i ingen Maade

Naade svarede til hendes omme Faders For-
 haabninger; hun flygtede paa nye fra sin Fa-
 ders Huus, og gav sig frivillig i Fængsel og
 Lænker, for at maatte bære lige Skjebne med
 sin Mand. Denne selsomme Udelmodighed
 erhvervede hende endnu flere Beundrere, da
 hun end og med uhart Mod og Landsnærvæ-
 relse traadde frem for sine Dommere, og an-
 førte Exemplet af en dansk Overløber, som
 under Carl XII. Regjering havde gjort den
 svenske Armee en stor Tjeneste. Hun fortalde:
 at Carl, der aldrig lod sand Tapperhed være
 ubelønnet, overøste denne Soldat med Berøm-
 melser, og nødte ham til, at udbede sig en
 Naade, det maatte være hvad det vilde, med
 det Løfte, at bevilge ham samme. "Sire!
 "svarede Overløberen med den største Driftig-
 "hed: De kan gjøre min Lykke, uden at det
 "skal koste dem det allerringeste; jeg beder Dem
 "kun om een Naade! — og hvori bestaaer den,
 svarede han — "Fra min Barndom, blev
 "Overløberen ved, har jeg havt en uovervins-
 "delig Tilbøjelighed til at stjæle, og denne be-
 "vægede mig ogsaa til at begive mig til Deres
 "Stater; jeg føler denne Tilbøjelighed endnu
 "i sin fulde Styrke, og kan med al min Magt
 "ikke overvinde den, forund mig derfor den
 "Til-

"Tilladelse, at jeg ubehindret maae stjaale i hele
 "Kongeriget; dog med den Betingelse, at jeg,
 "om jeg bruger Magt, strax vil underkaste
 "mig Lovene, og da dømmes med den yderste
 "Strænghed."

Nu forestillede hun Dommerne: at hendes Mand aldrig havde besmittet sit Kov med Blod, og at Raadet i Upsal ikke burde skamme sig ved at følge sin store Konges Exempel. Men hendes Tale gjorde ingen Indtryk paa Dommerne; hendes Mand blev, med den hele øvrige Bande dømt til Arbejde i Bjergværkerne.

Den unge Kone blev frikjendt, som den der imod sin Villie havde maattet tage Deel i sin Mand's Baster. Man troede at skylde hendes Faders Smerte og hans Stand denne Overbærelse. Men den unge Kone forglemte alt dette; ingen Bønner, ingen Kjertegn, ingen Trudsler kunde skille hende fra hendes Mand. Det første Øjeblik hun saa sig i Frihed, nyttede hun, for at ile til det Sted, hvor hun troede hendes Pligt kaldte hende. Hun kom til Gruben, hvor hendes Mand arbejdede, og da man ikke vilde modtage hende, saa ventede hun paa et Øjeblik da en Misdæder skulde indlades i Gruben: nu greb hun fat,

og klyngede sig fast i Touget, og kom paa denne Maade med Livsfare, og med sønderrevne Hænder endelig ned i denne Elendighedens Bolig.

Rygtet om denne uovervindelige Daad udbredede sig over hele Riget; Enhver troede at skylde hendes heldne og rørende Troskab sin Beundring, og Alle vare enige i: at denne Kone kunne været sit Kjøns Prydelse, om hun havde sluttet et bedre Valg og en anstændigere Forbindelse.

Bemerkning over Almuen i Neapolis.

Efter Joseph Gorani.

Sal den Uvidenhed, Overtroe, og de Easter hvori denne Maue er nedstunken, bemerker man dog tillige en vis Energie, og troer, at Neapolitanerne, under en anden Constitution kunde vorde en af de meest agtede Nationer. Blandt almindelig Mand her, staaer de Store ikke i sonderslig Ansæelse; og det ringeste Menneske taler uden allermindste Tvang med Ministeren, med Dronningen eller Kongen selv.

Neapels Historie lærer os, at Indbyggere af denne Stad ofte har opvaakt frygtelige Opstand. Man erindrer sig Masangello, der i nogle Dage regjerede som uindskrænket Behersker, og, som Repræsentant for et Folk, der følte sin Værdighed, vidste at forskaffe sig Uærbødighed. Bar Hoffet mindre skicket til, at trække Munkene og Prædikanterne til sig, som har megen Indflydelse paa Neapolitanerne, saa havde dette Land allerede erfaret en Revolution,

lution, der havde givet Statsforfatningen et ganske andet Udseende.

Neapolitanerne er det eneste Folk i Italien, der eftertrykkelig har modsat sig Inquisitionens Indførelse. Dette Folk har stedse forstaaet at holde sig sammen under visse Overhoveder, skjønt ikke i Massa, men dog formodentlig den legemlig stærke Deel af samme, som man kalder Lazzaroni. Denne Benævnelse er taget af Lazarus, som altid afmales i pjaltede Betlerklæder. Skjøndt ikke alle Lazzaroni ere i denne Tilstand, saa er dog deres Optog i det Hele ikke propre. Disse Mennesker have stedse haft et Overhoved, som baade Hoffet og Ministrene have beviist megen Agtelse for. Dette Overhoved er det paalagt at forskaffe Folket Agtelse, og at forhindre, at det ingen Uret tilføies. Man maae høiligen forundres over, at der endnu aldrig gives noget Exempel paa, at et af disse Overhoveder nogensinde han ladet sig bestikke.

Lazzaronerne have deres besønderlige Lov; de forsamle sig saa ofte de finde det fornødent, og Regjeringen er ikke istand til at forhindre dem deri. De bestaaer af saa stort et Antal, at det just ikke var raadeligt at ville tvinge dem til slavisk Lydighed. Disse Lazzaroni

roni kommer end og Politiet til Hjælp i smaae Tumulter; hvilke her ofte indtræffe, uden at just Regjeringen har Skyld deri.

Lazzaronerne ere meget vel tilfreds med deres Tilstand, og deres Stand meget hengivne; de misunde aldeles ikke de højere Klasser deres blidere Skjebne; de begaae ingen Uordener, de stjæle og rove ikke. Aldrig have de været indviklede i de Forbrudelser som begaaes i Neapel. De ere virkelig agtværdige Mennesker, ærlige og gode; de foretrække en frivillig Armod; men deres Armod er dog ikke hjælpeløs Elendighed. Derfor maae man ikke sætte Lazzaroni blandt den nedrigste Klasse af Pøbelen, der er et Udskud af Nationen, og bestaaer af Spidsbuber og Skjelmere, som i Neapel ere endnu mere opfindsomme end i London og Paris.

Vi have sagt, at disse Lazzaroner udnævne et Overhoved, med sine Bisiddere. Dette er en ægte Folketribun, dog uden Embedsdragt eller Vagt; men han lader sig ledsage af saa mange Medbrødre, som han troer at behøve. Han har Ret til, at gjøre Kongen og Ministrene Forestillinger. Ved visse Hoffets Højtideligheder har denne Chef for Lazzaroni sin anviste Plads. Naar Dronningen gjør Bar-

sel, sende Lazzaroni deres Chef under tilstrækkelig Ledfagelse til Slottet, for at overbevises om, at BARNET er af det forønskte Kjen. BARNET overleveres den øverste Lazzaroni, som kysser det, og fremviser det for Folket, hvorved han med ægte Veltalenhed i sit pludrianske Sprog haranguerer. Man maae her anmerke, at disse Lazzaroni tale i Almindelighed meget godt, med Orden, undertiden med Bærdighed, men dog altid i deres eget uforstaaelige Sprog.

Capo Lazzaro, eller Lazzaronernes Chef bivaaner Lotto-Trækningerne, nogle kirkelige og alle Højtideligheder ved Hoffet, uden at have mindste udmærkende Tegn paa sine Klæder; men han er dog erkjendt og agtet; thi under hans Befaling staaer fyrgetive til fem og fyrgetive tusend Mand, med hvilke i Nødsfald ogsaa Skipperne, Fiskerne fra Chiaja, og det hele Tros Jan Hagel forene sig.

Lazzaronerne gaae ikke altid i usle Klæder. Om Fesfidagene seer man dem ret pynkede, men dog altid i deres sædvanlige Kostum, med silke Halsklæde, sølv Skoe og Belte-spænder.

Ved et Opstand er deres Chef en betyde-
 lig Person, Alt forsamler sig om ham. Hof-
 fet har da intet andet Tilflugtsmiddel end at be-
 tale en eller anden, af Pazzaronerne yndet, Præ-
 dikant, der maae være lidt i Ord for Hellighed.
 Og det lykkes næsten altid disse Prædikantere,
 at formilde Folkets Raserie.

E n S a m t a l e.

(Af Joseph Gorani.)

Jeg spiste en Dag (Aaret 1788) hos den franske Gesandt i Napolis H. v. Taleyrand-Perigord. Denne Diplomats Huus var en Bolig for Comus, som hans Frue, Gesandtinden, forestod; hun er en Niege af den bekjendte Caslonne, og i Spillekunsten, som i Intriguen fuldkommen udlært. Saasnart hendes Børn vore til, paatager hun sig deres Dannelse, sætter dem Kortene i Haanden, og øver dem saa længe, indtil de endelig ere istand til at be-
 drage som den bedste Udlærte. I denne Familie er intet Medlem unyttet; de bidrage alle eenstemmigen til at forøge Formue-Massen. Alle Spil, end og de sædvanlige smaae Selskabs-
 spil ere dem en tilforladelig Hjælpelilde. Det første Spørgsmaal Gesandtinden gjør til En-
 hver som bliver hende forestilt, er: hvilket Spil spiller De helst, min Herre? og man maae nu vælge hvilket man vil, saa taber man vist. Gesandten, som var mindre behændig i
 Spil

Spillet, end den øvrige Familie, tabte undertiden; men saasnart han saae sig i Tab, foregav han en eller anden Forretning, gav sin Kone Kortene eller Lærningerne, og i et Djæblisk forstod hun at bringe Lykken igjen paa sin Side; og hendes Medspilleres Penge gleed saa sagte og ugjenkaldelig i hans Excellences Børs.

Mylady Kamelford spiste engang i denne privilegerede Køverhule. Saasnart man var staaet op fra Taffelet, indlod Gesandtinden sig med Mylady i følgende Samtale:

Gesandtinden. Man maae dog tilstaae: at Spillet er en af de bedste selskabelige Indretninger.

Mylady. Det er den allerfarligste Opfindelse, og maae vist have sin Oprindelse fra en eller anden Bedrager.

Gesf. Det er imidlertid dog den Tidsfordriv, der er meest almindelig hos Fyrsterne og de Store.

Myl. Troer De da, Madame, at alt hvad der angaaer Fyrsterne og dem der ere om dem, fortjener Beundring?

Gesf. Det just ikke; men De vil dog tilstaae mig, Mylady, at den Tid De tilbringe ved Spillet, er vel anvendt, da der dog aldeles intet Ondt kan rejse sig deraf.

Dame-Bibl. *ſie B.* U

Myl.

Myl. Udeles intet Ondt? Madame . . .

Ges. Virkelig, det tænker jeg. Og hvad Ondt kunde det vel have i Folge?

Myl. Tabet af en Tid, som nyttigere kunde anvendes; Forsømmelser i Forretningerne, og Folkets Interesse, der er anbetroet deres Omfarg.

Ges. Ah! jeg kommer til mig selv igjen, da jeg finder, at det Onde ikke er saa slemt, som jeg forestillede mig det. Regenterne have jo Ministre, der maae arbejde for dem. Kunne de vel selv underkaste dem en Detail, der er saa ubetydelig som kjedsommelig? Vist nok tilkommer Regenterne den Ret, at resolvare, og naar de kun gjere det godt — og dette kan hverken koste dem megen Tid, eller megen Umage, da alting er gjort for dem — saa seer jeg ikke hvad Spillet kunne skade Statens Interesse. Naar Maskinen engang er optrukken, saa gaaer den siden af sig selv, og ingen har nodig at bekymre sig derom.

Myl. Og vi seer daglig hvad Folgerne ere af denne Maade at beskjaeftige sig paa. Ex-emplerne ere for bekjendte til, at jeg skulde behove at anføre dem.

Ges.

Ges. Det synes mig, som om Mylady
just ikke mener et bestemt Onde; men at deres
Daddel strækker sig videre end til Spillet.

Myl. Det er sandt, Madame. Det Onde
som rejser sig af Spillesygen, staaer ikke til at
beregne. Denne fatale Videnskab angriber saa
vel den ærlige Mand, som Bedrageren; den
opfylder det umaalelige Dyb der er imellem
Fyrsten og flige af hans Undersaattere der ikke
ere værd at komme for hans Dine. Lyst til at
vinde i Spil, sætter den ædlestes Sjæl i Lighed
med den nederdragtigste. Man vænner sig til
og antager flige Folks Udfærd, som man op-
tager i sine Selskaber, og saaledes vorder Sæ-
deligheden svækket, forringet og endelig for-
dærvet. Man bruger Kunstgreb for at op-
hjelpe Lykken, og tilsidst behandler man de al-
vorligste og vigtigste Sager med al den Trolos-
hed som man tillader sig i Spil. Ved Hjælp
af Spillet snige Avanturiers sig ind i gode Fa-
milier, indtrænge sig indtil Hofferne, gjøre
der deres Lykke; og for at befæste sig selv deri,
støde de stedse Fortjeneste og Talent tilbage.

Ges. Men troer De da ikke, Madame,
at man skulde kunne spille, uden at realisere
den selsomme Skildring som De her har gjort,

Myl. Det var aldrig min Agt, Madame, at tale ilde om nogen. Jeg forestiller mig kun, at naar Spillet bliver til Videnskab eller til daglig Nødvendighed, afdrager det os fra alle nyttigere Ting; det indprænter en Begjærlighed til at vinde, en Lyst til fremmed Gods, og kan lettelig bidrage til, at den Spillelystne bliver lidet delikat over Midlerne til at tilvende sig samme.

Ges. Men hvorledes skal man da fordrive Tiden? Man kan jo dog ikke altid læse, eller beskæftige sig med alvorlige Ting. En Forfriskning maae man jo dog have. Desuden skjærpes Forstanden ved Spillet. Det tvinger os til visse Beregninger; det bringer en vis Orden i Ideernes Gang, som gjør os skikkede til at forestaae de vigtigste Anliggender. Jeg kunde nævne Dem mange unge Mennesker, som ved Spillet have dannet sig til de offentlige Forretninger.

Myl. Og jeg, Madame, kunde nævne Dem et langt større Antal, som ved Spillet have ødelagt sig selv. De vare før ærlige Mennesker; men ved Spillet bleve de til Skurker.

Ges. Hvad vilde Selskab blive uden Spil? Naar Dagens Nyheder ere udtømmede, hvad har man saa mere at tale om?

Myl.

Myl. Jeg maae tilstaae Dem, at naar man bringer en Hob Menneſker med kolde Hjerter og tomme Hoveder ſammen, ſaa er det viſt nok vanſkeligt at bringe det til en forſadt og intereſſant Samtale imellem dem. Spillet maae da tjene til Hjelpemiddel, fordi Dummerhovedet dog ved Spillebordet foreſtiller en Perſon, og ofte der fordunkler den Fortjenſtfulde. Det er viſt nok langt lettere, at kunne spille et Kort ud til rette Tid, end at erhverve ſig Kundſkaber, hvorved man kan vorde ſig ſelv og Andre nyttig. Hvor mange Menneſker maae, om Spillet ikke var, være udelukkede fra gode Selſkaber; og om de end ved Hjelp af deres Navn kunde ſnige ſig derind, hvad ſkulde de gjøre der?

Geſ. Ah! Mylady! det er jo den rene Moral!

Myl. Naar Moralen er reen, ſaa er den Sædernes Kjendemerke.

Her endte Samtalen ſig. Og da Geſandtinden ikke kunde aſſarere Mylady's Angreb, befalede hun, at ſætte Spillebordene frem. Mylady taug, og forlod Selſkabet.

 A n e c d o t e r .

— For Modre.

Hele England ærer endnu stedse Dronning
 Karolines Minde, for hendes fortreffelige
 huuslige Charakter. Som Moder admerkede
 hun sig ved den særdeles Omhu, hvormed hun
 søgte at danne hendes Børns Hjerte og Tan-
 kemaade. Om hendes fortrinlige Talent til
 denne moderlige Forretning, hendes Færdig-
 hed i at gribe den lykkeligste Tidspunkt til at
 indprente dydige Grundsætninger giver følgende
 Anecdote et Exempel, der bør være uforglem-
 meligt.

Hendes Datter plejede, naar hun var
 gaaet til Sengs, at lade en af sine Hofdamer
 læse for sig, indtil hun sov. En Aften befandt
 den Dame, som denne Forretning tilfaldt, sig
 upasselig; dog læste hun, men det faldt hende
 saa besværligt at staae saa længe, at hun ende-
 lig, da Prindsessen ikke gav Agt paa hendes
 Tilstand, segnede afmægtig til Jorden.

Dron-

Dronningen erfarede det den følgende Morgen. Hun talte intet derom; men om Aftenen, da hun var gaaet til Sengs, lod hun Prindsessen kalde, beklagede sig, at hun ikke kunde sove, og befalede hende, at læse for sig. Noget efter begyndte Prindsessen at blive leed af at staae, og holdt op, i det Haab, hendes Moder skulde bede hende at sidde — "Bliv ved," sagde Dronningen. Strax efter syntes en anden Pause at bede om Hvile. Men: "læs videre," hed det atter — Hun holdt atter op, og fik endnu engang Befaling at blive ved, indtil hun endelig udmatter og aandedsløs brød ud i Klage. — Nu forklarede den fortreffelige Moder sin Datter Aarsagen og Hensigten af hendes Forhold mod hende, og formanede hende til, aldrig at være saa ubarmhertig eller skjodesløs, at hun, imedens hun selv under Hvile, paabyrder andre en unødvendig Besværlighed. — Saaledes kunne gode Modre gribe og nytte enhver Lejlighed til at danne deres Børns Hjerter.

Den ædelmodige Soldat.

I den saa kaldte Philippsburgske Krig (1734) bestormede de Franske de af de tyske Troop-

Tropper ved Ettlingen, i Nærheden af Dur-
 lach opkastede Linier. En engelsk Officeer,
 som kommanderede en Escadron, havde kun
 een Arm, med hvis Haand han førte Tøjlen.
 I Trefningens Heede, reed en ung fransk Of-
 ficeer med sine Rytttere los paa Engellænderne;
 men i det han seer, at den fiendlige Officeer
 har kun een Arm, saa, isteden for at hugge
 ind paa ham, hilsede han ham efter militærisk
 Skik, med sin Sabel.

En Stambog

den 4. Sept. 1794.

Indig, som Din Barndoms blide Dage,
 Var din skjønne Ungdom, riig paa Fryd.
 Trofast Elskov lønnede Din Dyd,
 Da Du signede en kjerlig Mage.

Han gif bort fra Dig, til Lysets Fader;
 Men hans sidste Suk var Bøn for Dig;
 Lev Sophe! og vær, lykkelig!
 Himlen ynder Dig, Dig ej forlader!

Og hans Bøn er hørt: — Selv i Din Smerte
 Gud beredede Dig varig Fryd,
 Gav Dig Kald at, øve Moderdyd,
 Glæde for Dit skjønne ædle Hjerter.

Ledet saa ved milde Forsyns Hænder,
 Gaf da freydig nye Bane hen,
 Glad ved opfyldt Pligt, Velsignelsen
 Stedse følg Dig, hvor Du Dig vender!

Gud,

Gud, som var Din Barndoms Fader
 Og Din Ungdoms Ven, skal styrke Dig!
 Lev Sophie! og vær lykkelig!
 Himlen ynder Dig, Dig ej forlader!

R . . . d.

Til mine Læserinder.

Det er Deres Opmerksomhed jeg skylder det Bifald
 hvormed mit Dame-Bibliothek hidindtil er modta-
 get, og den behageligste Løn for mit Arbejde.

Men har jeg under dette Arbejde gavnnet og moe-
 ret Dem, saa tør jeg, i det jeg herved afbrøder denne
 Samling, der allerede er opvokset til 6 Bind, gjøre
 mig Haab om, at De med samme Gødhed vil mod-
 tage og understøtte en nye Fortsættelse deraf, som jeg
 strax agter at udgive under Titel af Bidrag til
 Dame-Bibliothek, eller gavnlig Møerkskabslæs-
 ning for Mødre og Døttre.

Format, Indretning og Priis bliver den sam-
 me, men Indholden mere blandet, end den antagne
 Titil af mt Dame-Bibliothek vilde tillade.

At jeg fremdeles vil sørge for at intet Stykke i
 denne Samling bliver optaget, som jo, baade fra
 Smagens og Moralens Side fortjener Sted i et
 Skrivt man vil give Uskyldigheden i Hænderne, det
 haaber jeg man tiltroer mig.

Kjøbenhavn September 1794.

P. N. Nyegaard.

